

ASREM: Abordare Strategică privind Recidivismul prin Evaluare și Monitorizare (JUST/2011/JPEN/AG/2892)

Raport Final: Direcția de Lucru 4

Introducere: Contextul ASREM și motivația pentru această Direcție de Lucru

Acest raport va lua în considerare impactul Regulamentului de Probațiune al Consiliului Europei privind politicile și practicile de probațiune din statele membre ale UE. Se vor stabili [Obiectivele](#) Direcției de Lucru; modul în care a fost efectuată cercetarea va fi explicat într-o secțiune [Metodologică](#); o [Revizuire a Documentației](#) va acoperi ceea ce cercetarea a descoperit deja despre acest lucru și întrebările aferente. Raportul va stabili apoi în detaliu rezultatele [Anchetei](#) noastre. Vor urma [analize și discuții](#) și o altă secțiune va lua în considerare obiectivul Direcției de Lucru de a examina posibilitatea de a dezvolta un [Centru de Excelență](#) de Probațiune. Raportul se încheie cu câteva [Propuneri](#).

ASREM

Pentru a înțelege motivația și semnificația acestei Direcții de Lucru, este mai întâi necesar să explicăm contextul și originile proiectului ASREM. Obiectivul general al proiectului a fost sprijinirea dezvoltării în Europa a practicii eficiente în lucrul cu infractorii din comunitate și facilitarea schimbului de bune practici bazate pe dovezi. Predecesorul ASREM, Proiectul CATRR (Consolidarea Abordărilor Transnaționale pentru Reducerea Recidivei - JLS/2007/ISEC/517) a constatat că, deși au existat multe motive pentru a crede că existau unele practici de probațiune excelente în mai multe țări, acest lucru nu a putut fi întotdeauna demonstrat în mod convingător. În special, evaluarea riguroasă a cerut a se stabili dovezi pe care politicile și practicile ar putea fi fondate sau a se demonstra că eficacitatea de multe ori nu a fost realizată. CATRR a găsit o disparitate semnificativă în frecvența și calitatea evaluărilor și în utilizarea de probe pentru a ghida practica, cu studii de evaluare relativ bine controlate și corecte descoperite în doar cinci din statele membre ale UE.

CATRR s-a ocupat mai mult de evaluarea (sau de eșecul în evaluarea) programelor privind comportamente infracționale¹. Cu toate acestea, chiar dacă un program poate fi dovedit a fi eficace, realizările sale vor fi reproduse numai în cazul în care se pot stabili condițiile potrivite. Acest lucru depinde nu numai de „integritate programului”², ci și de o serie de considerente de organizare, în special de management, instruirea adecvată a personalului și asigurarea resurselor pentru a oferi aceste programe. Într-adevăr, o revizuire de autoritate a ceea ce s-a învățat de la introducerea a ceea ce funcționează pune un accent deosebit pe „importanța contextului mai larg de servicii în sprijinirea intervenției eficace” (Raynor și Robinson 2009: 109). Așadar, atât practica cât și evaluarea depind de un context - de cultură, organizare și infrastructură, de burse de studiu și cercetare - și în aceste privințe, de asemenea, există variații mari pe întregul continent care afectează capacitățile statelor membre de a implementa și testa activitatea lor. Specificația cea mai completă a acestui context pentru probațiune este asigurată de Normele de Probațiune Europeană (denumite în continuare NPE sau Normele).

Din aceste motive, Direcția de Lucru 4 a fost inclusă în proiectul de ansamblu. Alte direcții de lucru au explorat ceea ce se știe despre practicile eficace în supravegherea serviciilor de probațiune unu-la-unu; domeniul de aplicare pentru introducerea într-o țară a metodelor dezvoltate în alta; și modul în care țările ar putea fi ajutate să realizeze evaluarea pe cont propriu. NPE se ocupă de toate aceste întrebări: de exemplu, Normele 104 și 105 (a se vedea și Partea VIII, în general) fac declarații clare cu privire la importanța cercetării evaluative. Dar NPE ghidează și organizarea, gestionarea, politicile și practicile care fac aceste activități posibile. Prin urmare, este esențială însușirea unei mai bune înțelegeri a măsurii în care NPE au fost puse în aplicare.

Normele de Probațiune Europeană

Normele de Probațiune Europeană (Recomandarea CM / Rec [2010] 1 pentru statele membre, adoptată de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei în 20 ianuarie 2010) sunt o încercare de a preciza caracteristicile și cerințele unei agenții de probațiune (Consiliul Europei 2010a). Regulile sunt organizate în opt părți:

Partea I: Domeniu de aplicare, aplicare, definiții și principii de bază

Partea a II-a: Organizare și personal

Partea a III-a: Responsabilitate și relații cu alte agenții

Părțile IV - VI: Activitatea de Probațiune (cele câteva sarcini și responsabilități ale agenției de probațiune), procesele de supraveghere, lucru cu victimele infracțiunilor

Partea a VII-a: Proceduri de reclamație, inspecție și monitorizare

Partea a VIII-a: Cercetare, evaluare, lucru cu mass-media și cu publicul

¹ Un program poate fi definit ca o „secvență structurată a oportunităților de învățare și schimbare” [McGuire] sau „un set sistematic, reproductibil de activități în care infractorii pot participa” [Comisia de Acreditare a Serviciilor Corecționale]. A se vedea Raynor și Robinson 2009: 128.

² Se poate spune că un program are „integritate” atunci când „se desfășoară în practică așa cum este prevăzut în teorie și proiectare” (Hollin 1995; Robinson și Crowe 2009)

Un Glosar este anexat la textul principal. De asemenea, Normele sunt însoțite de un Comentariu (Consiliul Europei 2010b) pentru a explica motivația și implicațiile lor.

Punctul de plecare, ca la toate Recomandările Consiliului Europei, este Convenția Europeană a Drepturilor Omului și Normele stabilesc modul în care Convenția trebuie să se aplice la probațiune, precum și condițiile de organizare, politici și practici etice și eficiente de probațiune (Canton 2010). Determinarea modului exact în care standardele prevăzute de Norme trebuie să fie puse în aplicare rămâne prerogativa fiecărui stat, dar Normele stabilesc parametrii etici și identifică acele aspecte ale probațiunii la care toate țările trebuie să acorde atenție.

Dacă zonele acoperite de Norme nu primesc atenția cuvenită – adică dacă o agenție de probațiune nu primește resurse și gestiune adecvate, personal format adecvat și capabil de a-și desfășura activitatea în mod corect -, va fi aproape imposibil a se stabili, livra și evalua programe eficiente. Și dacă activitatea agenției nu este fondată pe lege și liniile sănătoase de responsabilitate și de management nu sunt la locul lor, nicio inițiativă nu poate fi pusă în aplicare în mod corespunzător. În consecință, investigarea măsurii în care Normele au fost puse în aplicare a fost un element important al programului ASREM, iar ancheta a fost repartizată acestei Direcții de Lucru.

În general, influența instrumentelor care provin de la un nivel guvernamental deasupra statului-națiune este o chestiune de cea mai mare importanță, atât pentru Consiliul Europei cât și pentru UE. Consiliul Europei a promulgat mai multe recomandări, sprijină statele membre în punerea în aplicare și din când în când încearcă aplicarea unui sondaj privind impactul acestora. Pe de altă parte, dacă o inspecție³ sau litigiu nu dezvăluie deficiențe, măsura în care o Recomandare a avut efectul scontat rămâne incertă. Și în timp ce statutul legislației UE și mecanismele de aplicare sunt diferite, UE de asemenea trebuie să știe mult mai multe despre acei factori care influențează măsura în care sunt primite și implementate legile și directivele sale în domeniul justiției penale și al pedepsei în diferite țări. Această considerație este mai mult ca niciodată relevantă într-un moment în care UE le cere membrilor săi să pună în aplicare o serie de Decizii-Cadru privind direct penitenciarele, probațiunea și arestarea preventivă⁴.

Obiectivele acestei Direcții de Lucru

Obiectivele formale ale acestei direcții de lucru sunt:

1. Să stabilească dacă Normele de Probațiune Europeană (denumite în continuare NPE) au influențat politica și practica de probațiune în statele membre
2. Să descopere modul în care au fost utilizate NPE (de exemplu, să stabilească un standard în sistemele stabilite; să dezvolte noi sisteme)

³ Inspectoratul cel mai important aici este Comitetul pentru Prevenirea Torturii (<http://www.cpt.coe.int/en/>). Printre alte preocupări, CPT va stabili dacă Normele și Recomandările (în special Normele privind Penitenciarele din Europa [Consiliul Europei 2006] sunt puse în aplicare.

⁴ DC 2008/909/JHA privind transferul deținuților; DC 2008/947/JHA privind probațiunea și sancțiunile alternative; DC 2009/829/JHA privind Ordinul European de Supraveghere Judiciară.

3. Să identifice orice dificultăți care au împiedicat punerea în aplicare
4. Să determine punctele forte și punctele slabe ale NPE în baza experiențelor de implementare
5. Să utilizeze rezultatele cercetării pentru a îmbunătăți implementarea și organizarea eficientă a practicii, oferind recomandări în sprijinirea agențiilor europene extinse de probațiune
6. Să examineze posibilitatea de dezvoltare a unui „centru de excelență” pentru probațiunea europeană, cel mai probabil prin intermediul unei rețele virtuale (website interactiv), pentru a asigura faptul că proiectul este susținut și că acesta continuă să se dezvolte.

În ceea ce privește în special primul dintre aceste obiective, o distincție cheie care trebuie să se facă imediat este între impactul sau influența NPE și, pe de cealaltă parte, respectarea sau conformitatea cu aceste Norme. Se poate întâmpla ca, de exemplu, organizațiile, politicile și practicile unei țări să fie în mod substanțial în conformitate cu NPE, dar să nu fi fost influențate de acestea: mai degrabă practicile lor poate să fi fost deja stabilite și eficiente și să nu se fi schimbat din cauza NPE. Acest lucru pare probabil: la urma urmei, conținutul Normelor a fost rezultatul deliberărilor unui comitet din cadrul Consiliului Europei, ai cărui membri au o vastă experiență în probleme penale⁵. Experiența propriilor agenții și propriile concepții de bună practică au fost cele pe care au bazat elaborarea Normelor. În mod similar, cei doi experți, din Regatul Unit și Olanda, care au venit în sprijinul acestui comitet și-au luat propriile idei de bune practici.

Un coleg din Consiliul Europei a fost întrebat la începutul acestui proiect dacă impactul era important aici sau dacă era de ajuns conformitatea. Răspunsul său a ghidat gândirea ulterioară în această direcție de lucru:

„Eu cred că este importantă atât măsurarea impactului Normelor, precum și respectarea acestora. Impactul este important deoarece ne permite să știm dacă modificările legislative sau structurale au fost inițiate după adoptarea lor ... și în conformitate cu standardele lor și dacă acestea au fost incluse în formarea personalului. Conformitatea este un aspect important, deoarece arată dacă practicile și mentalitățile se schimbă în timp din cauza influenței Normelor sau pentru că societatea sau legislația se schimbă.” (Comunicare personală)

Metodologie

⁵ La fel ca Normele privind Penitenciarele, Normele de Probațiune au fost elaborate de unul din comitetele Consiliului Europei, Consiliului de Cooperare Penologică (PC-PC), care este un organ consultativ al Comitetului European pentru Probleme Penale (CDPC). La momentul respectiv, PC-PC era format din 9 membri aleși cu titlu individual din diferite state membre ale Uniunii Europene, cea mai mare parte oameni cu experiență vastă în probleme penale. Experiența lor - de exemplu, a provocărilor practice de gestionare a unui penitenciar sau a unei agenții de probațiune - nu numai că a dat autoritate opiniilor lor, dar, de asemenea, a asigurat că întrebările dificile, specifice au fost abordate în mod corespunzător.

În timp ce Normele de Probațiune Europeană au fost recomandate de către Comitetul de Miniștri în toate cele 47 de state membre ale Consiliului Europei, cercetarea noastră s-a limitat la statele (28) Uniunii Europene. În unele dintre aceste state, există diferite jurisdicții și diferite aranjamente pentru furnizarea de servicii de probațiune. În Regatul Unit, de exemplu, aranjamente diferite prevalează în Anglia și Țara Galilor, în Scoția și în Irlanda de Nord, în timp ce în landurile germane variază considerabil⁶.

Cu aceste provocări în minte, echipa de cercetare a început prin încercarea de a identifica un contact cheie în fiecare țară. S-a scris și s-a publicat un document în ziarul Confederației de Probațiune (CEP) ce înștiința persoanele cu privire la proiectul ASREM și invita la sprijin și cooperare ([Anexa Unu](#)). Contactele noastre cheie urmau să fie persoane care erau cunoscute ca fiind informate cu privire la subiectele cercetării, dar care se aflau și în măsură să identifice alte persoane din țara lor cu cunoștințe de specialitate și să le încurajeze pe acestea să corespundă cu noi. În acest stadiu al cercetării, această Direcție de Lucru lucra cu Direcția de Lucru 1, condusă de Jean Hine, de asemenea de la Universitatea De Montfort. Decizia de a lucra în strânsă colaborare a reprezentat o utilizare eficientă nu numai a resurselor proiectului, dar și a timpului respondenților ocupați în cauză. S-a recunoscut că, într-o etapă ulterioară, cele două Direcții de Lucru trebuiau să se „despartă” din cauza preocupărilor lor diferite, dar cooperarea a fost de neprețuit în primele etape. Cercetătorii individuali primeau țări și apoi deveneau responsabili de aflarea a cât de multe aspecte puteau despre aceste țări.

Cei identificați pentru contact inițial erau oameni cunoscuți de noi din proiectele anterioare, asociați academici și conexiuni făcute prin CEP. S-a scris un e-mail acestor contacte ([Anexa Doi](#)) și, dacă nu se primea răspuns sau o redirectionare către alte persoane, trimiteam e-mail-ul și altora. În acest caz, echipa nu a avut succes în identificarea de persoane în fiecare țară, în timp ce alți respondenți au fost găsiți destul de târziu în proiect față de cum ar fi fost ideal. Chiar și așa, proiectul a avut succes în obținerea de informații de la fiecare țară din UE cu o singură excepție, și în majoritatea cazurilor aceste informații au fost substanțiale sau valoroase. O indicație a gradului de „atingere” este aceea că înțelegem că cel puțin 20 de țări au fost reprezentate la Conferința Finală din Malta, octombrie 2014, multe dintre acestea contribuind direct la munca Direcțiilor de Lucru 1 și 4.

Ideea de a trimite un chestionar în scris a fost luată în considerare, dar respinsă. Nu numai cantitatea răspunsurilor (experiența arată că ratele răspunsurilor pot fi foarte dezamăgitoare), dar și calitatea acestora poate prezenta deficiențe semnificative în cazul unui chestionar scris. Întrebările complexe pot primi răspunsuri scurte și / sau cu ambiguități ce necesită investigații ulterioare. În schimb, dialogul poate stimula idei noi și creative, precum și poate asigura faptul că întrebările sunt înțelese. Din acest motiv, au fost trimise e-mailuri contactelor noastre cheie cu o cerere de stabilire a unui programări pentru o conversație pe Skype.

⁶ Au fost identificate diferite persoane pentru jurisdicțiile separate din Regatul Unit, deși la început a fost posibilă doar găsirea unei persoane dintr-un singur *Länd*.

În foarte multe cazuri, au avut loc conversații ulterioare pe Skype. Totuși, în unele cazuri, oamenii nu aveau acces la Skype și au trebuit să fie găsite alte mijloace: unele țări au răspuns că Skype nu le era disponibil la locul de muncă și câteodată acesta era cazul intenționat (poate din cauza preocupărilor cu privire la securitatea sistemelor lor TIC). Deși este prerogativa fiecărei țări de a decide cu privire la utilizarea sa de tehnologii, este de remarcat faptul că restricția privind utilizarea Skype (sau software similar) limitează comunicarea și legătura pe rețele care devine din ce în ce mai esențială pentru probațiunea europeană. Acest lucru este necesar nu numai pentru dezvoltarea cercetării, dar în scopul punerii în aplicare a Deciziilor-Cadru.

Câteva conversații pe Skype au avut loc cu aceste contacte cheie (tabelul cu întrebările este atașat în [Anexa Trei](#)). Acolo unde este posibil (nu întotdeauna), întrebările scrise erau trimise în prealabil astfel încât respondenții aveau oportunitatea de a se gândi la chestiunile ce urmau a fi discutate. Cu permisiunea respondentului, conversația era înregistrată pentru referința ulterioară a proiectului. Atunci când nu se putea stabili o conversație prin Skype, câteodată se folosea telefonul. Așa cum s-a mai menționat, principalul scop al conversației era acela de a identifica indivizii cu cunoștințe de specialitate în ceea ce privește subiectele celor două Direcții de Lucru. În același timp, acești respondenți inițiali aveau aproape întotdeauna cunoștințe și experiențe profunde și s-a profitat de oportunitatea de obține propriile lor opinii privind subiectele discutate ale celor două Direcții de Lucru.

Echipa de cercetare a luat legătura cu alți respondenți care au fost identificați de contactul nostru cheie inițial. Programarea întrebărilor în această a doua fază este reprodusă în [Anexa Patru](#). S-au urmărit apoi aceleași proceduri, e-mail urmat de o conversație pe Skype înregistrată (acolo unde este posibil). În anumite cazuri, conversațiile au avut loc prin telefon și, într-unul sau două cazuri, în ultimă instanță, s-a folosit un chestionar scris. În majoritatea cazurilor, s-au trimis respondenților rezumate scurte scrise cuprinzând principalele puncte luate din interviu, respondenți care au fost rugați să bifeze dacă simțeau că erau reprezentați corect. În marea majoritate a cazurilor, interviurile s-au desfășurat în limba engleză, deși puteam oferi opțiunea unui interviu în franceză sau germană. Este de notat această limitare, deși nu este clar ce diferență ar fi făcut în ceea ce privește rezultatele (privind anumite aspecte de limbaj și interpretare, a se vedea Kaptan și Canton 2014).

Aspirația noastră originală fusese să interviuăm persoane cu roluri diferite – în mod ideal, un reprezentant al Ministerului de Justiție, un membru al personalului acelei agenții de probațiune și un om de știință sau cercetător dintr-o universitate. În practică, acest lucru s-a dovedit a fi imposibil de realizat. Acolo unde puteam, interviuam personal în diferite roluri, dar câteodată am ajuns să ne bazăm pe punctele de vedere ale unui singur respondent. Atunci când am vorbit cu persoane în diferite roluri, cel mai des persoanele au spus aceleași lucruri și a apărut o viziune națională acceptată, dar au existat cel puțin patru exemple în care perspectivele au semnificativ diferite, cu un senior manager și un cercetător care își exprimau opiniile extrem de diferite.

Poate că perspectiva de a obține un cont național definitiv este iluzorie - în special ca răspuns la întrebări de genul: Politicile și practicile de Probațiune reflectă valorile și convingerile NPE? Experții naționali vor avea propriile (și, probabil, opuse) opinii despre acest lucru. Astfel, în timp ce în specificațiile care urmează opiniile și practicile au fost atribuite țărilor, realitatea este mult mai complexă decât aceasta. Acesta poate fi mai ales cazul în care discuția nu se referă la chestiuni de fapt (noi lucrăm / nu lucrăm direct cu victimele), ci la întrebări „mai ușoare” despre ethos și valori. În general, relația dintre modul în care oamenii descriu și justifică activitatea lor și realitățile din practica lor - „povestea” și realitatea (Cohen 1985) - este întotdeauna incertă. Acest lucru nu pune în discuție buna-credință a respondenților, ci mai degrabă recunoașterea că există multe modalități de interpretare a practicii, a efectelor și semnificațiilor sale, și că punctul de vedere al individului factor de decizie în politică, al funcționarului public, al practicianului sau academicului va reprezenta doar o modalitate de înțelegere a ceea ce are loc în țara lor.

O posibilă limitare suplimentară de remarcat este faptul că unii respondenți ar putea simți anxietate în ceea ce privește descrierea experienței națiunii lor adică s-au temut că ar putea fi văzută ca negativă și, în consecință, ar fi tentați să exagereze conformitatea. De fapt, toate țările au deficiențe semnificative și acestea sunt de multe ori surse importante de învățare pentru îmbunătățire. Dar pot exista dificultăți culturale sau politice în a admite problemele în fața cercetătorilor. Alții, dimpotrivă, poate să fi fost în mod nejustificat sau pe nedrept critici ai practicilor de probațiune din țara lor. În toate cazurile, respondenților individuali li s-a promis anonimul de către cercetători și în acest raport nu se atribuie niciun răspuns unei anumite țări.

Cea mai mare parte din acest raport încearcă să sintetizeze opiniile și informațiile furnizate de respondenți în interviurile individuale. Cu toate acestea, rezultatele au fost îmbogățite în continuare prin trei evenimente în cursul proiectului. În aprilie 2014, s-a ținut un seminar la Universitatea De Montfort în care unui mic grup de oameni de știință (care nu erau implicați direct în proiect) i s-a cerut să ofere prezentări pe următoarele subiecte:

Este posibilă determinarea circumstanțelor și condițiilor în care țările pun în aplicare instrumente, cum ar fi Normele de Probațiunea Europeană? Dar circumstanțele și condițiile în care se atinge un impact? Este recurgerea la moduri de guvernare deasupra nivelului statului-națiune un mijloc fezabil de ridicare a standardelor normative? Dacă da, cum anume influențează instrumentele? Cum au legătură răspunsurile la aceste întrebări cu noțiunea de „eficacitate” și evaluarea sa? Care sunt implicațiile pentru organismele precum Consiliul Europei și UE, care se luptă să ridice standardele pe baza elaborării politicilor conduse de dovezi?

În al doilea rând, în septembrie 2014, a avut loc un atelier de lucru la Haga. Deși o mare parte a discuțiilor cu această ocazie în legătură cu preocupările Direcției de Lucru 1, au fost, de asemenea, ateliere de lucru în care participanții au fost rugați să analizeze problemele legate de NPE, dar și ideea particulară a unui Centru de Excelență. Atelierele

de acest tip pot fi o modalitate deosebit de bogată de a provoca idei pentru că participanții sunt capabili să compare experiențele lor, să își exprime dezacordul și să se încurajeze unul pe altul pentru a dezvolta noi idei.

În al treilea rând, conferința finală ce a avut loc în Malta în octombrie 2014 a inclus un atelier scurt de lucru privind ideea unui Centru de Excelență. Opiniile exprimate de un număr de participanți cu experiență vastă au fost incluse în secțiunea respectivă din acest raport.

Revizuirea Documentației

Înainte de a întreprinde propria noastră anchetă, echipa de cercetare a revizuit documentația de specialitate pentru a vedea ce burse și rezultate ale cercetării existente ar putea contribui la răspunsurile întrebărilor noastre. În cazul particular al Normelor de Probațiune Europeană (NPE), au existat puține documente de cercetare și publicare. Având în vedere că NPE au fost adoptate recent, în 2010, și din moment ce în cazul probațiunii este vorba de mai puțină cercetare decât în cazul penitenciarelor sau al politicilor, există relativ puțină documentație de specialitate cu privire la Normele în sine. Totuși, unele documente trebuie menționate aici. Morgenstern (2009) a reflectat instructiv asupra potențialului și limitărilor inițiativelor europene pentru armonizare și standarde minime. Canton (2010) a explicat originile și importanța NPE, cu toate că era în măsură să spună nimic despre punerea lor în aplicare. Jesse (2011) a efectuat o revizuire instructivă, comparând standardele de calitate ale propriei administrări (Mecklenburg - Pomerania de Vest) cu NPE, în timp ce atrăgea o atenție deosebită constrângerilor de presiuni financiare și reduceri. Cel mai recent, Morgenstern și Larrauri (2013) au reflectat cu privire la impactul și potențialul normelor, politicilor și practicilor europene. Cu toate acestea, chiar dacă mai devreme a existat o serie de Recomandări ale Consiliului Europei privind sancțiunile și măsurile comunității (în special Consiliul Europei 1992; 2000), ar fi corect să spunem că inițiativele europene privind supravegherea infractorilor în comunitate rămân prost înțelese și analiza oamenilor de știință cu privire la impactul acestora este relativ rară (Morgenstern și Larrauri 2013).

Consiliul Europei (2011) a încercat propriul sondaj privind punerea în aplicare a NPE, alături de alte Recomandări (Normele pentru Penitenciarele Europene [Consiliul Europei 2006] și de Normele Europene privind Delincvența Juvenilă ce fac obiectul Sancțiunilor și Măsurilor [Consiliul Europei 2008]). Din nou, calendarul acelei cercetări – și poate, de asemenea, importanța relativă percepută a noilor NPE – au condus pe cele mai multe națiuni respondente să spună mult mai multe despre celelalte două Recomandări și puțin despre NPE.

Există totuși organisme largi de bursă cu privire la aceste întrebări. În primul rând, au existat unele studii privind chestiunea generală a promulgării și implementării eficiente a instrumentelor care provin de la un nivel guvernamental deasupra statului-națiune, și care vizează reglementarea justiției penale și a pedepsei. Documentația ce tratează

acest subiect general poate ilumina NPE în măsura în care încercările de a influența dezvoltarea probațiunii pan-europene ar putea fi considerate ca doar un caz special al acestei probleme mai vaste.

Deciziile Cadru Europene care vizează facilitarea cooperării și a schimbului de bune practici, inclusiv DC 947 cu privire la transferul între țări de probațiune și sancțiunile alternative, reflectă o încercare în ultimii ani a Uniunii Europene în vederea extinderii cooperării judiciare între statele membre. Cu toate acestea, din cauza preocupărilor exprimate cu privire la consecințele unor astfel de inițiative „al treilea pilon” pentru suveranitatea națională, încercările de a introduce standarde și instrumente internaționale pentru munca în probațiune nu sunt obligatorii pentru statele membre ale Uniunii Europene. Acestea trebuie să fie puse în aplicare, dar modul în care se realizează aceasta urmează să fie stabilit de fiecare țară pentru sine. Măsura în care acestea vor avea un impact asupra legislației naționale din diferite țări este, prin urmare, incertă.

Cu toate acestea, o întrebare mai clară este ceea ce contează la fel ca punere în aplicare oricum? De exemplu, o țară poate transpune oDC în dreptul intern, dar asigurarea realizării efective a practicilor impuse de DC este cu totul o altă problemă. Aici, dreptul statutar este necesar, dar în niciun caz suficient. Această provocare este chiar mai radicală pentru un astfel de instrument general, ce cheamă la acțiune și aspirațional ca NPE. Punerea în aplicare aici are nevoie nu numai (și într-adevăr nu întotdeauna) de legislație, ci de schimbări în politici și, mai ales, în practici. Provocarea modului în care practica poate fi evaluată pentru a măsura conformitatea cu NPE este substanțială.

Există, de asemenea, o documentație vastă care consideră că multe complexități istorice, culturale, politice și economice care interacționează pentru a influența variațiile din scopul și forma politicii de justiție penală și practica în diferite țări (Cavadino și Dignan 2006a, 2006b; Norris 2009; Hamilton 2013; Nivette 2014). O parte din această documentație a fost scrisă pentru a avansa înțelegerea analizei comparative (Ruggiero et al. 1996; Cavadino și Dignan 2006a, 2006b), deși interesul a fost determinat și de provocările transferului de politici penale și de încercările de a înțelege circumstanțele în care politicile și practicile aduse de la o țară pot fi introduse în alta și să se aștepte să prospere (Newburn și Sparks 2004; Canton 2009; McFarlane și Canton 2014).

Analiza comparativă a justiției penale

Analiza comparativă a încercat să construiască tipologii pentru a încerca să înțeleagă cei mulți factori care pot influența justiția penală și mai ales politicile și practicile penale în diferite țări. Abordările influente include încercări de a explora conexiunile între economia politică a unei țări și sistemul său penal și atitudinile sale în fața pedepsei (Cavadino și Dignan 2006a, 2006b; Lacey 2008). Cavadino și Dignan (2006a, 2006b) au distins diferite tipuri de regimuri de ajutor social și au încercat să arate conexiunile între aceste regimuri și politicile penale din diferite țări. Alții au adus în discuție noțiuni despre *cultura politică* (Lijphart 1999) pentru a contrasta țările care sunt mai puțin punitive, mai înclinare către a menține rate de încarcerare scăzute și a investi în sprijinire și reabilitare

și, pe de altă parte, acelea în care politicienii au mai multe șanse de a atrage emoții punitive populare și de a adopta politici penale care nu compromit pentru câștig politic (Lacey 2008; Sparks și McNeill 2009; Hamilton 2013).

Cu toate acestea, ideea unei influențe primare care determină traiectoria politicii și practicii penale sau caracterul activității de probațiune este în pericol de a fi semnificativ simplificată. Așa cum Nelken (2009: 297) a susținut în ceea ce privește economia politică, de exemplu, „o varietate mai largă de variabile decât cele conectate cu neo-liberalismul poate duce la un grad punitiv mai mare sau mai mic”. De exemplu, cultura juridică într-o țară, inclusiv procesele de judecată și procedurilor penale, acționează o variabilă independentă în dreptul său „și nu doar ca o conduită pentru factorii economici și politici mai largi sau pentru schimbări” (ibid: 301). Deși este dificil de măsurat sau chiar de specificat, interacțiunea dintre toți factorii care constituie o „cultură juridică” poate duce la diferențe importante între țări în ceea ce privește comportamentul juridic, inclusiv idei despre practica de probațiune.

Încercări similare de atribuire a națiunilor către „familii” (Castels 1998; Castels și Obinger 2008; Norris 2009), bazate pe afinități istorice și culturale, au avut succes limitat în a explica de ce politica penală în general sau practica de probațiune în particular iau forma pe care o iau. Nelken (2004, 2009) insistă în mod corect asupra faptului că politicile și practicile penale nu sunt determinate de o singură influență, ci de mai mulți factori în interacțiune complexă.

Probațiunea

Deși relativ neglijată, probațiunea este un studiu de caz fascinant în acest domeniu de cercetare. Acest lucru se datorează faptului că o mare parte din valoarea sa constă nu numai în ceea ce fac agențiile de probațiune și eficacitatea și eficiența cu care se realizează activitatea lor, ci și a ceea ce probațiunea reprezintă și definește - ceea ce aceasta înseamnă în diferite țări. Aspectele simbolice ale probațiunii, ceea ce oamenii doresc de la ea, sunt întotdeauna supuse dezbaterii. Dezvoltarea istorică a probațiunii în diferite țări poate fi influențată de puterea unității morale în grupuri sociale în ceea ce privește principiile comune care stau în spatele toleranței, respectului, demnității, corectitudinii și iertării, de exemplu. Dar acești termeni nu sunt absoluți și sunt în sine supuși schimbării, ca răspuns la o serie de factori politici și socio-economici. Semnificațiile aferente acestora se modifică în timp și abordările de justiție penală sunt întotdeauna supuse contestației și, probabil, rezistenței în țările în cauză (Nelken 2009). De multe ori adânc înrădăcinați în cultura unei națiuni, este posibil ca acești factori să facă o diferență în modul în care este primită reglementarea internațională și măsura în care este pusă în aplicare.

Serviciile de probațiune sunt descrise și etichetate în mod diferit în diferite țări (McNeill 2013) și termenii în care se referă la utilizatorii serviciilor lor (de exemplu, infractori sau clienți sau utilizatori de servicii) sunt, de asemenea, diferiți și de multe ori sugestivi pentru modul în care probațiunea înțelege și alege să își reprezinte activitatea (Herzog-Evans 2013). Acestea fiind spuse, puțina cercetare care a fost efectuată sugerează că, în

ciuda diferențelor juridice și organizaționale de definire, politici și practici, principiile și eticile fundamentale care stau la baza activității de probațiune sunt comune pentru majoritatea țărilor. Datorită unei tradiții religioase puternice de acțiuni caritabile și de voluntariat care a informat cu privire la activitatea de probațiune în majoritatea țărilor europene încă de la începuturile sale, un accent asupra bunăstării, asistenței sociale și egalității de șanse; afirmarea demnității umane și al respectarea autonomiei persoanelor; și credința că fiecare persoană se poate schimba, toate acestea fac parte din valorile și misiunea fiecărui serviciu de probațiune europeană (van Kalmthout și Durnescu 2008). Furnizarea de orientare, îngrijire și asistență pentru infractori s-a dovedit a fi durabilă ca un scop în sine, chiar dacă uneori este modulată prin alte strategii penale care implică pedeapsă și / sau control (Robinson și McNeill 2004). Aceste principii și etici sunt cele care au informat cu privire la mare parte din agenda europeană actuală de armonizare. După cum a subliniat McNeill (2013), un accent pe justiție și echitate în activitatea de probațiune, precum și rolul său de a promova incluziunea socială și reintegrarea civică a infractorilor în comunități, sunt ferm întemeiate în diversele standarde și instrumente ale Consiliului Europei menite să consolideze sancțiunile comunitare ca o alternativă viabilă la închisoare și să se asigure că sunt respectate drepturile infractorilor (drepturile omului) care fac obiectul lor.

Cu toate acestea, scopul și prioritățile activității de probațiune au fost supuse unor schimbări considerabile în ultimii ani în diferite țări. Această schimbare poate fi pe larg înțeleasă ca provenind de la transformări ample în condiții economice, sociale și culturale moderne târzii. Plecând de la premisa de noțiuni de moralitate personală și auto-determinare, asociate cu neo-liberalismul, această tendință culturală are consecințe importante pentru modul în care activitatea de probațiune a ajuns să fie definită și înțeleasă din punct de vedere politic și public. Dreptul fundamental al omului privind dreptul indivizilor de a primi sprijin de ajutor social cu scopul de a atinge reintegrarea civică a ajuns să fie văzut de neconceput din punct de vedere economic și restrictiv din punct de vedere moral. Marginalitate socială trebuie să fie reglementată printr-un amalgam de politică socială și penală, ce duce la o strategie coercitivă, autoritară care câștigă prioritate în perioadele de austeritate economică (Wacquant 2009). Acum, subsumați într-o „cultură a controlului” (Garland 2001) și a "noilor abordări punitive” (Pratt et al. 2005), infractorii supravegheați în comunitate sunt din ce în ce mai puțin văzuți ca destinatari ai sprijinului de ajutor social și mai mult ca obiective de control - obiective care, din motive de protecție civilă, necesită măsuri din ce în ce mai riguroase de evaluare a riscurilor, supraveghere și încălcare (McNeill 2013). Într-adevăr, reducerea riscului și imperativul de a proteja publicul au fost identificate, în declarațiile politice ale multor țări, ca fiind prioritățile definitorii ale justiției penale în general, dar și de probațiune. În acest sens, reabilitarea a ajuns în unele locuri să fie văzută nu ca un scop dezirabil în sine, ci valorată în principal ca mijloc de reducere a recidivei. În alte țări, prin contrast, etosul asistenței sociale rămâne puternic și îndoelile sunt exprimate cu privire la prioritatea acordată în altă parte evaluării și managementului riscului. Unele dintre agențiile mai noi sunt fondate pe un angajament de asistență socială.

Un accent pe individualism, niveluri ridicate de inegalitate și o lipsă de coeziune socială au avut un impact direct asupra percepției justiției, care rezultă în furnizarea de

asistență socială la nivel scăzut și rate mari de încarcerări. În ciuda faptului că a apărut dintr-o tradiție de caritate și asistență socială, probațiunea, în special în națiunile vorbitoare de engleză, a fost reconfigurată. Văzuți fie ca oportuniști sau doar pur și simplu răi (Garland 2001), infractorii supravegheați în comunitate sunt supuși unei evaluări a riscurilor și unor cerințe de supraveghere și mai stricte (McNeill 2013). Filosofii comportamentale și individualismul metodologic derivate din cercetarea canadiană „ceea ce funcționează” au oferit informații evaluărilor programelor în special în ceea ce privește reducerea infracțiunilor/recidivei. Sunt ignorate barierele structurale și sociale în fața reintegrării infractorului ce există în afara domeniului de aplicare al unei lense individualiste (Flynn 2012). Astfel de perspective au fost extrem de influente în țările vorbitoare de limba engleză, dar procesele de transfer de politici penale nu le sunt restricționate. Abordările UE au o influență vizibilă din partea SUA (Baker 2010) în timp ce multe țări din Europa de Est - Bulgaria, Republica Cehă, România, Croația, țările baltice - au căutat îndrumare privind politicile și practicile de probațiune direct în Anglia și Jara Galilor (Canton 2009). De asemenea, este același caz și la societățile multinaționale, mai puternice decât multe dintre țările în care fac comerț, exportă din ce în ce mai mult politicile și practicile penale în întreaga lume (Nelken 2004, deși acest proces s-a accelerat considerabil în deceniul de când a scris acesta).

Armonizarea Serviciilor de Probațiune în Europa

Scopul acestor discuții este acela de a evidenția complexitățile implicate în promulgarea și implementarea eficientă a instrumentelor ce își au originea la un nivel guvernamental deasupra statului-națiune. „Pedepsa este adânc înrădăcinată în specificul național / cultural al mediului care îl produce.” (Melossi 2001: 407), deși aceasta nu înseamnă că Uniunea Europeană „nu dispune de mijloacele și impulsul necesar pentru a-și dezvolta propria versiune de ‘Guvernare prin Infracțiune’.” (Baker 2010: 188).

Nu este și nu putea fi o chestiune simplă a unui stat de a primi, adopta și pune în aplicare astfel de instrumente. Mai degrabă, acest proces este interpretat și mediat de un set larg și interactiv de considerente economice, sociale, culturale și profesionale, care pot modifica sau chiar frustra regulamentul supra-național și în toate cazurile, va modela modul și gradul de punere în aplicare a acestuia. Mai mult, prioritățile și obiectivele competitive, precum și opiniile variabile profesionale și publice cu privire la justiția penală, au marcat implicații pentru încercările de a armoniza politicile și practicile de probațiune. De exemplu, „diferite scopuri [pentru probațiune] sugerează diferite definiții și măsuri de eficacitate” (Shapland et al. 2012: 3). În fața transformărilor globale în relațiile economice și sociale, difuzia, imitația, copierea sau emularea (Dolowitz 2000) politici și practici de probațiune de-a lungul țărilor europene depinde de puterea tradițiilor de probațiune în cadrul acestora. După cum am văzut, pentru unele țări transferul juridic este supus principiilor și valorilor culturale ferm însușite, în timp ce în altele este condiționat și devine secundar priorităților de pe piață; sau în altele încă, fostele țări ale Uniunii Sovietice de exemplu, poate fi văzut ca parte a unui efort de modernizare, pentru a deveni mai democratice și de succes din punct de vedere economic.

Seminarul Direcției de Lucru 4

Deoarece există relativ puțină documentație referitoare la întrebările specifice cercetării din această Direcție de Lucru, a fost convocat un seminar pentru a explora complexitatea inerentă a acestor întrebări și pentru a se face conexiuni între obiectivele proiectului și o parte din cercetarea existentă⁷. Printre întrebările la care au fost rugați vorbitorii să răspundă s-au numărat:

- Este posibilă determinarea circumstanțelor și condițiilor în care Statele Membre implementează instrumentele UE (cum ar fi Deciziile Cadru) și Recomandările Consiliului Europei?
- Care sunt circumstanțele și condițiile care permit acestor instrumente să realizeze un impact?
- Recurgerea la un mod de guvernare deasupra nivelului statului-națiune este un mijloc fezabil de ridicare a standardelor normative?
- Dacă da, cum mai exact se realizează această influență?
- Care sunt implicațiile pentru organisme cum ar fi Consiliul Europei și UE care se luptă să ridice standardele pe baza elaborării politicilor conduse de dovezi?

Cu toate acestea, vorbitorii au fost, de asemenea, încurajați (în invitație) să reflecteze după cum simțeau potrivit în ceea ce privește Normele de Probațiune Europeană. Unii au contestat anumite Norme. Alții au avertizat cu privire la un optimism nejustificat, pe care NPE simțea să-l exprime, în eventualitatea intervențiilor de probațiune pentru a reduce recidiva. La urma urmei, istoria ne amintește în mod repetat de pericolele unor astfel de ipoteze. S-a contrazis mai apoi că NPE ar promova probațiunea nefăcând suficiente referiri la principiul proporționalității. NPE nu reușesc să explice modul în care ar putea avansa obiectivul (menționat în preambulul) de reducere a populației din penitenciare. După cum Cohen (1985) a avertizat în urmă cu mulți ani, nu se poate presupune că o mai mare utilizare a probațiunii (sau orice sancțiune comunitară) va reduce numărul persoanelor din penitenciare. Un lucru este ca probațiunea să înlocuiască utilizarea încarcerării, și cu totul altul este ca aceasta să acționeze ca o „alternativă” la sancțiuni mai puțin intervenționiste, cum ar fi pedepse suspendate sau amenzi. Prioritatea nu ar trebui să fie cea de a prolifera sarcinile de probațiune sau chiar de a stabili agenții în toate țările europene, ci de a dezvolta sancțiunile comunitare și de a aborda întrebări dificile cu privire la modul în care pot contribui la o reducere a utilizării încarcerării. Extinderea probațiunii nu ar trebui să fie luată ca un beneficiu fără amestec, din moment ce NPE par a fi preluate.

O distincție utilă în considerarea conformității, făcută de mai mult de un vorbitor, este între conformitatea fondului și formei - conformitatea, ca să zicem așa, în spiritul

⁷ Vorbitorii de remarcă au fost: Profesor Estella Baker, Universitatea De Montfort; Profesor Dr Miranda Boone, Universitatea din Utrecht; Profesor Sir Anthony Bottoms, Universitatea din Cambridge; Profesor Rob Canton, Universitatea De Montfort; Profesor Fergus McNeill, Universitatea din Glasgow; Profesor Dirk Van Zyl Smit, Universitatea din Nottingham. Unei dintre vorbitori au cerut să nu fie citați direct, deci rezumatul prevăzut în corpul raportului prezintă câteva dintre ideile emergente din prezentări și discuții. Acestea nu ar trebui să fie atribuite unor anumiți contributory.

reglementării (fond) și nu numai în cel al formei sale (forma). Această distincție a fost aplicată instructiv la problema conformității unui infractor cu ordinele instanței (Robinson și McNeill 2008), dar are aplicabilitate și aici. Ne-am putea imagina, de exemplu, în ceea ce privește o Decizie Cadru, o țară care transpune DC în legislația națională în funcție de necesități în timp ce, în mod intenționat sau nu, subminarea implementării sale - de exemplu, prin utilizarea DC pentru a trimite infractorii într-o altă țară din alte motive decât prioritatea reabilitării lor sociale așa cum intenționează DC. Din nou, ar fi posibil ca o țară să afirme unele dintre principiile NPE, mai ales pentru că ele sunt (în mod necesar) exprimate în termeni generali, dar în realitate să întreprindă activități într-un mod care nu a reușit să exprime aceste principii în practică. Acest lucru devine cu atât mai important, deoarece respectarea de fond cu NPE depinde nu (numai) de lege, declarații de misiune și politică, ci pe modul în care practicienii își desfășoară activitatea lor. Un vorbitor a găsit în cercetările lor

„ ... practicile care poate nu pot fi considerate ca încălcări ale normelor într-un sens restrâns, dar nu sunt nici în concordanță cu ideea din spatele lor.”

Au fost exprimate îndoieli cu privire la măsura în care măsura în care practicanții de probațiune au considerat că discursul privind drepturile omului ar trebui să *hideze* activitatea lor. Pe scurt, un accent pe evaluarea gradului de conformitate într-o anumită țară poate face presupuneri nejustificative cu privire la relațiile dintre lege, politici și practici.

În încercarea de a înțelege ce circumstanțe și condiții conduc la conformitate, Bottoms (2002) a distins în mod influențial mecanismele de conformitate care pot fi conceptualizate după cum urmează:

Dimensiunile de Conformitate	Comentarii: Aplicare la posibilitatea de implementare a NPE
<p>A. Conformitate instrumentală/prudențială</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Stimulente 2. Descurajări 	<p>Oamenii vor lua în considerare consecințele, costurile și beneficiile. Care sunt costurile și beneficiile percepute în căutarea de a implementa NPE în mod particular și reglementările supranaționale în mod mai general? De asemenea, trebuie să se recunoască faptul că aceste costuri și beneficii pot fi diferite între persoane diferite implicate în implementare.</p>
<p>B. Conformitate normativă</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Acceptarea / încrederea în norme sociale 2. Atașament ce duce la conformitate 3. Răspuns la directive normative 4. Legitimare 	<p>Legitimare este un aspect cheie al dimensiunii normative a conformității, care recunoaște faptul că oamenii sunt mult mai susceptibili de a se conforma atunci când simt că sunt tratați corect și cu respect. Răspunsurile rigide, nelabile sau nerezonabile în ceea ce privește neconformitatea pot duce la neconformitate ulterioară și pot submina legitimare de care conformitatea pe termen lung, de fond este posibilă să depindă. Cum privesc țările „legitimare” (<i>nu</i> doar legalitatea) regulamentul european? Amenințările (de ex., amenzi pentru neconformitate) – un stimulent instrumental – au efectul scontat</p>

	sau riscă să facă unele țări să fie sfidătoare? Țările se angajează să arate conformitate de fond cu normeleunei „familii de națiuni”?
<p>C. Conformitate situațională</p> <p>1. Conformitate 'arhitecturală'</p> <p>2. Conformitate situațională socio-structurală</p>	<p>Sistemele naționale de justiție penală pot face conformitatea relativ mai grea sau mai ușoară. De exemplu, în cazul în care NPE necesită schimbări în practică - uneori întreg înțelesul lor - astfel de modificări pot afecta prioritățile altor agenții care pot apoi rezista. „O nouă politică sau practică penală va trebui să-i găsească - sau mai probabil să-i facă - loc în cadrul unui sistem existent” (Canton 2009b: 70). (Munca în comun între probațiune și penitenciar - de exemplu, planificarea pentru eliberare și reinstalare - poate fi un exemplu aici. În unele țări din UE, agenția de probațiune și penitenciar este o organizație integrată - cu o singură structură de management și un set de priorități. În altele, există zeci de ani de concurență și diferență culturală între cele două.) Sau poate NPE presupune practici care nu apar deloc în unele țări (de exemplu, evaluarea preventivă) și nu pot fi instalate în lege și / sau proces. Factorii situaționali ridică și întrebări în legătură cu finanțarea.</p>
<p>D. Conformitate bazată pe obișnuință sau rutină</p>	<p>NPE colicită o reevaluare a practicii, dar unele țări pot fi blocate în rutine și obiceiuri care „rezistă” schimbării, nu atât de mult în principiu cât printr-o urmărire a rutinei fără a gândi.</p>
Adaptat de la Bottoms 2002, cu comentarii adăugate.	

Nu este vorba despre faptul că vreuna dintre aceste dimensiuni de conformitate ar trebui să fie considerată ca fiind mai importantă decât o alta: ci mai degrabă este vorba despre faptul că ele toate fac o diferență în șansele și gradul de conformitate. Ele au o proeminență și asimilare variabilă în timp și în contexte și condiții diferite. Simpla instrucțiune, chiar și susținută de amenințarea unei sancțiuni din partea organismului de reglementare, nu este deloc o garanție că acea conformitate va exista și în special nu prezintă nicio asigurare că respectarea va fi de fond.

Seminarul a continuat să exploreze modul în care aceste perspective dintr-o documentație privind conformitatea, dezvoltată în mare parte pentru a încerca să se înțeleagă modul în care indivizii se conformează, ar putea fi aplicate problematicii complexe cu privire la conformitatea națională cu reglementarea internațională. Printreconsiderațiile ce complică aici se numără și această conformitate implică un număr mare de „agenți”. Implementarea NPE implică un număr mare de persoane din orice țară. Motivațiile lor (în special în ceea ce privește primele două dimensiuni ale confruntării) sunt în continuă schimbare. De exemplu, entuziasmul inițial poate face loc reticenței atunci când regulamentul în vigoare se dovedește a fi mai dificil decât se

anticipase. Aceste schimbări sunt cu atât mai probabile cu cât implicațiile ce inițial nu fuseseră văzute (câteodată de neprevăzut) încep să devină evidente. Acest lucru contează deoarece este angajamentul continuu – nu doar cel inițial – față de regulamentul cel care face diferența în implementarea de succes.

De asemenea, este evident că motivațiile actorilor principali este probabil să fie diferite. Cei implicați în implementarea de fond a NPE include (cel puțin) funcționari publici seniori, manageri și practicieni și ceea ce cântărește pentru aceste persoane, cu prioritățile lor profesionale și personale diferite, poate foarte bine să fie diferit. Sistemul judiciar și, în anumite țări, procuratura pot sprijini, rezista sau căuta să modeleze reglementările după cum consideră. Modificările trebuie să aibă loc pe mai multe niveluri și într-un număr de locuri. Dinamica schimbului de idei și practici între persoane dintr-un grup atât de diferit, cu atât de multe diferențe și priorități, este extrem de greu de descâlcit, dar evident că reprezintă o variabilă critică în acceptarea și implementarea regulamentului.

Seminarul a ajutat cercetătorii în a avea o mai mare apreciere a complexităților întrebărilor la care am tot încercat să răspundem. În special, aceste complexități au arătat clar că îmbunătățirea conformării cu reglementările nu este doar o chestiune de a oferi instrucțiuni clare și apoi de a avea un sistem bun de îndemne (instrumentale) pentru ca implementarea și sancțiunile pentru eșec. Apoi, seminarul a fost un complement de neprețuit pentru „terenul” de investigație ce era efectuată și pe care acest raport continuă să-l trateze.

Direcția de Lucru 4: Rezultatele Anchetei

Nevoia de a distinge impactul sau influența (*acest lucru se datorează NPE*) de conformitate / respectare (*practicile sunt în concordanță cu NPE și erau deja*) a fost deja subliniată. Unele întrebări pe care le-am pus respondenților au încercat să facă această distincție, deși în alte date distincția părea mai puțin importantă. Primele câteva întrebări (Numerele de la 1 la 6) au fost intenționat concepute în mod general și pe scară largă și priveau NPE mai degrabă ca pe un setdecât pe aspecte particulare de politică sau practică.

Cel de-al doilea set de întrebări (6 – 10) viza norme specifice și era folosit ca mijloc de testare a impactului și conformității prin privirea în detaliu a aplicării normei. Normele specifice alese pentru această cercetare mai aprofundată au fost Normele 1, 37 și 93. Norma 1 este o declarație curajoasă și încrezătoare cu privire la etosul probațiunii: dacă aceasta era acceptată și „însușită” de țări diferite, atunci ar fi o indicație inițială puternică asupra faptului că principiile Normelor vor fi respectate. Norma 37 se referă la necesitatea ca probațiunea să funcționeze în parteneriat cu alte agenții. S-a considerat că investigația în această normă va aduce lămuriri cu privire la poziția probațiunii și locul său în societate. Norma 93 a fost investigată deoarece, deși NPE are multe de spus în ceea ce privește infractorii, de asemenea face și declarații importante privind drepturile victimelor și îndatoririle corespunzătoare ale sistemului de justiție penală, inclusiv cele

ale agenției de probațiune. Acest aspect a fost evidențiat mai departe de recenta directivă a Parlamentului European (2012) privind standardele minime de drepturi, sprijin și protecție a victimelor criminalității. Părea instructiv să aflăm răspunsuri ale probațiunii în ceea ce privește directiva și secțiunile relevante ale NPE.

Întrebarea 1: Cât de bine cunoscute sunt Normele de Probațiune Europeană?

În mod clar, Normele trebuie să fie cunoscute și recunoscute dacă se dorește ca acestea să aibă o influență, deși este posibil (și într-adevăr, probabil) să poată exista un nivel ridicat de conformitate, chiar dacă Normele nu au avut niciun fel de efect și nu au fost deloc bine cunoscute.

Deși aproape toți respondenții noștri erau familiarizați cu NPE (care, desigur, este motivul pentru care au fost aleși ca respondenți), cei mai mulți oameni au spus că Normele nu erau bine cunoscute în țara lor. Au existat diferențe aici între factorii de decizie politică și managerii, pe de o parte, despre care se simțea că ar fi mai degrabă probabil să cunoască Normele și, pe de altă parte, practicanții, despre care adesea se spune că știu mai puțin, puțin sau nimic despre acestea. Un respondent a considerat că acest lucru putea și să nu conteze: la urma urmei, dacă practica este ghidată de politici care au fost informate de Norme, conștientizarea practicantului asupra NPE este, la această măsură, fără îndoială, mai puțin importantă. De asemenea, NPE erau cunoscute de un număr relativ mic de oameni de știință și cercetători din diferite țări, dintre care unii au întreprins într-adevăr o cercetare în care NPE reprezentau un aspect relevant, cu toate că nu de multe ori direct pe NPE. (De altfel, în multe țări nu se realizează prea multă „cercetare de probațiune” oricum.) Totuși, au existat doi respondenți care au studiat NPE direct și în detaliu pentru cercetarea academică. Conștientizarea în rândul cercetătorilor a fost, de asemenea, legată de participarea la rețelele europene relevante - în special proiectul COST (care urmează să fie discutat mai târziu în această lucrare în legătură cu Centrul de Excelență) - în timp ce era mai probabil ca și factorii de decizie politică și practicienii care sunt activi în Europa să fie mai conștienți de NPE.

În multe cazuri, au existat slabe semne cum că agenția de probațiune ar fi făcut multe pentru a ridica nivelul de conștientizare al personalului cu privire la Norme și semnificația lor. Totuși, în anumite țări, s-a considerat că NPE *ar trebuie* să fie mai bine cunoscute și s-au luat în considerare modalitățile prin care acest lucru putea fi dobândit. De exemplu

„... ar trebui să existe mai multe informații și încurajare din partea echipei pentru Calitate Ridicată (HQ) și a factorilor de decizie politică pentru a le discuta și pentru a primi feedback și idei de la personal astfel încât să îmbunătățească condițiile de muncă și să dezvolte impactul în comunitate.”

Într-o țară s-a exprimat opinia că deși NPE nu erau bine cunoscute, acestea sunt încă relativ noi și din ce în ce mai bine cunoscute. O ediție specială a unei reviste naționale de probațiune a fost dedicată NPE. În alte părți (deși în câteva cazuri), au existat unele dovezi ale unei strategii de familiarizare a personalului cu NPE, inclusiv evenimente și seminarii de formare pentru personal. Într-o țară, au avut loc mai multe ateliere de lucru

ca parte a dezvoltării profesionale a personalului, iar unele dintre acestea s-au concentrat pe NPE. Cu toate acestea, rezultatele acestui proces nu sunt încă cunoscute. Chiar și așa, aceasta indică dorința de a studia Normele și de a explora implicațiile lor pentru practică.

În plus,

„[Administrația] a emis o broșură mică cu privire la NPE și a circulat printre întreg personalul. Aceasta a fost transmisă întregului personal al agenției de corecții. Atunci când au fost adoptate Normele, s-a stabilit o comunicare internă prin e-mailuri și alte mijloace de comunicare cu privire la aceste noi norme, următorul pas este de a comunica documentația specifică întregului personal.”

Eficacitatea conștientizării personalului cu privire la NPE este o altă problemă. Chiar dacă pliantele sunt distribuite și link-uri către text sunt plasate pe site-ul Agenției, semnificația și implicațiile NPE nu sunt întotdeauna evidente.

„Astăzi, toată lumea poate vedea o copie. Dar acum câteva săptămâni i-am întrebat pe unii dintre colegii mei - și puțini dintre ei citiseră sau înțeleseseră sensul Normelor sau impactul pe care îl pot avea. Dacă ați citit doar Normele fără comentarii, vă puteți gândi că nu este o problemă ... și că noi le respectăm pe cele mai multe dintre ele. Dar nu văd impactul efectiv la locul de muncă.”

Un respondent a spus că nu a fost ușor să răspundă la întrebare în termeni generali din moment ce diferite persoane cunoșteau norme diferite. În același mod, acolo unde îndatoririle (de exemplu, protecție publică) sunt împărțite între mai multe agenții, unii oameni vor fi foarte familiarizați cu unele norme specifice, dar poate nu știu nimic despre altele.

Într-o minoritate de cazuri, NPE s-au declarat a fi bine cunoscute și influente.

„Normele de Probațiune 2010 au fost traduse ... și au fost puse la dispoziție pe scară largă. Acestea sunt intenționat citate în contexte de probațiune și așa sunt din ce în ce mai cunoscute în Ministerul Justiției, Agențiile de Sancțiuni Penale și în practică.”

Acest aspect va fi reluat cu mai multe detalii (mai jos) în cadrul discuțiilor pe baza răspunsurilor la Întrebarea 3.

Rezumat: NPE sunt cel mai bine cunoscute în rândul senior managerilor și al unor cercetători, dar nu prea bine cunoscute în rândul personalului general. Câteva țări au diseminat Normele destul de mult în rândul practicienilor și personalului de la toate nivelurile în diverse formate.

Întrebarea 2: Sunt NPE o modalitate bună pentru a stabili standardele comune la nivelul UE?

Semnificația acestei întrebări este că NPE aspiră în primul rând la stabilirea și apoi la ridicarea standardelor de practică în Europa. Această întrebare a fost concepută pentru a afla de ce acest lucru este important, dacă NPE realizează acest lucru sau dacă trebuie găsite alte mijloace. Punctul de vedere al echipei de cercetare de la bun început a fost că această problemă devine din ce în ce mai importantă. Un motiv principal pentru aceasta este imperativul de a pune în aplicare Deciziile Cadru ale UE. DC 2008/909/JHA privind transferul deținuților și FD 2009/829/JHAI privind Ordinul European de Supraveghere pot implica agențiile de probațiune, în timp ce munca lor este esențială pentru succesul DC 2008/947/JHA privind probațiunea și sancțiunile alternative. Toate aceste Decizii Cadru se bazează pe principiul recunoașterii reciproce și aceasta la rândul său depinde în mod fundamental pe încrederea și siguranța reciprocă. Dacă toate țările ar putea fi sigure că practica de probațiune peste tot în Europa se bazează pe principiile NPE, perspectiva implementării cu succes a Deciziilor Cadru este mult îmbunătățită. Din nou, în timp ce originea, baza legală și mecanismele de conformitate sunt foarte diferite ca între o Recomandare a Consiliului European și o Decizie Cadru a UE, aflarea mai multor aspecte despre modul în care țările răspund cerințelor și recomandărilor promulgate la nivel european este de o importanță fundamentală.

Marea majoritate a respondenților noștri au considerat că standardele comune erau necesare și că NPE erau o modalitate bună de a le realiza, deși mai aveau până să atingă potențialul lor în acest sens. Acestea oferă

„linii directoare și definiții, termeni și metode profesionale de lucru și servicii ... [și formează astfel] o bază bună pentru o abordare profesională.”

Alții au făcut referire la potențialul lor de a fi o fundație de „cadru comun”. În același timp, s-a recunoscut că există diversitate considerabilă în practică între țări, deși probabil mai puțină decât cu un deceniu în urmă (van Kalmthout și Durnescu 2008). Întrebarea critică devine: care este diferența națională adecvată și ce reprezintă incoerența nepermisă? Aceasta este o întrebare care merge la inima multor debateri cu privire la poziția UE și a Consiliului. În cazul particular al practicii de probațiune, necesitatea unui standard comun a fost adesea considerată a fi o condiție prealabilă a punerii în aplicare efective a Deciziilor Cadru (a se vedea mai sus). De asemenea, o observație interesantă a fost că:

„Unul dintre interesele UE ar fi ca un ofițer de probațiune din {o țară} să poată să meargă și să lucreze în alte țări - dar dacă există diferențe prea mari, cum putem lucra împreună?”

O țară și-a exprimat îngrijorarea că, în vremuri de constrângeri economice asupra agențiilor de probațiune, NPE s-ar putea deteriora într-un „cel mai mic numitor comun”, mai degrabă decât să acționeze ca un stimul pentru îmbunătățire. Pentru a ridica

standardele, NPE ar trebui, de asemenea, să fie completate prin creșterea cunoștințelor despre ele și prin diseminarea practicii eficiente.

Un respondent a considerat că NPE erau limitate în efect, deoarece o Recomandare nu reprezenta nimic mai mult decât o „lege slabă” pe care țările o puteau ignora dacă alegeau acest lucru. Pe de altă parte, punctele de vedere ale unui respondent din altă țară sunt de interes special în acest sens. Acest respondent a susținut că greutatea autorității Consiliului Europei a dat Recomandărilor o legitimitate care nu poate fi întotdeauna realizată prin legislație. UE reamintește uneori statelor membre cu privire la obligațiile lor în raport cu sancțiunile de nerespectare (de exemplu, Comisia Europeană 2014), dar rămâne o întrebare deschisă dacă acest lucru este un dispozitiv eficient pentru realizarea conformității care se caută - în special de fond, spre deosebire de respectarea formală necesară pentru a pune în aplicare aceste măsuri (a se vedea discuția anterioară). Așa cum a anticipat Bottoms (2002), respectarea de fond - punerea în aplicare în spiritul și nu numai în litera normelor - depinde de legitimitatea și încrederea că instrucțiunea este corectă și rezonabilă. În ceea ce privește Europa (o „Europă” care nu este întotdeauna și pretutindeni diferențiată între UE și Consiliul Europei), unele țări sunt mai convinse de aceasta decât altele. Într-adevăr, există uneori ceea ce ar putea fi numită o rezistență culturală la instruire europeană sau la abordările care se fac simțite a fi fost influențate în mod nejustificat de practicile unei singure țări.

De asemenea, NPE au:

„conținut relativ general și flexibilitate interpretativă aferentă permite includerea specificului individual al Statelor Membre în domeniul politicii penale și soluțiile juridice în domeniul dreptului penal. În acest sens, normele sunt o metodă mult mai bună de modelare a politicilor și practicilor comune și de consolidare a încrederii reciproce a Statelor Membre decât legea „grea” din Uniunea Europeană, sub forma unor directive sau regulamente.”

un alt respondent a observat în mod similar că NPE sunt atât generale – permițând țărilor să adapteze și să aplice normele în propriile circumstanțe naționale -, dar și destul de specifice deseori în ceea ce privește îndrumarea organizării, politicilor și practicilor.

Rezumat: Majoritatea respondenților au considerat că standarde comune erau necesare și că NPE erau importante în realizarea acestora. În ciuda variațiilor considerabile în practică între diferite țări, NPE oferă un cadru comun. Acest lucru este tot mai important pentru punerea în aplicare a Deciziilor Cadru UE.

Întrebarea 3: Au fost folosite Normele? Cum?

Există țări în care Normele au avut un impact direct și demonstrabil asupra legii, politicilor și practicilor. În cel puțin șase țări, NPE au fost uneori studiate sistematic în acest scop, în special în țările cu agenții de probațiune relativ noi și în curs de dezvoltare. S-a spus că NPE au „inspirat” o nouă legislație, inclusiv noi sancțiuni, și că

legile revizuite de probațiune reflectă mult mai bine principiile Normelor. Exemple de la o țară includ dreptul clientului de a avea acces la dosarul cazului său, care acum a fost inclus în lege. Această dovadă puternică a impactului a fost calificată prin considerarea faptului că este greu să fim siguri că Normele au fost direct responsabile de aceasta, deși se credea că Ministerul a consultat Normele la elaborarea legislației. Un respondent a spus că în timp ce modificările legislative recente au fost în conformitate cu NPE, acest lucru s-a datorat în mare parte influenței altor țări în a ajuta acea țară să stabilească agenția de probațiune în ultimii ani. Aceste națiuni cu mai multă experiență deja practicau în moduri care să reflecte principiile NPE și s-a considerat că moștenirea acestei influențe, mai degrabă decât Normele în sine și în mod direct, a fost cea care a încorporat principiile pe care le exprimă clar Normele.

NPE au fost citate în memoriile explicative în sprijinul legislației naționale și au fost adesea menționate de către respondenții noștri ca fiind „un punct de referință” pentru dezvoltarea legislației referitoare la probațiune și la structura și organizarea agențiilor. Deoarece legislația națională este adesea în curs de revizuire și modificare, unele țări ne-au vorbit despre schimbări iminente care, se spera, că ar spori conformitatea cu Normele. În orice caz, NPE au făcut parte din dezbateri pe măsură ce legislația era în curs de elaborare și chiar s-a spus că au fost un stimul pentru reformarea organizațională și a legislației.

„În cazul în care sunt planificate orice modificări, acestea oferă o perspectivă largă a UE pe baza căreia să se ia în considerare modificările propuse și să fie utilizate pentru a verifica standardele de practică. Codul Penal cuprinde amendamente care se bazează pe Normele UE - practica, organizarea și sistemele sunt mai aproape acum de normele UE decât anterior, deși acest lucru nu s-a realizat în mod sistematic”

Mulți respondenți au vorbit despre potențialul de aici, care până în prezent a fost realizat doar într-o măsură limitată, amintindu-și frecvent că Normele sunt încă tinere. S-a spus, de exemplu, că Normele deveneau poate din ce în ce mai importante și vor face parte din dezbateri privind reforma și reorganizare care se anticipează în viitor. În cazul în care senior managerii arată conducere încrezătoare și sprijin pentru NPE, perspectivele de implementare sunt în mod natural mult îmbunătățite.

Un respondent a considerat aceasta acolo, deși era greu să indice o prea mare influență directă (în conformitate cu răspunsul general al țării la NPE), dar ar fi putut avea o influență „în spatele scenei”. În astfel de cazuri, nu este ușor de demonstrat influența Normelor, deși respondenții au considerat că a fost totuși semnificativă. Fie că au fost folosite sau nu NPE, ridicarea întrebării (de exemplu, de la agenție la Minister) că o practică națională ar putea fi în încălcarea NPE poate foarte bine să încurajeze o țară în revizuirea practicilor sale.

„Normele au consolidat abordarea profesionistă, dar ele nu au schimbat cu adevărat abordarea. Serviciul de Probațiune are acum o capacitate mai mică și mai mult de lucru, ceea ce a făcut mai dificilă dezvoltarea serviciilor și a

practicii profesionale. Cu toate acestea, țara cunoaște teoriile și ceea ce ar trebui să facă atunci când se lucrează cu infractorii.”

În timp ce respondenții manageriali și practicienii dintr-o țară au susținut că Normele au fost urmate complet, un cercetător din aceeași țară a fost mai precaut. S-a declarat că Normele au fost utilizate selectiv, invocate atunci când oamenii au considerat de cuviință să facă acest lucru, dar în alte împrejurări nu au fost luate în considerare.

O utilizare valoroasă a normelor ar fi aceea de a **stabili un standard**: agențiile și-ar putea examina propriile politici și practici și le-ar putea compara cu NPE. Acest lucru s-a întâmplat, deși nu am găsit mai mult de trei exemple în care acest lucru a fost realizat sistematic. Așa cum se va discuta mai târziu în [analiză](#), acest exercițiu este de neprețuit nu numai pentru implementarea NPE, ci și pentru dezvoltarea ulterioară a acestora în anii ce vor veni.

NPE au avut influența lor asupra **practicii**. Aici, din nou, s-a făcut referire la NPE ca la „o referință importantă” pentru practică și pentru personalul profesionist. Un respondent a dat un exemplu de „un grup de lucru care a elaborat recent un model pentru definirea unui program de tratament” și s-a îndreptat către NPE pentru a găsi ajutor în deliberările sale. Un alt exemplu de interes și semnificație deosebită este acela că, în urma studierii Normelor cu atenție, o țară și-a schimbat practica astfel încât infractorii în folosul comunității să nu mai desfășoare activități în beneficiul direct al agenției de probațiune în sine. Această țară recunoscuse necesitatea NPE în acest sens (# 48 mențiuni) și a fost deschisă în consecință la schimbări în practicile sale.

Un respondent a spus că, chiar în cazul în care practicienii nu au auzit de NPE, influența lor asupra legii, organizării și politicii a dus și la o diferență în practică. În acest sens, NPE au stat la baza **standardelor naționale** pentru a ghida practica și pe baza cărora personalul sunt trași la răspundere pentru munca lor. Alte două țări au raportat că atunci când este inspectată activitatea agenției, NPE contribuie la criteriile de inspecție. Aceasta este și aspirația unei alte țări, când a decis să folosească NPE atât pentru a stabili standarde cât și pentru a le folosi în rutine de control.

NPE informează curriculumul **de formare a personalului** în mai multe țări. Au existat opinii exprimate că atenția la acest lucru nu este întotdeauna suficientă, poate, dar studenții și personalul nou-numit sunt instruiți în ceea ce privește Normele în cel puțin patru țări. S-a făcut deja mențiunea unor seminarii pentru personal concepute pentru a ajuta personalul să pună în aplicare NPE și respondenții au făcut referire la evenimente specifice de formare axate pe (de exemplu), problema consimțământului și a cooperării active a clientului/infractorului; cooperarea între agențiile de probațiune și administrarea penitenciarelor; evaluare; proceduri de contestare, inspecție și monitorizare. În mod similar, într-o altă țară, NPE au acționat ca un stimul pentru proiecte și formări-pilot, inclusiv (de exemplu) un proiect privind conduita etică, integritate și transparență în sistemul de probațiune, care a avut loc în 2013.

În ciuda cerințelor NPE cu privire la formare (Partea II, în special # 23-28), formarea rămâne limitată în unele țări. Un respondent ne-a spus că, deși există de formare în

derularea programelor pentru comportamentul infracțional de exemplu, formare pentru managementul furiei sau interviul motivațional, nu există un program global de dezvoltare profesională. Cu toate acestea, în cazul în care are loc formarea, se pare că există mai multe țări unde NPE fac parte din curriculum.

În acest sens, ar trebui menționat Proiectul Asistență Socială în Justiția Penală (ASJP) (<http://www.cjsw.eu/>). Conducător de Universitatea Avans din Olanda, agențiile de probațiune și universități dintr-o serie de țări europene au dezvoltat un set de module de predare de înaltă calitate, atât pentru educația inițială/de calificare cât și pentru formarea continuă în domeniul ASJP / probațiunii. NPE sunt puternic reprezentate în acest curriculum și formează într-adevăr o componentă centrală a primului modul (și obligatoriu) care acoperă Perspective și Contextul Juridic. Se speră că aceste materiale vor fi utilizate pe scară largă și în cazul în care va fi așa, NPE vor fi încorporate în siguranță în formarea în probațiune. Într-adevăr, în cel puțin un caz acest curriculum este deja în uz pentru noii angajați care, prin urmare, vor începe cariera în agenție cu o înțelegere profundă a NPE. Acest aspect este discutat din nou mai târziu în această lucrare când se pune în discuție ideea unui Centru de Excelență.

Chiar și în acele țări în care NPE nu au făcut prea mare diferență sesizabilă, factorii de decizie politică încă recurg la ele atunci când sunt introduse noi practici. Un respondent dintr-o țară, unde impactul general a fost considerat a fi ușor, a spus că, din moment ce s-a introdus munca cu victimele și justiția reparatorie - o inovație în această țară - au fost consultate NPE pentru îndrumare. Monitorizarea Electronică a fost menționată ca un alt exemplu, deși ar trebui remarcat faptul că există în prezent Recomandări specifice ale Consiliului Europei (2014) referitoare la această practică. Deci, poate chiar în acele țări care nu au folosit NPE pentru a testa sau schimba practicile stabilite, Normele pot constitui o sursă de informare a unor noi inițiative.

Există exemple de NPE folosite pentru a promova probațiunea.

„Normele au ajutat să influențeze relațiile cu politicienii și părțile interesate pentru a permite Serviciului de Probațiune să își îndeplinească obiectivele și au fost utilizate pe plan intern în ... negocierea la Minister pentru a asigura nivelul necesar de Servicii.”

NPE sunt explicite cu privire la importanța resurselor adecvate care i se pun la dispoziția unei agenții de probațiune (a se vedea în special # 18 și 22, dar și 104). Au existat două exemple în care respondentul a fost încrezător că Normele au fost folosite cu succes pentru a crește resursele. Alte țări au avut mai puțin succes în acest sens:

„[Au fost folosite Normele referitoare la practică.] Cu toate acestea, nu sunt urmate (de exemplu # 17) multe dintre celelalte norme privind activitatea în parteneriate, cooperare între agenții și ministere (de exemplu # 8) și Normele privind Resursele Umane / salarizarea personalului și condițiile de muncă și lucrul cu mass-media pentru a furniza publicului informații și cunoștințe cu privire la activitatea de probațiune.”

Dar și aici potențialul rămâne: Normele oferă managerilor și practicienilor unele pârghii pentru a demonstra nevoia de resurse suplimentare și adecvate.

Rezumat: Există o serie de țări în care Normele au avut un impact direct și demonstrabil asupra legii, politicilor și practicilor. Multe dintre aceste țări erau relativ noi în stabilirea Serviciilor de Probațiune și au beneficiat de folosirea Normelor pentru a-și dezvolta serviciul. Națiunile mai experimentate, cu Servicii de Probațiune stabilite, deja practicau în moduri care să reflecte principiile NPE, dar uneori foloseau NPE în planificarea inovației sau a schimbării. Exemplele au fost găsite acolo unde NPE au avut un impact direct asupra:

- Dezvoltării legislației
- Stabilirii unor standarde în politici și practici
- Formării bazei pentru standardele naționale
- Furnizării unui punct de referință pentru practică și personalul profesionist
- Formării personalului – curriculum pentru calificare, primirea și dezvoltarea personalului
- Introducerii de noi practici cum ar fi justiția reparatorie
- Negocierilor pentru resursele adecvate (sausuplimentare)

Întrebarea 4: Care Norme au fost cele mai influente?

Mulți respondenți au considerat că este greu să răspundă la această întrebare și au spus că nicio normă/norme nu au fost mai influent decât altele, dar a existat o gamă largă de răspunsuri despre modurile diferite în care normele specifice au făcut o diferență.

Unii au făcut referire la principiile fundamentale de bază în prima parte a NPE sau la aspecte mai generale:

„Cea mai influentă normă este definirea clară a rolului Ofițerilor de Probațiune - sunt descrise diferențele dintre control și ajutor și se explică rolul/sarcinile și funcțiile Ofițerilor de Probațiune.”

„Elemente ale Normelor, de exemplu cele cu privire la cetățenie, într-adevăr oferă oportunități de a stabili o identitate separată a probațiunii distinctă de penitenciere și încarcerări.”

Normele referitoare la consimțământ și cooperare (mai ales # 6) și discuția din Comentariu au determinat o reevaluare a caracterului fundamental sau a etosului activității de probațiune.

„În această țară mulți Ofițeri de Probațiune consideră oamenii trebuie să urmeze tot ceea ce spune OP-ul. Preocupările și opiniile infractorului nu sunt cu adevărat importante - acestea nu apar în rapoartele noastre către autoritatea judiciară. Rareori includem părerea persoanei. ... (mulți dintre)

angajații mai tineri, recrutați de către Ministerul Justiției, sunt studenți la drept - pentru ei legea este cel mai important lucru, iar oamenii trebuie să respecte legea. „Eu sunt ofițerul de probațiune așa că trebuie să mă urmați”. Cred că acest lucru se va schimba ...”

„Începând cu anul 2000 și cu punerea în aplicare a modelelor „ceea ce funcționează”, controlul a devenit mai important. Controlul și motivația sunt termenii utilizați în prezent pentru a promova schimbarea și abținerea infractorilor. Cu toate acestea, este de asemenea important să se facă referire la agențiile de asistență socială (sănătate, ocuparea forței de muncă, cazare, etc.) cu privire la infractori. Prin urmare, Norma 12 este foarte importantă pentru asigurarea dezvoltării practicii de probațiune în această direcție.”

Oricare ar fi punctul de vedere cu privire la relația dintre „îngrijire și control”, textul NPE a încurajat agențiile de probațiune să se gândească cu atenție la acest lucru. Ca de multe ori, văzând că țările iau poziții diferite cu privire la aceste întrebări, înseamnă că practica nu mai este de la sine înțeleasă.

Cel puțin șapte țări au declarat că cele mai influente norme erau acelea legate de aspecte ale **practicii** - procese de supraveghere, în special evaluare, planificare, intervenție și evaluare. Printre motivele pentru care a fost atât de important într-o țară ca evaluarea să aibă loc se numără faptul că agenției de probațiune i se aduc cereri extinse, agravat de ceea ce a fost privită ca o folosire necorespunzătoare a sancțiunilor comunitare (de exemplu, impuse în unele cazuri doar pentru a înlocui penalitățile financiare). Evaluarea riguroasă înainte de proces ar ajuta instanțele și practicienii în identificarea resurselor limitate într-un mod mai eficient și într-adevăr, acest respondent ar primi cu bucurie prevederi chiar mai stricte ale NPE în această privință.

O țară a explicat strategia sa de dezvoltare a stabilirii standardelor naționale pe baza NPE:

„Politica și planul convenit au menirea de a aduce într-un sistem de calitate standarde de practică bazate pe NPE cu o punere în aplicare în etape, începând de pe la Părțile 4 și 5 privind activitatea de probațiune directă, dar care se orientează și către lucruri cum ar fi responsabilitatea și activitatea de cooperare cu alte servicii - demararea de la centru (al NPE), iar apoi continuarea activității în afara acestuia. Scopul este de a implementa toate secțiunile, niciuna dintre aceste nu este de o mai mică importanță.”

În țările în care penitenciarul și probațiunea au fost în mod tradițional organizații separate, normele privind îngrijirea și munca în echipă/împreună între penitenciar și probațiune au fost de multe ori considerate ca fiind semnificative. Normele privind serviciul comunității, familiile, reinstalarea și îngrijirea de după au fost identificate în altă parte ca fiind cele mai influente. Un alt respondent a raportat că Normele erau considerate a fi deosebit de utile în sprijinirea stabilirii unei unități de cercetare și

formare și în construirea unui cadru pentru evaluare în serviciul național de probațiune. Ori de câte ori o parte a cercetării este pusă sub semnul întrebării de către politicieni sau Minister, este posibil a se face referire la NPE ca justificare în acest aspect.

Rezumat: A existat o gamă largă de răspunsuri cu privire la modurile diferite în care normele specifice au făcut o diferență. Un număr semnificativ de țări a declarat că Normele privind aspectele de practică și rolul ofițerilor de probațiune au fost cele mai influente. În unele țări, în special țările cu servicii mai noi, Normele privind resursele umane / condițiile de servicii, resursele și formarea au fost cel mai puțin influente.

Întrebarea 5: Ce probleme au apărut în încercarea de a implementa NPE?

În general, răspunsurile la această întrebare au fost mai puțin informative decât s-ar fi sperat, chiar și atunci când răspunsurile au fost urmate de conversație. Acele țări care vorbiseră cu entuziasm despre NPE au avut tendința de a considera că nu existau probleme de implementare; cele care le-au folosit mai puțin sau chiar deloc nu s-au referit prea mult la problemele de implementare ca la o reticență generală în a arăta un interes față de ele. La baza acestei reticențe au stat de obicei următoarele afirmații: *noi deja facem asta, standardele noastre de practică sunt foarte ridicate și / sau noi nu avem nevoie de îndrumare europeană cu privire la aceste aspecte*. Unele țări - poate mai ales în partea de est a Europei / membri mai noi ai UE - sunt dornice de a fi văzute ca „europene” și primesc îndrumări și chiar instrucțiuni de la Bruxelles și Strasbourg. Alte țări acordă o atenție mult mai slabă la ceea ce organizațiile europene le spun să facă.

Câteodată au existat semne ale unor diferențe între opiniile agențiilor de probațiune și cele ale Ministerului:

„Ministerul Justiției a susținut dreptul de a-și face propriile priorități și obiective și nu întotdeauna accepta argumentele noastre cu privire la respectarea Normelor.” (Un manager de probațiune)

Există o ironie în observația că anumite țări care s-au opus ideii de recomandări europene au recunoscut totuși valoarea NPE în promovarea unui nivel de standardizare pe întregul continent.

Prioritatea (Lipsa priorității) conferită probațiunii în politica națională a fost menționată de un respondent:

„Reformele sunt luate în considerare, dar probațiunea nu este „pusă pe masă”. .. Ministerul nu se implică deloc în Norme și dacă are vreun impact, acesta nu va merge mai departe de declarația de misiune. Pe de altă parte, conformitatea este destul de bună.”

În unele cazuri, normele specifice presupun practici și proceduri care nu sunt folosite în toate țările. Mai multe țări au raportat că, din moment ce nu desfășoară o activitate directă cu victimele, acele norme nu pot fi puse în aplicare (a se vedea discuția în continuare de la [Întrebarea 10](#) de mai jos). Normele privind evaluarea preventivă, uneori, nu au fost utilizate atât din cauza lipsei de experiență în astfel de activitate, dar și din cauza unor suspiciuni din partea judiciarului cum că probațiunea ar putea începe să le încalce autoritatea lor. Deși NPE afirmă că încălcarea probațiunii nu ar trebui să implice în mod automat custodia, repetând principiul stabilit într-o Recomandare anterioară (Consiliul Europei 1992), o țară a raportat că o încălcare a probațiunii din cauza comiterii unei infracțiuni similare trebuie prin lege să ducă la o pedeapsă privativă de libertate. Cel puțin până în prezent, NPE nu a reușit să aducă o schimbare.

Au fost menționate și constrângerile financiare. Justiția reparatorie și medierea nu au putut fi introduse corect din cauza costurilor, exista prea puțin personal pentru a întreprinde evaluarea așa cum se cerea. Formarea, așa cum se prevede prin NPE, nu a fost peste tot la prețuri accesibile. Ministerelor din unele țări nu reacționează în fața unui argument pentru resurse suplimentare din cauza cerințelor Normelor. Un respondent a exprimat acest lucru clar:

„O dificultate este că, în timp ce țările pot fi de acord cu Normele în principiu, în lumea reală acestea ar putea să nu aibă prea mult efect. De exemplu, Normele spun că agențiile de probațiune ar trebui să primească resurse adecvate și nimeni nu va spune că nu este de acord cu acest lucru, dar, în realitate, resursele nu sunt suficiente și Normele nu vor convinge Ministerul să sporească resursele.”

O altă țară a simțit că angajamentul la munca între agenții frecvent exprimată în NPE era la o distanță mare de a fi realizat în țara lor, chiar dacă acest respondent susținea personal această idee. Acest lucru poate fi o recunoaștere sinceră a faptului că NPE face apel la alte organizații și persoane fizice și modul în care acestea răspund este o chestiune dincolo de influența agenției de probațiune și chiar a Ministerului Justiției.

Două țări au spus că Normele nu au fost traduse în limba națională. Ambele țări au sugerat că aceasta era o indicație a lipsei de interes față de NPE a ministerelor și o lipsă a importanței Probațiunii în țara lor.

Rezumat: Nu s-a prea ajuns la un acord cu privire la această întrebare. Acele țări care vorbiseră cu entuziasm despre NPE au avut tendința de a considera că nu existau probleme de implementare; cele care le folosiseră mai puțin sau chiar deloc au făcut referire la o reticență generală în arătarea unui interes față de acestea. Unele țări - poate mai ales în partea de est a Europei / membri mai noi ai UE - sunt dornice de a fi văzute ca țări „europene” și primesc cu bucurie orientări și chiar instrucțiuni de la Bruxelles și Strasbourg. Alte țări acordă mult mai puțină atenție la ceea ce organizațiile europene le spun să facă. Normele nu au fost traduse în limbile celor două țări și aceasta poate indica o lipsă de interes și importanță a Probațiunii în aceste țări.

Întrebarea 6: Politicile și practicile de Probațiune reflectă valorile și convingerile NPE?

Această întrebare apare din recunoașterea distincției anterioare între influență și conformitate. NPE, fondat pe bazele Convenției, stabilesc valorile și convingerile despre care Consiliul consideră că trebuie să ghideze politicile și practicile de probațiune. Chiar dacă NPE nu au avut nicio influență, conformitatea cu aceste principii ar fi o descoperire binevenită.

Marea majoritate a respondenților au considerat că propriile lor politici și practici reflectau într-adevăr valorile și convingerile NPE. Unii au fost interesați să adăuge că acest lucru nu a fost datorită Normelor, ci fusese de mult timp stabilit în tradițiile lor de probațiune profesională.

„Eu cred că valorile și convingerile care stau la baza EPNPER, precum și marea majoritate a normelor sunt respectate în sistemul nostru de probațiune de cel puțin o duzină de ani.”

Printre relativ puținele rezerve exprimate aici, două dintre acestea au fost de interes deosebit. Doi respondenți au afirmat că activitatea de probațiune, care odată fusese văzută ca asistență socială, a fost înclinată mai mult spre control din cauza unui amestec între penitenciare și serviciile de probațiune. Acest nou accent a fost în contradicție cu etosul și într-adevăr, cu unele dintre preceptele specifice ale Normelor.

Un alt respondent a făcut observația că, deși în teorie practica de probațiune urmează valorile / convingerile NPE, în realitate, personalul provine dintr-o gamă de medii profesionale, fiecare cu propriile lor coduri de etică și fără pregătire profesională armonizate. Ca o recunoaștere a diverselor medii ale noilor recruți la începerea activității, formarea este uneori puternic înclinată spre atitudinile și valorile personalului. Deci, dacă și cum valorile NPE sunt realizate în practică trebuie să rămână întrebări deschise, indiferent de poziția „oficială” a agenției. Acest lucru ridică întrebări importante despre ce implică cu adevărat implementarea NPE: legea și declarațiile de misiune fac declarații necesare cu privire la agenția de probațiune, dar nu există nicio modalitate directă pentru a determina dacă acest lucru este realizat în practică. Legea și politicile sunt întotdeauna mediate de interesele profesionale, precum și de abilitățile, cunoștințele și valorile practicienilor. Astfel:

„Punctul de vedere „oficial” pare a fi faptul că se utilizează Normele, părerea mai „neoficială” este că există obstacole în ceea ce privește o rezistență culturală în fața impunerii normelor și a practicilor ce sunt „impuse” din exterior și o părere că monitorizarea și controlarea infractorilor este mai importantă decât „asistența socială” și reabilitarea, astfel încât Norma 1, în special, nu este respectată așa cum ar putea fi.”

deși acest respondent a considerat că acest lucru era ceva ce trebuia contestat.

Cu toate acestea, se poate susține că această opoziție între ajutor și control reprezintă o neînțelegere a Normelor, care recunosc pe deplin poziția controlului în lucrul cu infractorii. De exemplu, # 55 menționează:

„Supravegherea nu va fi văzută ca doar o sarcină de control, ci și ca un mijloc de consiliere, asistență și motivare a infractorilor. Aceasta se va combina, dacă este cazul, cu alte intervenții care pot fi oferite prin probațiune sau alte agenții, cum ar fi formarea, dezvoltarea competențelor, oportunități de angajare și tratament.”

Într-adevăr, ceea ce Normele sunt dornice a contesta și a schimba este tocmai această opoziție puternică între ajutor și control. Cel mai constructiv scopul al controlului este de a face tot ce se poate pentru a reduce recidiva și de multe ori cel mai bun mijloc de a aduce modificările necesare este prin lucrul cu infractorul. O relație profesională puternică poate fi o pre-condiție a muncii eficiente și în niciun caz nu presupune că obligația de a încerca să controleze este compromisă.

Rezumat: Marea majoritate a respondenților a considerat că propriile politici și practici reflectă valorile și convingerile NPE. Unii au dorit să adauge faptul că acest lucru nu s-a datorat Normelor, ci că de mult timp fuseseră stabilite în tradițiile lor de probațiune. Două țări și-au exprimat unele rezerve în ceea ce privește faptul că activitatea de probațiune, care odată fusese văzută ca asistență socială, tindea mai mult înspre control din cauza unui amestec între penitenciar și serviciile de probațiune.

Întrebarea 7: Norma 1: Relații și incluziune socială

Principiul de Bază #1 afirmă:

„Agențiile de probațiune vor urmări să reducă recidiva prin stabilirea unor relații pozitive cu infractorii în scopul de a-i supraveghea (inclusiv controla acolo unde este cazul⁸), ghida și asista și de a promova incluziunea lor socială cu succes. Astfel, probațiunea contribuie la siguranța comunității și la administrarea corectă a justiției.”

În timp ce multe agenții și-ar afirma angajamentul de a reduce recidiva/criminalitatea, credința definitorie a probațiunii este că acest lucru este cel mai bine realizat prin influența unei relații profesionale și prin incluziune socială. Întrebarea 7 a investigat dacă această concepție asupra probațiunii a fost împărtășită.

În multe țări a existat o identificare puternică cu aceste principii, deși câțiva respondenți au fost imediat interesați să adauge faptul că și controlul era o funcție importantă și într-

⁸ Merită a se menționa în trecut că aceste cuvinte *inclusiv controla acolo unde este cazul* sunt inutile aici. În lexiconul Consiliului Europei (și în Glosarul de NPE), cuvântul *supraveghe* include în mod explicit *control acolo unde este cazul*.

adevăr definitorie a probațiunii. O țară a citat o cercetare de abținere în sprijinul recunoașterii valorii relațiilor și a incluziunii. Unii respondenți au afirmat că, uneori, această abordare s-a reflectat în termenii legii utilizați pentru a descrie (sau prescrie) activitatea de probațiune (de exemplu, așa cum era odată, dacă nu mai este acum, în Anglia – *a consilia, a asista și a se împrieteni*).

Pentru a dezvolta răspunsurile lor, unii au menționat propriile cunoștințe despre activitatea de probațiune și / sau discuțiile lor cu managerii și practicienii. Unii, de asemenea, au spus că acesta este modul în care publicul a înțeles activitatea de probațiune - care nu înseamnă că această filozofie de ghidare a lucrului cu infractorii solicită în mod necesar sprijin public. În unele țări, controlul și pedeapsa pot fi privite ca fiind mai adecvate ca răspuns la infracțiune și, în consecință, în așteptarea probațiunii - sau cel puțin așa cum funcționează în plus față de reabilitare.

Un respondent a simțit personal că relațiile erau cele mai importante - și că personalul avea nevoie prin formare să învețe cum să lucreze în acest fel -, dar acest punct de vedere nu a fost împărtășit de mulți colegi:

„Lupta împotriva recidivei este scopul probațiunii. Pentru fiecare OP este de a evita recidiva. Nu cred că principala cale pentru noi este de a stabili o relație pozitivă cu infractorii: este mai mult aceea de a-i controla și de a-i intervieva despre modul în care au comis o infracțiune și cum să fie evitată - dar nimic despre relații pozitive. Nu apare în nicio lege ... - acest scop al relațiilor pozitive. Cei mai vechi ofițeri de probațiune încă lucrează în colaborare - ei văd importanța relațiilor, dar cei mai tineri OP nu văd într-adevăr această importanță. ... o altă dificultate este că ofițerii de probațiune ... au în jur de 100 de persoane (cu care lucrează), astfel încât spun că vrem să facem un interviu motivațional, pentru a ajuta oamenii, să-i ghidăm, dar nu avem mijloacele sau timpul necesar. Avem o mulțime de rapoarte de făcut. Chiar dacă am vrea să facem acest lucru, nu este posibil.”

Chiar și în cazul în care prevalează atitudini mai liberaale:

„ ... serviciile pentru infractori sunt uneori privite ca fiind în competiție cu servicii pentru alte grupuri („care merită mai mult”) din comunitate”.

Nu a fost surprinzător să auzim că s-a considerat că în multe țări, inclusiv cele cu agenții stabilite demult, publicul nu avea prea multe cunoștințe despre probațiune. Nici nu se făceau prea multe pentru a schimba acest lucru.

O agenție destul de nouă a raportat că

„Principala intenție a Guvernului este de a utiliza Probațiunea ca un mijloc de control și ofițerii de probațiune sunt împinși înspre funcția de control a rolului lor. Cu toate acestea, mulți au un fond de asistență socială, așa că folosesc asistența socială ca bază pentru intervențiile lor cu infractorii. Nu există

resurse disponibile pentru a dezvolta incluziunea socială a infractorilor sau elementul de ajutor și sprijin - singura resursă disponibilă este relația personală dezvoltată de OP cu infractorul. Serviciul funcționează pe o abordare stimulare și pedeapsă - nu este vorba doar de a pedepsi și controla, ci mai mult despre reformă socială și reintegrare.”

Tensiunile de acest gen între așteptările agenției și competențele și motivația personalului său au apărut în alte țări. O agenție în dezvoltare a spus că cea mai mare parte a personalului desemnat la început nu avea experiență în lucrul cu infractorii, în timp ce alții care au avut astfel de experiențe (de exemplu, ca ofițeri de poliție sau avocați) aveau nevoie să afle mai multe despre cum să formeze relații profesionale eficiente. Neputând să reconcilieze ceea ce s-au dovedit a fi tensiuni, o parte a personalului a plecat; dar cei care au rămas constituie baza unui serviciu competent și eficient.

În altă parte tensiunea nu este atât de mare între agenție și atitudinea personalului său ca între agenție și public:

„O mare parte a personalului din serviciul de probațiune sunt psihologi sau asistenți sociali pregătiți și le este familiară ideea că oamenii ar trebui să fie ajutați și să li se acorde acces echitabil la resursele obișnuite ale societății civile. Astfel, serviciul în sine înțelege funcționarea sa în acest fel. Opinia publică, desigur, este o altă problemă. Chiar agențiile cu care probațiunea lucrează în parteneriat nu sunt întotdeauna familiarizate cu scopurile și valorile probațiunii și unele dintre ele nici nu-i nimeresc denumirea! Au existat unele cazuri în care politicieni sau alte persoane celebre au primit ordinul de a întreprinde muncă în folosul comunității și acest lucru a făcut probațiunea mai „vizibilă” în rândul publicului. Uneori, reacția publicului a fost că sancțiunea de muncă în folosul comunității nu reprezintă o pedeapsă suficientă care se potrivește cu infracțiunile care au fost comise, în special pentru politicienii corupți.”

În ceea ce privește incluziunea socială, respondenții în general au considerat că aceasta a fost abordarea corectă, deși greu (ca peste tot) de realizat. O țară a declarat că tendința de reintegrare socială a devenit mult mai puternică în ultimii ani. Cu toate acestea, și aici întrebarea cu privire la ce simțea personalul că este capabil să obțină a făcut diferența:

„Până acum, partea de control a probațiunii este doar o piesă dintr-un proces mai larg către reintegrarea socială, și nu obiectivul principal în sine. Dar mulți ofițeri de probațiune sunt foști ofițeri de poliție și doar puțini sunt asistenți sociali. Ofițerii de probațiune au început să-și construiască propriul grup profesional, tot pentru a consolida drepturile practicienilor de probațiune.”

Unele dintre aceste subiecte se concretizează în jurul provocării de reinstalare / re-întrare în comunitate ca urmare a unui termen săvârșit în penitenciar. O țară a descris

un proiect specific curent, condus de serviciul de Probațiune și de grupuri comunitare în zona în care deținuții vor trăi după eliberare, care caută să dezvolte abilitățile sociale, profesionale și de muncă ale infractorilor. O altă țară a văzut un rol important al voluntarilor în realizarea incluziunii. Acest lucru a fost, de asemenea, recunoscut în altă parte unde incluziunea socială și obținerea unui sprijin mai mare din partea comunității au fost văzute ca o mare problemă care ar putea fi parțial abordată prin utilizarea voluntarilor în calitate de mediatori și în supraveghere. Această agenție dezvoltă Cercuri de Sprijin și de Responsabilitate pentru lucrul cu agresorii sexuali și dezvoltă legături cu societatea locală, cu municipalități și organizații. Ministerul Justiției sprijină această dezvoltare și următorii bani europeni pe care îi primesc vor sprijini această inițiativă.

Rezumat: În multe țări a existat o identificare puternică cu principiile de construire a relațiilor pozitive și de dezvoltare a incluziunii sociale, deși câțiva respondenți au fost interesați să adauge faptul că verificarea/controlul era, de asemenea, o funcție importantă și chiar definitorie a probațiunii. În multe țări, inclusiv cele cu agenții stabilite demult, publicul nu prea avea multe cunoștințe despre probațiune. Respondenții, în general, au simțit că incluziunea socială era abordarea corectă, deși greu de realizat. Aceasta a fost de multe ori una dintre principalele provocări ale reinstalării / reintrării în comunitate, în urma unui termen săvârșit în penitenciar.

Întrebarea 8 Norma 1: Ajutor&sprijin

Această întrebare este clar apropiată de Întrebarea 7 și respondenții au ridicat multe dintre aceleași probleme. Ca și înainte, întrebările apărute includ:

- acesta este felul în care probațiunea înțelege și își prezintă activitatea sa?
- acesta este felul în care publicul înțelege probațiunea?
- publicul acceptă acest lucru astfel sau are așteptări diferite de la probațiune?

A existat o serie de răspunsuri la aceste întrebări. Unele țări au văzut ajutorul și sprijinul ca „direcția principală a muncii [de probațiune]”, deși se considera că publicul știa puține lucruri despre ceea ce face de fapt. Accentul pe ajutor și sprijin este afirmat în declarațiile de misiune. O altă țară a simțit că nu a existat „nicio dificultate mare în ceea ce privește acceptarea de către public” a faptului că probațiunea ar putea ajuta infractorii:

„Cu toate acestea, nu există nicio natură dominantă și este echilibrată cu funcția de educație și de control. Asistența socială este prevăzută mai degrabă de către agențiile municipale decât de ofițerii de probațiune.”

În schimb, o altă țară (cu o moștenire politică similară) a identificat

„probleme cu publicul ... care nu sprijină munca în folosul comunității cu infractorii și au o tradiție de pedeapsă și răzbunare față de infractori. Ministerul Justiției are o prioritate în construirea de noi penitenciare pentru a

Înlocui închisorile vechi sovietice. Raportarea către presă prezintă, de obicei, cazurile de profil ridicat și probațiunea apoi trebuie să apere ceea ce face – știrile „rele” sunt cele despre care oamenii vor să citească.”

Alte țări au fost mai optimiste:

„Una dintre problemele comune este faptul că probațiunea este în general invizibilă, cu excepția cazului în care ceva nu merge bine, dar, în general, au relații bune cu mass-media - oamenii recunosc probațiunea în comunități, parteneriate și comitete, - acoperirea mass-media este în general pozitivă.”

Câteva țări au căutat metode de creștere a gradului de conștientizare și sprijin în special și au fost făcute încercări prin intermediul mass-media de a răspândi informații și de a promova activitatea serviciului:

„Până de curând activitatea serviciului de probațiune a fost necunoscută. Recent, am avut reforme politice care doresc să schimbe modul în care își desfășoară activitatea - apar la știri și avem dezbateri pe această temă. Audiența generală (publicul) este din ce în ce mai conștientă de munca lor - este un punct crucial. Reforma vrea să amplifice activitatea - atunci când publicul general nu înțelege de ce băgăm mai mulți bani și echipamente pentru acestea și utilitatea lor”

Alt punct de vedere (exprimat doar de o singură țară, dar, probabil, adevărat altora) a fost că publicul a distins între infractori în aceste privințe: reabilitarea era acceptată pentru infracțiuni mai puțin grave, dar se aștepta o pedeapsă mai strictă pentru cele mai grave.

Pentru a rezuma: întrebările 6-8 au abordat aspecte generale legate de etosul NPE. NPE fac declarații puternice despre relații, social, incluziune, ajutor și sprijin, recunoscând în același timp îndatoririle de a „pedepsi” (în sensul de punere în aplicare a hotărârii instanței), controla și proteja publicul prin reducerea recidivei. În special, NPE caută să respingă o opoziție clară între ajutor și control: chiar dacă există cazuri în care aceste îndatoriri de îndrumare indică în direcții diferite, ele sunt relativ puține și reconcilierea acestor tensiuni percepute se află în centrul misiunii de probațiune din NPE și, într-adevăr, în majoritatea țărilor din Europa.

Rezumat: Întrebările 6-8 sunt strâns legate, abordând aspecte generale legate de etosul NPE. NPE fac declarații puternice despre relații, social, incluziune, ajutor și sprijin, recunoscând în același timp îndatoririle de a „pedepsi” (în sensul de punere în aplicare a hotărârii instanței), controla și proteja publicul prin reducerea recidivei. În special, NPE caută să respingă o opoziție clară între ajutor și control: reconcilierea acestor tensiuni percepute se află în centrul misiunii de probațiune din NPE și, într-adevăr, în majoritatea țărilor din Europa. Cele mai multe țări se identifică cu acest lucru, deși nu toate ar putea fi sigure că acest lucru a fost înțeles sau sprijinit de public. Alții au comentat posibilele tensiuni între poziția oficială, punctele de vedere ale practicienilor pe măsură ce își

Întrebarea 9: Norma 37: Lucrul cu alte agenții

Printr-o întrebare de genul acesta se descoperă o parte din potențialul și limitările Normelor. Norma 37 cere ca:

„Agențiile de probațiune vor lucra în cooperare cu alte agenții ale sistemului de justiție, cu agențiile de sprijin și cu societatea civilă mai largă, în scopul de a pune în aplicare sarcinile și atribuțiile lor în mod eficient.”

Motivul pentru acest lucru, după cum prezintă Comentariul, este acela că multele și complexe nevoi ale infractorilor și aspirația că aceștia ar trebui să aibă acces echitabil la oportunitățile disponibile pentru toată lumea (o definiție *aincluziunii sociale*) necesită competențele și resursele mai multor agenții, cu care să lucreze împreună în parteneriat. Nu poate fi realizată de către agenția de probațiune singură. Lucrul eficient între agenții, în plus, este deosebit de important în asigurarea siguranței comunității. Unii infractori prezintă riscuri semnificative pentru public și aceste riscuri vor fi gestionate mai eficient prin agenții folosind abilitățile și cunoștințele într-un mod complementar. Acest lucru necesită o cooperare nu numai între agențiile de justiție penală (de exemplu penitenciarul și personalul de probațiune trebuie să lucreze bine împreună în furnizarea de servicii „prin poartă”; poliția și probațiunea ar putea avea nevoie să lucreze împreună pentru a proteja de cei care reprezintă un risc serios de vătămare sau de infractorii prolifici și persistenti), dar și cu o gamă largă de alte agenții ale societății civile. Cu toate acestea, în timp ce acest aspect pare să fie corect în principiu, stimulentele pentru alte agenții - în special cele dincolo de sistemul de justiție penală - pentru a lucra cu probațiunea și pentru a îndeplini cerințele NPE nu sunt întotdeauna evidente pentru ei și mandatul legislativ într-o țară pentru ca acestea să își adapteze serviciile poate să nu fie întotdeauna pus la punct. Acesta este contextul la această întrebare.

A existat un angajament pe scară largă față de principiul exprimat în #37, dar și multe răspunsuri interesante care pun lumină atât asupra potențialului cât și asupra provocărilor în aceste privințe. Unele țări au fost încredințate că Norma 37 este pe deplin realizată:

„În sistemul nostru de sentințe în comunitate, atât „crearea de rețele” cât și „Comunitatea” au un rol strategic în preluarea persoanei în cauză în cadrul unei măsuri sau sancțiuni Comunitare. Acest lucru rezultă din constatarea că atât nevoile infractorului cât și nevoile de securitate publică solicită cooperarea strictă și contribuția diferitelor agenții publice prezente în comunitate. O astfel de caracteristică este în mod tradițional prezentă și înrădăcinată în țara noastră.”

O altă țară a raportat că, în timp ce colaborarea între mai multe agenții era văzută ca fiind foarte importantă:

„probațiunea este singura instituție care dorește cu adevărat să dezvolte această cooperare. Procurorii și poliția și tribunalele lucrează separat. Dar pentru ca probațiunea să-și îndeplinească sarcinile și rolurile, ea are nevoie de acest lucru comun. Aceasta este cea mai nouă idee de probațiune - nu există niciun folos al reabilitării în penitenciare dacă nu există niciuna în societate - deci s-a transmis această idee de cooperare către toate instituțiile.”

Alte țări au făcut referire la comitetele sau consiliile stabilite care reprezentau un efort colectiv. Interesant, catalizatorul pentru înființarea acestor dispoziții a fost, uneori, o recunoaștere a necesității unui răspuns colectiv la problemele sociale pentru care probațiunea este doar una dintre cele câteva agenții cu responsabilitate. Violența domestică și protecția copilului sunt exemple ale acestor preocupări.

Țările au raportat variații regionale - aranjamentele sunt diferite în diferite părți ale țării - și a existat mai multă încredere în parteneriatul local decât în protocoalele de colaborare oficiale stabilite la nivel național. Acest lucru poate reflecta observația utilă a unui respondent și aceea că în anumite privințe este mai ușor a se realiza cooperarea în țările mai mici, unde oamenii-cheie se *cunosc* unul pe altul personal.

O gamă largă de anumite agenții a fost menționată de către respondenți. Acestea au inclus:

- agenții de justiție penală – în special administrarea penitenciarelor și poliția, dar și (în funcție de dispozițiile naționale) instanțe și biroul procurorului
- alte agenții de stat – servicii sociale, educație (în special pentru tinerii infractori), servicii pentru locuințe și de sănătate; autorități locale (de exemplu, îngăsirea plasărilor potrivite pentru munca în folosul comunității)
- ONG-uri – cel mai frecvent menționate au fost agențiile ce se ocupă de consumul de droguri și de persoanele fără adăpost, dar și de altele în afară de acestea.

În cadrul sistemului de justiție penală, cooperarea nu este întotdeauna garantată prin mecanisme organizatorice formale. În special, nu întotdeauna combinarea penitenciarului și a probațiunii va aduce *de la sine* o cooperare eficientă între personalul care lucrează în penitenciare și în comunitate. Corolarul este că cooperarea între organizațiile structural separate poate fi, de asemenea, eficientă. Importanța acestui fapt este că nu pare niciun motiv convingător pentru a crede că combinarea agențiilor într-o singură organizație este în mod necesar cea mai bună sau singura soluție pentru deficiențele percepute în cooperarea între agenții. Destul de comune sunt rearanjamentele organizatorice (fuziuni și separări ale penitenciarelor și agențiilor de probațiune). Nici impunerea unor îndatoriri legale de a coopera nu garantează că parteneriatul va fi eficient, deși dau expresie autoritară valorii principiului cooperării.

Acolo unde probațiunea este destul de nouă, aceasta a trebuit uneori să se zbată, nu numai pentru a încheia acorduri de lucru, ci și pentru a permite altor agenții (atât în interiorul cât și în afara sistemului de justiție penală) să aprecieze felul în care

probațiunea poate contribui la un efort colectiv - ceea ce poate da și în ceea ce se poate aștepta în mod rezonabil din partea partenerilor săi. Nici nu este aceasta o provocare doar pentru agențiile noi. Încurajator însă este că unele țări au înregistrat progrese în aceste privințe:

„Implicarea mai multor agenții și profesionalism în definirea și gestionarea programului de tratament adaptat încurajează cu siguranță progresul bun al măsurii sau sancțiunii comunitare. {o nouă lege} a îmbunătățit în mod semnificativ planificarea socială locală, a existat o extindere treptată a rețelei de subiecte publice și private participante în planificarea locală a politicilor sociale. Mai ales după {o altă nouă lege}, participarea agenției de probațiune în procesul de elaborare a planurilor locale a crescut semnificativ.”

În mod similar, un alt respondent a spus că munca între agenții „ar putea fi mai bună, dar este în curs de dezvoltare. Cu toate acestea, o țară care, în general, a transmis problemele legate de cooperare ne-a spus:

„[Noi] avem o listă de servicii ale ONG-urilor ca o resursă disponibilă pentru toată lumea: în cazul în care acestea au un client cu o nevoie sau o problemă specifică, atunci ei știu ce să folosească. Din ce în ce mai mult folosim aceste resurse în afara serviciului - disponibile în comunitate. Probațiunea invită ONG-urile la seminarii și la crearea de rețele private / personale în loc de acordurile formale care erau atât de dificile.”

După cum s-a menționat mai devreme, poate că uneori legătura informală, ce dezvoltă înțelegere și încredere reciprocă și se bazează pe preocupările și obiectivele profesionale comune ale partenerilor, poate fi mai de succes decât acordurile formale „de sus în jos”, care nu asigură neapărat încrederea personalului care va trebui să le pună în aplicare.

O condiție prealabilă pentru a lucra împreună este schimbul de informații. În unele locuri, acest lucru a fost declarat a fi bun, deși uneori cooperarea între agenții nu merge mult mai departe de atât. În alte locuri, s-au stabilit protocoale de schimb de informații. Alte țări au raportat că informația este percepută ca o proprietate de unele agenții și este împărtășită cu moderație, dacă nu deloc. Uneori, acest lucru este văzut ca o chestiune de birocratie sau cel puțin ca o problemă care ar putea fi depășită dacă procesele ar fi gestionate în mod diferit, dar în altă parte pot apărea întrebări de principiu:

„Cealaltă întrebare este despre viața privată, de exemplu activitatea cu îngrijirea sănătății mintale presupune probleme cu viața privată. De exemplu, clientul sau utilizatorul de servicii este în contact cu un psihiatru și nu este întotdeauna dispus să dea informații serviciului de probațiune chiar în aceeași organizație. *Principiul confidențialității prevalează în fața celui de împărtășire.*”

Există unele descurajări în ceea ce privește cooperarea. În special, așa cum un respondent a subliniat, fiecare agenție are propriile priorități și stimulente - și, se pot adăuga, idei diferite despre care ar putea fi o soluție la problema cu care se confruntă.

Acordurile de finanțare pot lucra împotriva cooperării, alte agenții pot gândi că aceasta este o „activitate de probațiune” pe care nu și-o pot permite să și-o asume. De altfel, în timp ce salutăm principiul cooperării între agenții, Jesse (2011) se numără printre cei care au remarcat că realizarea parteneriatelor și stabilirea protocoalelor solide între agenții necesită timp și resurse care nu sunt întotdeauna permise suficient atunci când se calculează bugetul pentru agenția de probațiune - și acest lucru este fără îndoială și cazul altor agenții.

Au existat plângeri cu privire la birocrație, care, a fost recunoscut, că uneori a fost pusă în aplicare pentru a proteja împotriva corupției. Simpla trimitere la o altă agenție poate fi dificilă:

„Birocrația înseamnă că trebuie să pregătești un document, să iei semnături, poate dura una sau două săptămâni înainte să ajungă scrisorile, trei persoane între tine și destinatar trebuie, de asemenea, să-l citească și să-l verifice înainte de a ajunge la tine.”

Astfel de proceduri greoaie au acționat ca un factor de descurajare pentru parteneriatele recomandate de NPE. În schimb, agenția a cultivat relații informale cu alte agenții pentru a evita birocrației. Acesta este doar un exemplu pentru limitările de reglementare formală și pentru preferința exprimată de unii pentru informalitate și soluții pragmatice elaborate de către personalul care trebuie să facă lucrurile să meargă. Aceste acorduri pot avea o legitimitate, precum și o relevanță percepută, care uneori nu are recomandare formală.

O țară a raportat o rezistență culturală (profesională) la trimitere și parteneriat, cu OP care cred că ar trebui să fie în măsură să îndeplinească toate nevoile clienților lor și cu resursele proprii agenții.

În timp ce unele țări sunt entuziasmate de lucrul cu alte agenții, chiar până la gradul de alocare a unor sume de proporții semnificative de bugetul lor pentru a dezvolta ONG-urile cu care vor lucra în parteneriat, în alte locuri există câteva ONG-uri funcționale și „contractare externă” puțină sau chiar deloc. Chiar și în aceste cazuri, totuși, ONG-urile pot oferi unele servicii infractorilor și pot lua trimiteri de la probațiune. Punctul important aici este că NPE nu trebuie să presupună că societatea civilă are resursele adecvate în toate țările și acest lucru compromite principiul incluziunii sociale.

Rezumat: A existat un sprijin larg exprimat pentru Norma 37 - al cărui principiu este un fir de-a lungul multora dintre norme: 25% dintre Norme afirmă sau implică acest principiu, calculează Jesse (2011). În multe locuri, acesta este bine dezvoltat, deși în altă parte reprezintă o provocare persistentă, chiar dacă se înregistrează progrese. Era evident că munca în parteneriat a fost mult mai răspândită în organizarea sistemelor de Servicii Comunitare. Trebuie să existe o apreciere mai amplă a unora dintre descurajările cooperării care stau în calea realizării acestei aspirații. De asemenea, ar trebui să existe mai mult accent, poate, pe importanța dezvoltării încrederii și înțelegerii între cei care au

nevoie să facă această cooperare să lucreze eficient și o recunoaștere a limitărilor de statut. Mandatele legal, acordurile între agenții, protocoalele și instrucțiunile sunt, desigur, esențiale, dar nu vor fi suficiente pe cont propriu pentru a implementa pe deplin această Normă.

Întrebarea 10: Norma 93: Lucrul cu victimele

Norma 93 prevede că

„Acolo unde agențiile de probațiune oferă servicii victimelor infracțiunilor, acestea îi vor sprijini în gestionarea consecințelor infracțiunii comise, ținând cont pe deplin de diversitatea nevoilor lor.”

Comentariul explică faptul că, în multe țări, victimele criminalității de multe ori raportează că nu se simt bine sprijiniți de către agențiile de justiție penală, care dau de obicei prioritate detectării și urmăririi penale și, în general, se concentrează mai degrabă asupra lucrului cu infractorului decât cu victima. Într-adevăr, unele victime spun că experiența lor din sistemul de justiție penală este atât de stresantă încât este aproape ca și cum a fi din nou o victimă. Recenta directivă de la Parlamentul European (2012), ce stabilește standarde minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității (și de înlocuire a Deciziei Cadru a Consiliului 2001/220/JHA) este o încercare de a schimba această stare a lucrurilor.

Serviciile de probațiune stabilite mai demult din nordul și vestul Europei au fost înființate pentru a lucra cu infractorii, iar obligația etică și politică de a îmbunătăți serviciile pentru victime reprezintă o provocare pentru aceste organizații. În unele jurisdicții unde Serviciul de Probațiune este mai recent, se încearcă a se încorpora atenția asupra nevoilor victimelor în cultura și organizația agenției *ab initio*. Serviciul de Probațiune și Mediere din Republica Cehă este un exemplu bine cunoscut. Aici, „unitatea de intervenție” ce răspunde criminalității nu este doar infractorul, ci și *relația dintre infractor, victimă și comunitate*, recunoscând drepturile și responsabilitățile fiecăruia. Alte țări recunosc de asemenea importanța accentului pe victimă în practica lor de probațiune și au încercat de a construi acest lucru în inima organizației și practicii lor. Acesta este contextul la această întrebare.

Cu nu mai mult de una sau două excepții, majoritatea țărilor au raportat că nu lucrează direct cu victimele⁹. În puținele cazuri în care acest lucru a fost făcut, respondentul a fost încrezător că această activitate a fost realizată în conformitate cu NPE. Ca răspuns la Directiva 2012, un respondent a explicat că a existat un progres în general în țara lor în îmbunătățirea experienței victimei la tribunal, dar nu a existat nicio schimbare în practica de probațiune. Dar aproape toți respondenții sunt conștienți de importanța acestui

⁹ Este de menționat faptul că NPE nu precizează nici unde că lucrul direct cu victimele ar trebui să fie responsabilitatea agenției de probațiune. Normele spun doar că, *dacă* astfel de activitate este realizată de probațiune, atunci trebuie îndeplinite anumite standarde.

subiect și au raportat cu privire la modalitățile în care acesta era gestionat în țările respective.

Multe țări au spus că sprijinirea victimelor nu era responsabilitatea lor și, într-adevăr se îndoiau că personalul de probațiune ar avea capacitatea de a face acest lucru în mod corespunzător. Din acest motiv,

„Scopul nostru este de a lucra împreună cu organizațiile pentru victime.”

„există un protocol între echipele de Probațiune și cele ale Victimelor dacă este evaluat orice risc al victimei. Ofițerii de Probațiune nu lucrează direct cu victimele, dar lucrează cu echipa victimei dacă se identifică probleme/riscuri specifice.”

Dar această afirmație generală a fost calificată în multe feluri. De exemplu, agențiile de probațiune stabilesc legături cu organizațiile victimelor (de multe ori ONG-uri) și pot face trimiteri. Alții au linii de ajutor (help-lines) și răspund pe cât de util și sensibil pot la întrebările victimelor. Lucrul cu organizațiile victimelor ar putea fi gestionat cu grijă și rigoare considerabilă:

„uneori sprijinim alte instituții care lucrează cu victimele. De ex., acum 2 ani am colaborat cu un centru de cercetare a politicii de organizare - care a realizat un sondaj amplu despre nevoile victimelor și modul de îmbunătățire a serviciului pentru victime și am fost parteneri în acest sens. Am ajutat cu partea de cercetare - a trebuit să trimitem chestionare pentru victimele implicate în mediere. Nu le putem oferi acces, dar le putem trimite chestionarul prin poștă. Cel puțin în acest fel încercăm să sprijinim alte inițiative - nu cele de probațiune - efectuate de către alte instituții. Dacă aflăm că vocea victimei este importantă, atunci încercăm să implicăm organizațiile pentru victime. De ex., cum să îmbunătățim supravegherea agresorilor sexuali, am implicat ca partener un centru pentru victime - au fost parteneri în cadrul proiectului. Ceea ce trebuie să facem pentru a îmbunătăți practica noastră le-am cerut sfatul cu privire la ceea ce credeau aceștia despre munca noastră.”

Unele țări au înființat servicii de stat separate pentru victime și agențiile de probațiune sunt așteptate să coopereze cu acestea. Uneori, acest lucru nu este simplu. De exemplu, într-o țară această organizație pentru victime funcționează ca parte a aceluiași Minister din care face parte și probațiunea, dar cele două agenții au grupuri țintă cu totul diferite și diferite înțelegeri și abordări ale muncii lor.

Valoarea justiției reparatorii și în special a medierii este tot mai recunoscută și unele țări au o experiență în astfel de sisteme, deși cu încredere variabilă în ceea ce privește succesul lor. Două țări au vorbit despre ambițiile lor de a dezvolta practica reparatorie și lucrul cu victimele în general, dar acestea erau frustrate în acel moment de resurse limitate.

Multe țări au un fel de proces de informare a victimei în cazul în care o agenție de probațiune contactează o victimă (sau poate informează o altă agenție, astfel încât aceasta să stabilească contactul) pentru a da informații cu privire la progresele unei urmări penale sau poate cu privire la data eliberării unui infractor din penitenciar. În alte țări, acest lucru merge mai departe prin faptul că agenția de probațiune contactează victima atunci când eliberarea este considerată a stabili punctele lor de vedere (cu privire la condițiile de licență, de exemplu) și să raporteze celor însărcinați cu luarea deciziei.

O altă excepție importantă la implicarea general limitată cu victimele este în cazurile de violență în familie. Cel puțin patru țări au identificat un rol al probațiunii în astfel de cazuri - înainte de proces și ulterior. În astfel de cazuri, circumstanțele de infractor și victimă fac foarte probabil ca lucrul cu infractorul să ducă și la un contact cu victima.

O țară a vorbit despre implicarea sa limitată în lucrul direct cu victimele, dar face referire la Norma 96. Aceasta prevede că:

„Chiar și acolo unde agențiile de probațiune nu lucrează direct cu victimele, intervențiile vor respecta drepturile și nevoile victimelor și vor urmări creșterea gradului de conștientizare a infractorilor cu privire la prejudiciul cauzat victimelor și asumarea responsabilității lor pentru astfel de prejudicii.”

Cercetarea noastră nu a făcut cercetări în această Normă, dar convingerea noastră este că multe țări o vor respecta ca pe un element esențial de lucru pentru a schimba comportamentul infracțional.

Rezumat: Multe țări nu privesc sprijinirea victimelor ca pe o responsabilitate a probațiunii și, prin urmare, nu lucrează direct cu victimele. O excepție de la implicarea generală limitată cu victimele apare în cazurile de violență domestică. Cu toate acestea, au existat exemple în care agențiile de probațiune stabilesc legături cu organizațiile pentru victime (de multe ori ONG-uri), fac trimiteri, asigură linii de ajutor (help-lines) și răspund la întrebările victimelor. Unele țări au înființat servicii de stat separate pentru victime și se așteaptă ca agențiile de probațiune să coopereze cu acestea. Multe țări au un fel de proces de informare a victimei în cazul în care agențiile de probațiune contactează o victimă pentru a-i oferi informații sau pentru a aprecia punctele lor de vedere cu privire la posibilele modalități de eliberare. Valoarea justiției reparatorii și în special cea a medierii este tot mai recunoscută în timp ce unele țări au ambiții de a dezvolta practici reparatorii.

Opinii în urma Atelierelor de Lucru

În timp ce cele mai multe dintre descoperirile noastre au fost produsul interviurilor individuale descrise, discuțiile de la atelierul de lucru organizat la Haga au fost informative în alte moduri, așa cum de multe ori sunt dialogurile de grup (a se vedea

secțiunea Metodologie). Această secțiune rezumă unele dintre punctele de vedere exprimate de participanți, ce au inclus oameni care ne răspuseseră în mod individual.

Toți participanții considerau că NPE pot fi folosite pentru a permite, încuraja și inspira bunele practici. Grupurile au confirmat impresia puternică a echipei de cercetare că NPE au fost, în general, mai bine cunoscute în rândul factorilor de decizie politică, în timp ce la nivelul practicienilor există o conștientizare slabă cu privire la acestea. Chiar și așa, utilizarea lor de către unii factori de decizie politici și manageri a însemnat că NPE au fost respectate la nivel de practică. Totuși, rar s-a întâmplat ca țările să ia măsuri active pentru a-și familiariza personalul cu privire la NPE și să încurajeze practicienii să exploreze implicațiile acestora pentru munca lor.

S-a recunoscut că NPE sunt mult mai recent decât Normele Penitenciarelor și norme similare care reglementează lucrul cu delincvenții juvenili și că va fi nevoie de timp pentru ca acestea să devină la fel de cunoscute. Dar acest lucru nu se poate întâmpla în mod spontan:

„Nu este suficient să se bazeze pe managerii de probațiune pentru a comunica NPE în cadrul organizațiilor lor. Acestea trebuie să fie și promovate de cadre didactice universitare și educatori de probațiune.”

În mod similar,

„NPE ar trebui să apară mai puternic în formarea pentru cei care se formează pentru a lucra în probațiune. Acest lucru se întâmplă în unele țări în acest moment dar în altele doar într-un mod ad-hoc sau chiar deloc (de exemplu, unele țări nu au nicio pregătire specifică pentru ofițerii de probațiune – din moment ce ofițerii de probațiune sunt formați ca asistenți sociali)”.

Țările cu agenții mai noi de probațiune au avut tendința să îmbrățișeze Normele pentru a le ajuta să-și dezvolte serviciul lor. Asocierea cu rețelele europene, cum ar fi CEP (care au fost mereu susținători puternici ai NPE) și COST, de asemenea, ajută la răspândirea influenței NPE. Pe de altă parte, din punctul de vedere al unei țări în care probațiunea a fost înființată recent (și cel mai puțin într-o formă modernă), cu resurse slabe și nu bine dezvoltată, NPE păreau „anglo-centrate” și de relevanță slabă pentru circumstanțele distinctive ale serviciului național de probațiune în curs de dezvoltare.

În ceea ce privește stilul și conținutul NPE, a existat o apreciere a dificultății cu care se confruntă Consiliul Europei în atingerea unui echilibru între a face Normele să fie specifice și exigente în ridicarea standardelor și, pe de altă parte, încadrarea lor într-un mod care va să fie acceptabil pentru toate statele membre ale Consiliului Europei. De exemplu, guvernele ar fi putut să se opună normelor care impuneau limite privind dimensiunea cazurilor. O înțelegere utilă a fost că

„NPE sunt mai puțin tangibile decât Normele Penitenciarelor pentru că probațiunea este mai puțin tangibilă decât penitenciarul. Condițiile din

penitenciare sunt ușor de vizualizat (de exemplu, mărimea unei celule) - „condițiile de probațiune” sunt mai puțin concrete.”

Există riscul ca, deoarece acestea sunt adesea concepute în astfel de termeni generali (o *relație profesională*, de exemplu), să nu fie prea dificil pentru majoritatea țărilor să pretindă că practica în conformitate cu NPE. Conformitatea ar putea fi „simbolică”. Norma 1 este atât de generală, încât se poate induce automulțumirea sau un sentiment de „falsă siguranță”, dar oferă indicații utile? „Diavolul stă în detalii”! O plângere similară a fost adusă la #37 privind parteneriatele: ce constituie un parteneriat productiv și egal? În general, multe (poate majoritatea) Normelor sunt încercări de a preciza calitatea în performanță, dar cum este evaluat acest lucru? Și cum ar putea dezvălui cercetarea deficiențe de calitate în aceste privințe? Un alt punct de vedere, însă, a fost faptul că trebuie afirmate principiile de bază, deși vagi și contestabile: imperativul de a respecta demnitatea umană a fost un exemplu.

Unii participanți au considerat că Normele aveau nevoie de „dinți” - cu excepția cazului în litigiul nu conducea la compensații financiare pentru reclamanti, nu există consecințe deosebite în caz de neconformitate. A existat o conștientizare a faptului că Normele privind Penitenciarele Europene au fost uneori citate la Curtea Europeană a Drepturilor Omului atunci când instanța de judecată își explica decizia. Poate NPE vor putea fi invocate în acest fel într-o zi.

Analiză și Discuții

Se pare că există o slabă îndoială că Normele de Probațiune Europeană au avut o influență valoroasă în multe țări. Așa cum s-a discutat (în rezumatul răspunsurilor la Întrebarea 3 de mai sus), ele au fost folosite pentru a ajuta la modelarea legislației, organizării, politicilor și practicilor. Acestea par a fi mai probabil să fi fost preluate de agențiile de probațiune mai noi - în special cele din Europa de Est. Unele dintre aceste țări au fost, de asemenea, beneficiarul diverselor proiecte de înfrățire și al altor forme de sprijin internațional. În aceste cazuri, corespondența practicilor lor cu cerințele NPE poate fi cel mult o reflectare a valorilor și principiilor mentorilor lor ca influența directă a Normelor în sine.

Există, de asemenea, cel puțin patru exemple de țări cu agenții de probațiune stabilite care au în vedere reforma și / sau introducerea de noi practici (de exemplu, lucrul cu victimele, justiția reparatorie sau monitorizarea electronică) și au consultat Normele ca o resursă de informare a deliberărilor lor. Alte țări, pe de altă parte, au declarat că Normele au atras puțin sau chiar niciun interes în țara lor. Acest lucru a apărut de obicei din cauza lipsei de interes în - sau chiar din ostilitate față de - regulamentul european. Prin contrast marcat, unii europeni „mai noi” sunt dornici să participe activ în comunitatea națiunilor și au tendința de a primi îndrumare și instrucțiuni de la Bruxelles și Strasbourg în mod foarte pozitiv.

Cu toate acestea, implicațiile acestui aspect sunt mai degrabă mai puțin directe decât s-ar fi anticipat. După cum a întrebat Nelken (cu mult înainte ca NPE să fi fost adoptate și mai degrabă în ceea ce privește Uniunea Europeană decât Recomandările Consiliului Europei)

„De ce Marea Britanie și Danemarca se plâng cel mai mult despre impunerea legislației UE, dar apoi se dovedesc a fi țările care au cele mai bune înregistrări de respectare? În schimb, de ce Italia, a cărei opinie publică este cea mai în favoarea Europei, are o astfel de rată ridicată de neconformitate?”
(Nelken 2004: 1)

Printre alte întrebări, aceasta ridică sarcastic distincția între impactul NPE și respectarea lor. Unele dintre acele țări care au fost raportate că nu au luat în considerare NPE, se cred a fi în deplină conformitate - fără îndoială pentru că NPE au fost construite din cele mai bune practici ale unui număr dintre aceste țări (*am făcut asta oricum*). Unii respondenți, totuși, care au considerat că țările lor respectau bine NPE, de asemenea au remarcat faptul că era necesară protejarea împotriva automulțumirii. Cu excepția cazului în care s-a stabilit vreun standard, pe ce bază poate fi o țară încrezătoare că într-adevăr se conformează la acest nivel? Nici nu prea are sens să ne referim aici în general la NPE - este cu totul probabil ca acele țări care nu au folosit Normele să respecte bine unele norme, dar nu atât de bine pe altele.

Observația a fost adesea făcută că Normele mai aveau până a-și atinge potențialul. Influența lor, limitată până în prezent, este de așteptat să se extindă în anii următori. Dar acest lucru nu se va întâmpla fără eforturi pentru a promova Normele. Morgenstern și Larrauri (2013) oferă mementoul salutar că la 20 de ani de la introducerea Normelor Europene privind Sancțiunile și Măsurile Comunitare (Consiliul Europei 1992), ele sunt încă abia cunoscute personalului cărora le sunt adresate în principal. Factorii de decizie politică și managerii trebuie să ia o poziție de conducere activă aici. Conducerea senior managerilor este deosebit de necesară: există cel puțin patru exemple de țări în care personalul de conducere al agenției promovează Normele și acest lucru pare critic pentru punerea în aplicare efectivă a acestora. Educația și formarea profesională, atât pentru personalul nou cât și pentru cel în curs de dezvoltare profesională, trebuie să țină seama de implicațiile NPE în practică și trebuie să se ofere oportunități personalului de a explora implicațiile NPE în munca lor.

În unele țări, au fost deja făcute eforturi pentru a familiariza practicienii cu NPE și este din ce în ce mai probabil ca aceștia să facă parte din programe de formare profesională. Totuși, ele sunt mai puțin bine cunoscute de practicieni decât de factorii de decizie politică și de manageri. S-a sugerat că acest lucru nu contează prea mult: la urma urmei, dacă practicienii își desfășoară activitatea în parametrii legii și ai politicilor care au fost modelate de NPE, atunci ei chiar vor implementa Normele. Cu toate acestea, în timp ce acest argument are ceva merit, limitările sale sunt, de asemenea, evidente. Unele dintre Norme au o aplicație foarte specifică în practică. Mai puțin evident, dar la fel de important, conformitatea cu NPE nu trebuie să rămână la nivelul legii și al politicilor, dar

trebuie să infuzeze practica. Valorile Normelor nu ar trebui să presupună doar afirmații etice abstracte, ci ar trebui să fie realizate în și prin practicile agenției.

Un exemplu aici este angajamentul de a se opune discriminării injuste. Aceasta este o afirmație ușor de făcut - care nu vine în a nega faptul că este necesară -, dar realizarea obiectivelor de anti-discriminare în practică presupune o examinare atentă a serviciilor și procedurilor care (probabil involuntar) ar putea dezavantaja anumite grupuri. Realizarea obiectivelor de anti-discriminare se atinge în și prin activitatea de furnizare de servicii. Formarea fiabilă și la zi este necesară și aici pentru a dezvolta conștientizare și sensibilitate în rândul tuturor angajaților față de practicile neloiale și angajamentul de a le schimba dacă este necesar.

Stabilirea de standarde - evaluarea sistematică a politicilor și practicilor actuale în funcție de cerințele NPE - a avut loc în unele țări, dar rar. Acest lucru este dezamăgitor. În primul rând, așa cum s-a văzut, țările nu pot cunoaște gradul de conformitate fără o astfel de investigație. Ea repetă constant că **implementarea NPE nu poate rămâne la nivelul legii sau chiar al politicilor, dar depinde în mod fundamental și de activitatea de furnizare de servicii a practicienilor.** Un exercițiu de stabilirea de standarde poate duce, în principiu, la trei feluri de descoperiri:

- ✓ practica națională se conformează bine cu cerințele NPE
- ✓ practica națională se conformează bine în anumite aspecte, dar ar trebui schimbată în altele pentru a îndeplini cerințele NPE
- ✓ practica națională se conformează bine în anumite aspecte, dar în altele prezintă anumite deficiențe sau limitări în ceea ce privește NPE.

Într-un fel, acest cel de-al treilea rezultat este cel mai util. Cazul Normelor privind Penitenciarele Europene este instructiv aici. Nu există nicio critică la adresa primei ediții a Normelor privind Penitenciarele care să fie îmbunătățită semnificativ în a doua versiune, cea curentă. Acest lucru se datorează faptului că comisia de revizuire a fost în măsură să țină seama de efectele reale ale încercării de a le pune în practică. Chiar dacă Consiliul Europei se bazează pe experiența și expertiza unor oameni din mai multe țări, Normele trebuie să fie puse în aplicare înainte de a putea fi evaluată calitatea lor în mod corespunzător. Exercițiile de stabilire de standarde care arată efectele reale ale încercării de implementare NPE vor fi o resursă de neprețuit pentru Comitet atunci când Normele vor fi înaintate spre revizuire.

Acest lucru se referă în special la aspectele specifice ale practicii profesionale. În timp ce scopul principal al Normelor este de a specifica implicațiile Convenției în activitatea de probațiune și pentru drepturile utilizatorilor săi de serviciu, NPE, de asemenea, încearcă să aprecieze cele mai bune practici profesionale. Dar, desigur, concepțiile cu privire la cele mai bune practici se schimbă odată cu apariția unor noi idei și rezultate ale cercetării. Este cel puțin discutabil faptul că NPE deja încep să-și „arate vârsta”, în unele privințe. Concepția de bune practici promovată de NPE se bazează foarte mult pe paradigma Risc-Nevoi-Reacții (de exemplu, Bonta și Andrews 2007), dar acest lucru a fost amplificat și contestat de intuiții de cercetare de abținere și este probabil ca, în cazul

În care NPE ar fi scrise astăzi, ar fi mult mai multe despre abținere și *Modelul Vieți Bune* (a se vedea Ward și Brown 2004; Ward și Maruna 2007). Fie cum o fi, ideea este că Normele vor trebui să fie actualizate și acest lucru se va realiza nu numai prin cercetare și progres științific, ci și prin experiența țărilor în stabilirea de standarde în politicile și practicile lor și prin testarea Normelor. Mai mult decât atât, un astfel de exercițiu trebuie să fie efectuat periodic și sistematic, la fel ca toate asemenea evaluări sau inspecții. Există o sinergie aici între activitatea acestei Direcții de Lucru și cea a Direcției de Lucru 1 (centrată pe evaluarea): dezvoltarea practicii de evaluare în Europa ar trebui să includă o evaluare a impactului Normelor și consecințele implementării într-o gamă de politici și practici.

Etosul Normelor - accentul lor asupra valorii relațiilor profesionale și incluziunii sociale, de ajutor și sprijin - ca un mijloc de reducere a (recidivei) criminalității este recunoscut și respectat în marea majoritate a țărilor europene. Alte țări insistă asupra faptului că pedeapsa și controlul, dacă este necesar, se numără și ele printre îndatoririle de probațiune. Acest lucru nu este nicăieri negat în Norme, care, de fapt, contestă ipoteza că aceste responsabilități sunt incompatibile. Unii ar putea susține că tocmai combinarea acestor responsabilități este cea care definește activitatea de probațiune (Canton 2011). Totuși, nu toate țările sunt convinse de acest lucru și în unele cazuri politica penală a avut tendința de a deveni mai punitivă în ultimii ani, cu un impact asupra modului în care probațiunea înțelege și își prezintă activitatea sa. Acest lucru este cu atât mai probabil în acele țări în care problemele de criminalitate și pedeapsă au devenit controversate politic.

O problemă asociată este aceea că înțelegerea publică a activității de probațiune este o provocare în multe țări. Se fac încercări pentru a se schimba acest lucru prin colaborarea cu media. Aici, la fel ca în cazul agenției acuzate de punerea în aplicare a sentințelor neprivative de libertate dispuse de instanță, agenția de probațiune se poate afla în situația grea identificată de Hough (2007) și de către alții: publicul știe foarte puțin despre probațiune, dar nu are multă încredere în activitatea sa. Ar sprijini publicul mai mult sau mai puțin probațiunea dacă ar fi conștient de etosul și practicile sale? Cât este de posibil a se contesta în dezbateri publice convingerea comună că reabilitarea și controlul sunt incompatibile în lucrul cu infractorii? Sau de a convinge un public îndoielnic că reabilitarea este de multe ori cel mai bun mod de a reduce recidiva și astfel, se asigură o mai mare siguranță a publicului?

Un răspuns la percepția că publicul așteaptă o pedeapsă grea este pretinderea că sancțiunile comunitare se pot ridica la pedepse substanțiale. Cu toate acestea, indiferent de adevărul acestei afirmații, nu este ușor a convinge un public sceptic - sau politicienii care nu doresc să fie considerați „slabi în fața criminalității” - că raportarea către un ofițer de probațiune, care participă la programele de reabilitare sau terapii sau desfășoară muncă în folosul comunității, constituie o pedeapsă - sau cel puțin o pedeapsă adecvată pentru infracțiune. În mod similar, solicitarea probațiunii de a contribui la protecția publică este plauzibilă și de apărut, dar are riscul de a aduce serviciul în discreditare când infractorii sub supraveghere comit infracțiuni. Încrederea publică este esențială pentru legitimitatea agenției, dar acest lucru se realizează cel mai

bine prin vorbirea cu încredere și în mod clar despre scopul și practicile de probațiune, iar apoi efectuarea activității într-un mod eficient, eficace și principial, și nu prin a susține revendicări extravagante pe care puțini oameni este probabil să le creadă în orice caz.

O idee cu potențial aici este aceea de a atrage atenția asupra activității pe care agențiile de probațiune o desfășoară în numele victimelor infracțiunilor. În cele mai multe cazuri, așa cum am văzut în discuția de la [Întrebarea 10](#), există o slabă activitate directă cu victimele dincolo de furnizarea de informații prin intermediul programelor de contact cu victima. Dar este foarte comun ca probațiunea să ia legătura cu agențiile care oferă sprijin direct victimelor. Mai exact, unele agenții încearcă să dezvolte medierea victimă-infractor și alte practici de justiție reparatorie. Sublinierea potențialului acestei activități se numără printre modalitățile în care probațiunea ar putea spori încrederea publicului în activitatea sa.

Țările prezintă diferențe în multe aspecte care pot afecta caracterul activității lor de probațiune și capacitatea, precum și disponibilitatea lor de a implementa NPE. Deși-au făcut încercări de a construi tipologii în vederea „grupării” țărilor în scopul analizei comparative, după cum s-a schițat în rezumatul [Revizuirea Documentației](#), niciuna dintre aceste tipologii nu pune prea multă lumină asupra problemei dacă și în ce fel țările ar putea depune eforturi pentru a implementa NPE. De exemplu, multe dintre țările mai liberale, orientate spre asistență socială, deși erau încrezătoare că practica lor era în concordanță cu NPE, au acordat o atenție insuficientă Normelor propriu-zise.

La fel ca variațiile în economia asistenței sociale, cultura politică sau juridică, există și alte modalități directe în care țările și agențiile lor de probațiune diferă (a se vedea Bogschütz 2011) și care pot avea un impact asupra perspectivelor de implementare a NPE.

- Unele jurisdicții sunt mici din punct de vedere geografic și / sau au populații relativ scăzute. Acest lucru poate însemna că oamenii se știu unii pe alții și integrarea diferitelor etape ale procesului de justiție penală ar putea fi în acea măsură mai ușor de gestionat. Relații mai strânse între factorii de decizie politică, management și practicieni ar putea fi de așteptat să facă implementarea NPE mai ușoară (atât timp cât există motivația de a face acest lucru). În țările mai mari, acest lucru poate fi mult mai greu de realizat. Și acolo unde sunt atribuite sistemelor de guvernare, coerența și integrarea pot fi mult mai greu de realizat.
- Multe sisteme de probațiune sunt mature. Ele au evoluat prin mai mult de 100 de ani de mici modificări și îmbunătățiri. Sistemele altora au trecut prin reforme majore recente, de multe ori învățând de la alte țări. Uneori, s-a creat o agenție de probațiune complet nouă în mai puțin de un deceniu. Există din nou alte țări unde modernizarea justiției penale nu este încă o prioritate politică. În acest sens, rezultatele acestui studiu sunt echivoce. Am găsit experiențe ale unor noi agenții care recurg adesea la NPE, dar altele atribuie conformitatea acestora cu Normele

mai mult influenței țărilor „mentor”, decât propriilor NPE. Servicii stabilite mai demult sunt conforme cu o mare parte din NPE, dar nu este deloc clar că Normele au avut o influență asupra lor: pare mai mult că buna practică din aceste țări a fost cea care a influențat conținutul Normelor. Chiar și așa, unele țări mai vechi consultă Normele la introducerea de noi practici sau atunci când decid să stabilească un standard.

- În unele țări, personalul este calificat ca asistenți sociali, psihologi sau pedagogi. Ei primesc apoi integrare și formare la locul de muncă pentru abilități mai specializate și cunoștințe necesare pentru a lucra cu infractorii din comunitate. În alte țări, există o calificare specifică pentru ofițerii de probațiune. Alte țări au personal numit - poate cu un fond legal sau în penitenciar - care ar putea fi mai puțin receptivi la principiile NPE. Nivelul de educație a personalului, așadar, poate face o diferență în capacitatea lor de a aprecia și lucra în etosul și practicile apreciate de NPE.
- Agenții pot fi relativ mai bine echipați cu resurse sau alternativ se pot lupta cu cazuri mari de negestionat. Resursele pot afecta conformitatea cu NPE, dar nu există nicio dovadă că face o diferență în probabilitatea de a se consulta NPE din prima. Această cercetare a găsit o pereche de exemple în care NPE au fost prezentate într-un argument de succes pentru a crește resursele, dar de obicei, astfel de argumente au avut rezultate mai puțin pozitive.
- Unele țări subliniază relația de lucru profesionist dintre ofițerul de probațiune și „clientul”, în timp ce alții subliniază aspectul de control mai mare al activității. Acolo unde aceste precepte sunt considerate a fi în opoziție, etosul NPE poate face o țară să devină mai puțin receptivă la ele.
- Politica penală este o chestiune de (partid) controversă politică în unele țări. Protecția publică a devenit mai importantă decât reabilitarea în unele locuri. Astfel de întrebări devin cu atât mai proeminente atunci când există o infracțiune de profil înalt în care agenția de probațiune se crede că a fost în culpă. În cazul în care partidele politice concurează între ele pe probleme de „lege și ordine” și subliniază pedeapsa și controlul, este mult mai probabil ca NPE să lupte pentru acceptare.
- Unele țări sunt mult mai angajate la o abordare europeană comună față de justiția penală și probațiunea. Alte țări insistă că aceasta este o prerogativă națională. Ea poate fi asociată cu atitudinea lor mai generală față de Europa. În același timp, așa cum a fost arătat mai devreme în această analiză, această atitudine nu prezice întotdeauna gradul de conformitate.

Cercetarea noastră nu a reușit să găsească vreun factor particular care să fie asociat cu probabilitatea ca activitatea unei țări să implementeze NPE. Țările cu agenții mai noi, care sunt adesea și membri mai noi ai UE, par a fi cele care sunt cel mai probabil să primească cu bucurie NPE în principiu și să accepte orientările sale. Acestea fiind spuse,

multe dintre aceste țări au beneficiat și de mentorat din partea agențiilor din alte țări cu agenții de probațiune stabilite mai demult și conformitatea cu Normele este la fel de probabil să reflecte această influență ca impact direct al NPE. În același timp, multe dintre agențiile mai noi sunt conștiente de faptul că politicile și practicile lor sunt încă în curs de dezvoltare și că respectarea NPE este o aspirație în care nu se încadrează în anumite privințe. În schimb, agențiile create, care în unele cazuri nu au prea ținut cont de Norme, cred despre sine că se conformează bine. Chiar poate fi cazul aici, deși fără un exercițiu sistematic de stabilire de standarde este greu să se știe dacă vreo țară poate face credibilă această afirmație. Aceste aspecte vor fi reluate în secțiunea [Concluzii și Propuneri](#) de la finalul acestui raport.

Un Centru de Excelență European de Probațiune

Unul dintre obiectivele acestei Direcții de Lucru este:

Căutarea posibilității de a dezvolta un „centru de excelență” pentru probațiunea europeană, cel mai probabil printr-o rețea virtuală (website interactiv), pentru a se asigura că proiectul este susținut și că va continua să se dezvolte.

În plus față de un studiu al documentației de specialitate, această parte a raportului se bazează pe conversațiile cu o serie de persoane cheie cu cunoștințe și experiență în încercările de a stabili modalități de partajare și diseminarea a bunelor practici în rândul agențiilor de probațiune din Europa.

Ce este un centru de excelență?

Deși termenul *centru de excelență* este astăzi familiar, nu este sigur că există vreo definiție sau înțelegere convenită despre ce reprezintă într-adevăr un centru. Căutările pe internet generează exemple instructive care ilustrează câteva dintre trăsăturile care sunt de obicei asociate cu centrele de excelență. De exemplu, *Fundația Regelui British Heart (BHF) Centru de Cercetare de Excelență* de la King's College, Londra își anunță misiunea

- De a alimenta o masă critică de oameni de știință multi-disciplinari de înaltă calitate, într-un mediu de colaborare la nivel înalt care catalizează programe lidere la nivel internațional de cercetare cardiovasculară
- De a fi o lumină călăuzitoare care atrage persoane talentate în programe de formare și cariere în cercetarea în domeniul științei cardiovasculare și în medicina academică

și își stabilește obiectivele de a

1. oferi un mediu de colaborare la nivel înalt, multi-disciplinar care catalizează programe imaginative și inovatoare de cercetare cardiovasculară

2. pune un accent deosebit pe traducerea clinică, ce va duce în cele din urmă la progrese terapeutice ...
3. angaja oameni de știință noncardiovasculari și non-biomedicali pentru a direcționa expertiza lor către probleme cardiovasculare
4. furniza formare excelentă în cercetare și un mediu favorabil pentru oamenii de știință clinici și non-clinici.

<http://www.kcl.ac.uk/medicine/research/divisions/cardio/bhf/index.aspx>

Centrul de Excelență pentru Unități de Poliție de Stabilitate pune un accent puternic pe formare, oferind programe de formare, inclusiv cursuri „formează formatorul” și „Echipe Mobile de Asistență”, precum și acționând ca un „centru doctrinar” pentru a articula buna practică și pentru a identifica procedurile operaționale pentru desfășurarea unităților de poliție de stabilitate (<http://www.carabinieri.it/Internet/Coespu>). *Centrul de Excelență Jane Goodall în Studii de Meniupune* în mod similar accentul pe formarea și sprijinirea altora în realizarea obiectivelor și valorilor Centrului (<http://www.wcsu.edu/goodall/>)

Pe baza acestor exemple și a altora, deși centre diferite pun accente diferite pe activitățile lor, *un centru de excelență*, de obicei, se referă la

o instituție sau centrul unei rețele care pretinde că reprezintă cele mai bune practici într-un domeniu al politicii, afacerii sau de tehnologie și aspiră să ofere conducere și îndrumare altora; aceasta include identificarea și diseminarea de bune practici, cererea și interpretarea cercetării, dezvoltarea educației și formării profesionale inițială și continuă; explicația și promovarea activității în rândul publicului și al factorilor de decizie politică în numele domeniului.

Instituții, rețele și programe europene – probațiunea

Țările din interiorul și din afara Europei au făcut de mult timp schimb de idei, rezultate ale cercetărilor și practici în toate aspectele legate de justiția penală, inclusiv de probațiune. Așa cum a scris Radzinowicz, „Imitații, mutații și fertilizări încruciate ale tuturor tipurilor de instituții și măsuri ca răspuns la criminalitate pot fi reperate în abundență în întreaga lume ...” (Radzinowicz 1999: 357). Acestea au inclus studiul criminalității și criminalilor, colectarea, colaționarea și interpretarea statisticilor penale, legea, practica de condamnare, stabilirea politicilor, penitenciarele, probațiunea, lucrul cu victimele și prevenirea criminalității. Având loc prin conferințe academice și congrese profesionale, publicare internațională, corespondență și vizite de studiu, aceste schimburi au dus uneori la deliberarea încercărilor de a „importa” instituții sau practici dintr-o altă țară (transfer de politici). Deși aceste acorduri nu s-au centrat de obicei în jurul unei singure instituții sau „centru”, nu există nicio îndoială că cooperarea internațională de acest tip este de prim rang și într-adevăr a fost influentă în dezvoltarea probațiunii din Europa și nu numai (Vanstone 2008).

Există mai multe tipuri importante și influente ale activității care se desfășoară în Europa, care, în căile lor diferite, reprezintă unele din contribuțiile care ar putea fi aduse de către un centru de excelență.

Consiliul Europei

După cum este bine cunoscut, Consiliul și Curtea Europeană a Drepturilor Omului sunt custozii Convenției Europene a Drepturilor Omului. Nicio țară nu a aderat vreodată la UE fără a deveni mai întâi un membru al Consiliului. Activitatea Consiliului este stabilită în siguranță pe temelia angajamentelor etice comune ale celor 47 de state membre ale Consiliului. Curtea aplică Convenția, dar poate răspunde doar la cazurile de care este sesizată; Consiliul interpretează Convenția și oferă recomandări statelor membre cu privire la implicațiile politicii și practicii sale. În cadrul acestor parametri etici, Consiliul se angajează să respecte autonomia statelor membre de a opera în felul lor și nu caută să prescrie practici specifice. În domeniul justiției penale și pedepsei, Consiliul afirmă principiul că statele trebuie să aibă în vedere drepturile, demnitatea și valoarea umană a tuturor în cauză, infractori, victime ale criminalității și alții. Acest lucru este deosebit de important deoarece este de multe ori în raport cu practicile de urmărire penală și pedeapsă care atestă că drepturile oamenilor sunt cele mai vulnerabile la abuzuri.

Consiliul își desfășoară activitatea prin:

1. Stabilirea standardelor - Normele și Recomandările aplică principiile (de multe ori în mod necesar destul de generale) Convenției în circumstanțele specifice ale penitenciarelor și sancțiunilor și măsurilor comunitare (SMC). Printre cele mai importante astfel de recomandări din acest domeniu se numără:
 - Norme europene privind sancțiunile și măsurile comunitare (SMC) - [Nr. N \(92\) 16](#)
 - Îmbunătățirea implementării normelor europene cu privire la SMC - [Rec \(2000\) 22E](#)
 - Normele privind Penitenciarelor Europene - [Rec \(2006\) 2](#)
 - Normele de Probațiune Europeană - [CM/REC 2010 \[1\]](#)
 - Recomandări cu privire la monitorizarea electronică - [CM/Rec\(2014\)4](#)

Există un [Compendiu](#) util cu privire la întrebările despre penitenciar și fiecare Recomandare este însoțită de un Memoriu / Comentariu Explicativ.

2. Inspecția – Consiliul inspectează practicile statelor membre de a verifica conformitatea lor cu Convenția. Comitetul pentru Prevenirea Torturii (CPT), în special, desfășoară vizite pentru a examina tratamentul persoanelor reținute în scopul de a le proteja de tortură și tratament inuman.
3. Cooperarea – Pe lângă chemarea statelor pentru a da lămuriri, Consiliul le sprijină în dezvoltarea bunelor practici. În chestiunile penale, acest lucru este realizat prin

intermediul colaborărilor cu comisiile de experți, proiecte de înfrățire și grupuri consultative. De asemenea, Consiliul convoacă conferințe majore pentru Directorii Penitenciarelor și Agențiile de Probațiune.

Probabil că în zona de cooperare punctele forte și limitările Consiliului sunt cele mai evidente. Consiliul este extrem de activ în sprijinirea statelor membre pentru a dezvolta sisteme de probațiune, pentru a facilita vizite experte, seminarii și conferințe, și a oferit multor țări sfaturi și sprijin de neprețuit în (mai ales) elaborarea legislației referitoare la probațiune și alte sancțiuni și măsuri comunitare, de orientare practică, management și formare. Cu toate acestea, un posibilă limitare este aceea că Consiliul are o capacitate limitată de a oferi sprijin continuat de încredere acestor țări și depinde de disponibilitatea variabilă a experților (ocupați). Acest lucru nu vine să deprecieze în niciun sens contribuțiile care au fost făcute.

Deși Consiliul stabilește standarde, în plus, nu se află întotdeauna în măsură să monitorizeze efectele acestora. CPT-ul este viguros în activitatea sa de control, dar ancheta cu privire la conformitatea cu cerințele unor recomandări (poate mai ales în ceea ce privește SMC) este inevitabil mai puțin sistematică. Consiliul trimite chestionare statelor membre întrebându-le despre efectul Recomandărilor sale, dar răspunsul este inegal. (Aceasta este o parte din valoarea acestei Direcții de Lucru în cadrul proiectului ASREM, încercând să afle despre impactul Normelor de Probațiune Europeană, chiar dacă acest lucru a trebuit să fie limitat la statele membre UE, și nu la toți membrii Consiliului). Este corect să spunem că, probabil, Consiliul ar putea beneficia de a cunoaște mai multe despre modul în care Recomandările sale au efectele lor și dacă s-ar putea face mai mult pentru a sprijini punerea în aplicare eficace.

Printre respondenții intervievați în această Direcție de Lucru, valoarea Consiliului și importanța standardelor sale au fost de multe ori afirmate. Consiliul are autoritate considerabilă și majoritatea țărilor recunosc ușor necesitatea de a încerca să pună în aplicare recomandările sale. În acest sens, Consiliul stă ca o lumină călăuzitoare - unul dintre modurile în care centrele de excelență uneori se descriu pe sine - și o sursă de inspirație pentru membrii săi. Alte activități ale centrelor de excelență, cu toate acestea, nu sunt parte a rolului Consiliului. Astfel, acesta sfătuiește cu privire la instruirea personalului în termeni foarte generali (personalul trebuie să fie format în mod corespunzător și sprijinit în desfășurarea activităților care se așteaptă de la ei) și subliniază valoarea cercetării (de exemplu, NPE Partea VIII #104-108). Dar nu încearcă să stabilească curriculumul programelor de formare ale personalului sau să desfășoare prea multă cercetare pe cont propriu. În același timp, stabilește standarde, așa cum am văzut, și face tot ce poate pentru a disemina cele mai bune practici între statele membre.

[CPE](#)

Confederația Europeană de Probațiune s-a impus ca fiind indispensabilă în dezvoltarea probațiunii pe întregul continent (<http://www.cep-probation.org/>). Aceasta ține conferințe și seminarii și are o resursă web excelentă, inclusiv o extinsă „bază de date de cunoștințe” ce conține prezentări date la conferințele și seminariile CPE, articole privind

probațiunea, texte ale reglementărilor europene privind probațiunea și multe altele. De asemenea, conține descrieri scurte ale sistemelor de probațiune în majoritatea țărilor din Europa, permițându-le țărilor să învețe una de la cealaltă și oferind o resursă de neprețuit pentru cercetarea comparativă. CPE publică un jurnal academic inter pares online (EuroVista) care este disponibil în mod gratuit (<http://www.euro-vista.org/>) și trimite buletine informative membrilor săi și altora care se înscriu să le primească. Membrii săi sunt instituții sau organizații publice care oferă servicii de probațiune (de ex., agențiile de probațiune) sau alte agenții responsabile pentru dezvoltarea serviciilor de probațiune, precum și organizații non-profit ce oferă asemenea servicii. Alte organizații de sprijin, unii abonați individuali și instituții academice se bucură de calitatea de membri asociați.

În ceea ce privește discuția anterioară cu privire la caracteristicile definatorii ale centrelor de excelență, CPE constituie centrul unei rețele care pretinde că reprezintă cele mai bune practici și politici de probațiune și oferă conducere și îndrumare. Este activă - în special prin evenimentele de conferință, dar și prin intermediul site-ului și publicațiilor sale - în difuzarea de bune practici. Ea încearcă să explice și să promoveze activitatea de probațiune pentru public și pentru factorii de decizie politică, deși realizările sale de aici sunt greu de evaluat. Pe de altă parte, ea nu (sau nu de multe ori) însărcinează propria cercetare și nici nu încearcă să conducă formarea în probațiune.

CPE a încercat să pună bazele unui *Registru al Experților* acum câțiva ani. Ideea era că, odată considerată potrivită aderarea la acest registru, experții devin disponibili membrilor CPE (mai ales aici agențiile naționale de probațiune) care i-ar aborda on-line. Experții ar oferi apoi consiliere și îndrumare pentru țara în cauză. Este instructiv să se constate că nu a existat aproape deloc adoptarea acestui serviciu și Registrul a fost abandonat. Cu toate acestea, este adevărat că CPE este adesea abordată de țările care doresc consiliere cu privire la aspecte specifice ale politicilor și practicilor și facilitează în mod regulat legături cu experți cunoscuți și de încredere pentru CPE. Se poate concluziona că există o „cerere”, dar că pur și simplu oferind o listă on-line de experți a fost demonstrat că nu este modalitatea pentru a realiza acest lucru. Ar putea fi văzut ca un avertisment că un centru virtual nu poate funcționa la fel de bine ca unul real.

Proiecte de Înfrățire (Twinning)

UE a stabilit și a sprijinit un număr de proiecte de înfrățire pe mai mulți ani, multe dintre acestea în cadrul Programului Phare (un instrument de pre-aderare finanțat de UE pentru a asista țările candidate care se pregătesc să adere la UE). Agențiile stabilite mai demult sunt înfrățite cu agențiile de probațiune mai noi și în curs de dezvoltare pentru a sprijini dezvoltarea lor. Beneficiarul selectează un partener specific de înfrățire printr-un proces competitiv. Uneori, furnizorul este un consorțiu, nu o singură țară, dar chiar și în cazul în care o țară este în partenerul principal (sau unic) este normal să implice experți din alte țări: un proiect de înfrățire este un program al UE și acest lucru trebuie să se reflecte în personalul său și în posibilitățile beneficiarului de a învăța dintr-o serie de experiențe naționale. Această abordare îmbogățește un proiect și se asigură că beneficiarul are acces la cunoștințe și abilități la care nicio țară nu ar putea ajunge pe cont propriu. De

exemplu, într-un proiect recent în Turcia, Ministerul de Justiție din UK a cerut participarea largă a unui ONG austriac, în timp ce experții pe termen scurt au fost, de asemenea, utilizați din Ungaria, Republica Cehă, Catalonia și Olanda (Barry și McFarlane 2014).

Una dintre cele mai interesante aspecte ale programelor de înfrățire este modul în care țările își asumă rolul de furnizor pe măsură ce agențiile lor se maturizează. De exemplu, între 2002 și 2006, Regatul Unit și Republica Cehă au fost parteneri în două proiecte de înfrățire ale UE, cu Regatul Unit în calitate de furnizor și Republica Cehă în calitate de beneficiar. O relație de lucru a continuat de-a lungul anilor prin contacte și vizite formale și informale de nivel scăzut. În 2010, din moment ce Probațiunea și Serviciul de Mediere din Cehia a sărbătorit zece ani, cehii s-au alăturat Ministerului britanic de Justiție într-un proiect de înfrățire în Croația, unde au oferit activități de formare și dezvoltare colegilor lor croați. Croația a făcut deja contribuții importante la dezvoltarea altor țări (în special informal, prin intermediul Consiliului Europei). România este o altă țară cu o istorie relativ scurtă de probațiune ce a fost beneficiar al unui proiect de înfrățire, dar este acum activă și generoasă în a oferi sprijin altora. Nu în ultimul rând, un avantaj al acestei abordări este faptul că permite beneficiarului să învețe de la țările ale căror istorii recente sunt mult mai asemănătoare cu a lor, spre deosebire de majoritatea țărilor din nordul și vestul Europei care au experimentat perioade mai lungi de politică stabilitate. În mod similar, multe dintre țările candidate și noi membre ale UE își finanțează propriile servicii de probațiune într-un mod mai puțin adecvat decât țările din alte părți ale continentului. Lucrul cu partenerii care au bugete mult mai restrânse ajută pentru a oferi un corectiv util aici.

Parteneriatul și durabilitatea sunt elemente cheie ale unui proiect de înfrățire. După o fază pregătitoare de șase luni, punerea în aplicare are loc pe o perioadă de unul sau doi ani și de-a lungul acestui timp se speră că personalul angajat în cadrul proiectului de înfrățire va dezvolta relații bune personale și profesionale cu ceilalți. Într-adevăr, experiența din Regatul Unit (care a acționat în calitate de partener senior și prestator în mai multe astfel de proiecte) este că aceste relații vor dura dincolo de durata proiectului și în cel mai bun caz vor stabili o relație pe termen lung între instituțiile și personalul din ambele părți. Uneori, după încheierea oficială a proiectului, parteneriatul continuă informal, cu solicitări de informații sau date profesionale și chiar ocazional cu vizite sau consiliere (Barry și McFarlane 2014). Acestea fiind spuse, intensitatea participării nu poate fi susținută dincolo de durata proiectului. Se speră ca, prin proiect, învățarea să fie mai susținută decât parteneriatul.

COST

„Supravegherea Infractorului în Europa” (Cooperarea Europeană în domeniul Științei și Tehnologiei – Acțiunea COST 1106) are drept scop remedierea a ceea ce vede ca o lipsă de atenție în burse de studiu și de cercetare în SMC (spre deosebire de încarcerare). Aceasta facilitează cooperarea între instituții și indivizi în diferite state europene și cu diferite perspective disciplinare, care sunt interesate în realizarea unor cercetări privind supravegherea infractorilor. Revizuire și sintetizând cunoștințele existente, și-a propus

să dezvolte înțelegerea prin munca interdisciplinară și comparativă și consolidarea capacităților. Prezenta Acțiune COST va oferi, astfel, un forum european privind supravegherea infractorilor pentru academicieni, factori de decizie politică, practicieni și cetățeni interesați (<http://www.offendersupervision.eu/>).

Acțiunea COST a început în martie 2012 și va rula timp de patru ani. Este o rețea ocupată și și-a demonstrat deja valoarea prin crearea unui site web, folosind media de socializare, organizând conferințe, permițând oamenilor de știință care au aceleași interese să aibă în vedere munca împreună, precum și planificând misiuni științifice pe termen scurt și școli de formare pentru cercetători. Aceasta este organizată în jurul a patru grupuri de lucru, adresându-se respectiv

- Practicării supravegherii
- Experimentarea supravegherii
- Norme, politici și practici europene
- Luarea deciziilor și supraveghere

În plus, Acțiunea COST a publicat o carte extrem de utilă, o colecție de lucrări editate de Fergus McNeill și Kristel Beyens (2013), cu contribuții corespunzătoare preocupărilor a patru grupuri de lucru din cadrul proiectului. Mulți dintre participanții la Acțiunea COST sunt, de asemenea, membri ai Grupului de Lucru pentru Sancțiuni și Măsuri Comunitare din cadrul Societății Europene de Criminologie (a se vedea <http://communitysanctionsblog.wordpress.com/>) care este o altă rețea activă de burse de studiu.

Alte Proiecte

Există multe alte proiecte de menționat, care au contribuit la identificarea și diseminarea bunelor practici de probațiune. Exemplele includ:

Proiectul CATRR (Consolidarea Abordărilor Transnaționale pentru Reducerea Recidivei) a constatat că o mare parte din practica excelentă de probațiune a avut loc în întreaga Europă, dar că țările au fost adesea în imposibilitatea de a demonstra acest lucru, din cauza sistemelor inadecvate de evaluare. Proiectul actual (ASREM - în special Direcția de Lucru 1) este parte a răspunsului la provocările din concluziile CTARR.

Proiectul DOMICE (Gestionarea cazurilor în Instituțiile Europene de Corecție) http://www.starr-probation.org/default.asp?page_id=1 a trasat sistemele de gestionare a cazurilor din întreaga Europă.

SITSPE (Sprijin în Implementare pentru Transferul Sentințelor de Probațiune Europeană) a creat un website (<http://www.probation-transfers.eu/>) pentru a furniza țărilor informații cu privire la sancțiunile de probațiune din alte țări pentru a facilita transferul de SMC în conformitate cu Decizia Cadru a Consiliului UE 2008/947/JHA.

IGIEM (Infrafracțiuni Grave ale Infracților Europeni Mobili) reunește o serie de organizații de justiție penală din toată Europa care analizează modul în care statele membre pot coopera în scopul de a-și proteja cetățenii împotriva infractorilor periculoși care trec frontierele naționale (http://www.cep-probation.org/default.asp?page_id=553).

Proiectul SPORE (<http://spore-resilience.eu/en/about/>) a fost dezvoltat ca o recunoaștere a faptului că eficiența activității de probațiune este strâns legată de capacitatea personalului și adecvarea acestuia în astfel de activități complexe. Proiectul a încercat să identifice exemple de bună practică în cadrul agențiilor de probațiune, pentru a consolida resursele și a sprijini agențiile în eforturile sale de a susține rezistența și bunăstarea angajaților și pentru a evita epuizarea, stresul și trauma.

Multe dintre aceste proiecte pot fi finanțate prin subvenții de la Programul de Sprijin al Justiției Penale din cadrul Comisiei Europene. Alte proiecte au abordat aspecte specifice ale practicii de probațiune (și conexe) – de exemplu, inițiativele privind violența domestică, Cercuri de Sprijin și Responsabilitate, DUUT (Dezvoltarea Utilizării unor Unelte Tehnice în Reinstalarea Transfrontalieră) și proiectele privind monitorizarea electronică. (Informații cu privire la câteva dintre aceste inițiative se pot găsi la http://www.cep-probation.org/default.asp?page_id=157&map_id=111)

În timp ce toate aceste proiecte au implicat cercetare și multe dintre ele au încercat să stabilească implicațiile pentru competențele și cunoștințele personalului, puține au privit formarea ca un accent specific. O excepție importantă este proiectul Asistență Socială în Justiția Penală (CJSW) - <http://www.cjsw.eu/>

În urma discuțiilor de la conferințele de la Agen în Franța în 2009, cercetătorii au început să studieze fezabilitatea proiectării unui curriculum de formare pentru personalul de probațiune. În 2010, un Grup pentru Curriculum de Probațiune Europeană a efectuat cercetări în cerințele diferitelor curricula de probațiune din întreaga Europă și eventuala nevoie de o abordare europeană pentru formarea de probațiune (Durnescu și Stout 2011; a se vedea, de asemenea, Stout și Canton 2010). Proiectul Asistență Socială în Justiția Penală a fost ulterior stabilit pentru a dezvolta un set de module de predare pentru formarea inițială și dezvoltarea profesională continuă în domeniul CJSW și cel al probațiunii. Practiceni și teoreticeni din mai multe țări europene au fost implicați în proiectarea și testarea materialelor de formare care vor fi disponibile online, în următoarele câteva luni.

Trebuie menționate și publicațiile cu un accent deosebit asupra Probațiunii Europene. Cea care se remarcă între acestea este *Probațiunea în Europa*. Cea de-a doua ediție a sa (Van Kalmthout și Durnescu 2008) este disponibilă online la http://www.cep-probation.org/default.asp?page_id=157&map_id=59 iar capitolele naționale complete pentru noua ediție sunt disponibile la http://www.cep-probation.org/default.asp?page_id=157&map_id=152 Noua ediție este scrisă pentru un model comun, astfel încât se pot realiza ușor comparațiile între diferite țări. Este o resursă indispensabilă pentru cercetarea în probațiunea europeană.

Jurnalul EuroVista (<http://www.euro-vista.org/>) a fost deja menționat. Mai există și excelentul *Jurnal de Probațiune Europeană* (<http://www.ejprob.ro/>), în timp ce mai multe jurnale naționale se ocupă tot mai mult de chestiuni legate de probațiunea domestică și cea internațională.

Fără îndoială, unele proiecte au fost omise. Scopul aici nu este de a oferi o perspectivă cuprinzătoare, ci de a arăta că există o cantitate considerabilă de activitate care are loc în Europa în jurul probațiunii, SMC și aspecte asociate. Probabil toate (și cu siguranță aproape toate) aceste proiecte au pus accentul pe schimbul de experiență între țări, recunoscând că agențiile de probațiune din națiunile Europei împărtășesc multe din aceleași probleme și s-ar putea găsi sprijin și îndrumare într-un efort colectiv către soluții (Canton 2009a). În încercările lor de a stimula cercetarea, identificarea și răspândirea bunelor practici și de a explora implicațiile pentru formare, instituțiile și proiectele revizuite întreprind multe (probabil majoritatea) activități legate de un Centru de Excelență.

De ce mai este nevoie

Deși există activitate considerabilă și o mare parte de muncă de înaltă calitate în desfășurare, pot exista unele zone identificabile în care comunitatea de probațiune europeană s-ar putea realiza chiar mai mult; în special:

- a) Identificarea nevoilor de cercetare prioritară
 - b) Coordonarea și secvențierea activităților de cercetare
 - c) Sprijinirea activității dincolo de încheierea proiectelor
 - d) Explicarea (și „promovarea”) probațiunii judecătorilor, practicienilor în justiția penală și publicului larg.
- a) Acțiunea COST a avut o contribuție enormă la identificarea nevoilor de cercetare și începerea elaborării modalităților de satisfacere a acestor nevoi. Ceea ce este mai puțin clar, cu toate acestea, este măsura în care agenda emergentă corespunde cu acele domenii de cercetare pe care profesia le-ar identifica ca priorități. Factorii de decizie politică, managerii și practicienii se pot aștepta în mod rezonabil să se bucure de o relație de lucru productivă și reciproc avantajoasă cu comunitatea academică și să simtă că nevoile lor de cercetare primesc atenția cuvenită. Aceasta nu înseamnă (desigur) că cercetarea ar trebui să se limiteze la acele zone, dar cercetarea și practica au nevoie să lucreze în sinergie și ar trebui să existe un mijloc sigur prin care să se asigure că acest lucru se întâmplă. După cum stau lucrurile, cercetătorii caută finanțare pentru a întreprinde proiecte de interes pentru ei și se poate susține că nimeni nu are responsabilitatea de a stabili activități de cercetare curente, de a identifica necesități de cercetare și de a încerca să solicite munca pentru a remedia orice lacune. În timp ce Consiliul European, UE și ministerele din statele membre vor avea ideile lor despre ceea ce este cel mai important aici, ar trebui să existe mecanisme care să asigure că există oportunități de a întreprinde cercetări în acele subiecte pe care profesia de probațiune (reprezentată de practicieni și manageri) le-a

identificat de la sine ca priorități. Acest lucru este important mai ales atunci când probațiunea aspiră să fie o profesie care își dezvoltă politicile și practicile în direcția pe care o indică dovezile.

- b) Coordonarea cercetării ar putea fi o altă provocare. Deși a existat o secvență coerentă între unele proiecte - de exemplu, există un fir vizibil și progresie a anchetei de cercetare de la DOMICE, prin CATRR către ASREM - procesele existente înseamnă că proiectele sunt la risc de a nu obține un impuls și, prin urmare, de a nu fi realizate. Multe aspecte ale practicii au nevoie de rezultate ale cercetării elementare, cu proiecte ce se bazează unul pe celălalt și care se referă în mod coerent la alte anchete. Pe scurt, este nevoie de o abordare mult mai strategică a cercetării.
- c) Deși sustenabilitatea este aproape întotdeauna o prioritate declarată, proiectele sunt limitate de timp, în special cele care se concentrează pe cercetare. Finanțarea încetează atunci când se termină proiectul. S-ar putea spune și că, deși cei caresolicită și finanțează cercetarea au dreptate să insiste ca participanții să furnizeze „rezultatele concrete” ale contractului pe perioadă determinată, acest lucru fixează un sfârșit al proiectului și militează împotriva aspirației de sustenabilitate. Chiar și excelenta acțiune COST se va termina în câțiva ani și vor trebui să fie făcute noi oferte pentru consolidarea și ducerea mai departe a realizărilor sale. Mult depinde de capacitatea și energia unui număr relativ mic de oameni de știință și cercetători (din, în mod încurajator, aproape toate statele membre și din alte țări europene din afara UE). Deși impulsul construit nu trebuie să fie subestimat, se poate spune că o prea mare parte a acestei activități este insuficient instituționalizată și dependentă de entuziasmul, abilitățile și preferințele acestui număr relativ mic de cercetători.

Instruirea este un alt exemplu în care lipsa unei strategii este notabilă și dezvoltarea durabilă este, prin urmare, în pericol. O parte din motivația pentru proiectul CJSW a fost aceea de a dezvolta un curriculum comun în sprijinul armonizării activității de probațiune în întreaga UE. Acest proiect a întreprins activități excelente, dar odată ce universitatea de conducere a constatat că o astfel de activitate continuată nu era în concordanță cu propriile priorități pentru dezvoltarea curriculum-ului, impulsul a fost imediat în pericol. Cu schimbările inevitabile în probațiune, nu va fi mult timp înainte ca materialele de formare să fie depășite, dar nu există nimeni cu capacitatea de a se asigura că acestea sunt actualizate pentru a ține seama de noile competențe și cunoștințe necesare pentru a desfășura activitatea de probațiune.

Pe scurt, activitățile stabilite în prima parte a acestei lucrări sunt proiecte pe termen limitat: Consiliul Europei și CPE sunt, probabil, singurele instituții stabilite și de durată.

- d) Nevoia de a explica scopul și valoarea probațiunii judecătorilor, practicienilor de justiție penală și a publicului larg este recunoscută peste tot. În timp ce aceasta este o provocare previzibilă pentru țările în care probațiune este o idee nouă, chiar și în acele state în care instituția a fost de mult timp stabilită, apar neînțelegeri și o lipsă

de cunoaștere ce împiedică dezvoltarea probațiunii și diminuează credibilitatea și legitimitatea acesteia. În Anglia și Țara Galilor, de exemplu, oamenii sunt în general slab informați cu privire la activitatea de probațiune, după cum aceștia admit în sondaje, cu aproape patru din cinci oameni care spun că știu puțin sau nimic despre probațiune. Această lipsă mărturisită de înțelegere nu se opune în calea hotărârilor despre activitatea sa, cu doar un sfert dintre respondenți care spun că ei cred că serviciul de probațiune face o treabă bună (Hough 2007)! Fără îndoială, există inițiative locale și naționale pentru a îmbunătăți înțelegerea și încrederea, dar probațiunea are nevoie de promotori la fiecare nivel. Aceasta este una dintre funcțiile unui centru de excelență și nu este clar că aceasta este îndeplinită de vreo țară în acest moment.

Paralele și Modele

Printre modelele posibile pentru un centru de probațiune de excelență, două în special merită să fie discutate aici. Institutul de Probațiune din Anglia și Țara Galilor este unul dintre acestea. Pagina sa web declară

„Institutul de Probațiune este un centru de excelență independent și un cămin profesional pentru toți cei implicați în activitatea de probațiune. Susținem servicii eficiente, promovăm politici și practici bazate pe dovezi și dezvoltarea profesională a membrilor noștri și explicăm activitatea de probațiune mass-mediei, parlamentarilor și publicului.” (<http://probation-institute.org/>)

Institutul de Probațiune lucrează cu o gamă largă de părți interesate, pentru a încerca să se asigure că activitatea de probațiune se bazează pe dovezi și este riguroasă, precum și aspiră să fie „văzut ca o autoritate de către membrii săi, sistemul mai larg al justiției penale, dar și de public”. El speră să ofere „un cadru de unificare a forței de muncă în domeniul probațiunii în ansamblu prin furnizarea de conducere profesională a lucrătorilor în probațiune”, într-un moment de schimbare organizațională radicală în probațiunea engleză.

Printre activitățile curente și avute în vedere de acest Centru emergent (multe dintre ele în parteneriat cu altele) se numără:

- stabilirea standardelor de practică
- punerea în funcțiune a dezvoltării unei Înregistrări Voluntare a Practicienilor
- sprijinirea formării inițiale și a dezvoltării profesionale continue
- identificarea priorităților de cercetare și coordonarea și facilitarea în punerea în funcțiune a cercetării
- desfășurarea unei serii de conferințe profesionale
- întocmirea unui cod de etică a probațiunii

Pentru întreaga sa energie, ambiție și realizările timpurii, acesta este încă un centru foarte tânăr (2014). Acesta a fost inclusiv în abordarea sa, asigurându-se că a implicat

toate părțile interesate posibile pentru a contribui la gândirea și planificarea sa. Dacă este în măsură să se stabilească și să prospere, poate oferi un model pentru un Centru European. Un stimul pentru crearea a fost schimbarea radicală în guvernare în serviciul de probațiune din Anglia și Țara Galilor. Cu (previzibilă) o serie de diferiți furnizori, mulți din sectoarele independente și chiar comerciale, există un risc de fragmentare a probațiunii și o nevoie ca un centru să constituie un punct central pentru bune practici, cercetare și formare. O provocare pentru Institutul de Probațiune va fi de a asigura un flux de finanțare de încredere și pe termen mediu și lung poate depinde de abonamente de membru pentru finanțarea sa. Aceasta, la rândul său, va însemna convingerea NOMS, a Companiilor Comunitare de Reabilitare și a altor organizații, precum și membrii individuali, de faptul că statutul de membru al Institutului este valoros pentru ei.

Un al doilea model este un centru creat - Forumul European pentru Justiția Reparatrice (<http://www.euforumrj.org/home>). Pentru a avansa obiectivul său general de a contribui la „Dezvoltarea și crearea de mediere victimă-infractor și alte practici de justiție reparatorie în întreaga Europă”, Forumul este implicat în multe dintre activitățile asociate cu un centru de excelență: promovarea schimbului de informații internaționale și asistență reciprocă, promovarea dezvoltării de politici eficiente de justiție reparatorie, servicii și legislație, elaborarea bazei teoretice a justiției reparatorii, stimularea cercetării și asistarea în dezvoltarea principiilor, eticii, formării și bunelor practici. Site-ul declară, de asemenea, că Forumul

- Promovează dialogul între practicieni, factorii de decizie politică și cercetători
- Sprijină educația publică care crește gradul de conștientizare al victimelor, infractorilor și comunității cu privire la probleme
- Face prezentări și / sau stabilește legături cu instituțiile sau organizațiile europene sau internaționale, inclusiv Consiliul Europei, UE și alte organizații non-guvernamentale relevante
- Strânge, păstrează și gestionează fonduri în scopul activității sale
- Lucrează să asigure că practica și cercetarea se informează și se sprijină reciproc și că ambele informează și sprijină factorii de decizie politică, care mai apoi informează activitatea practicienilor.

Calitatea de membru este deschisă persoanelor fizice și organizațiilor (guvern, statutare și non-guvernamentale) care sprijină obiectivul general al Forumului. Forumul reunește Comisii, care acționează ca grupuri de lucru pe teme specifice, cum ar fi practica și formarea, cercetarea, informarea și comunicarea. El este sprijinit și administrat de un secretariat cu baza la Universitatea din Leuven din Belgia și are o echipă din mai multe țări europene diferite.

Atenția acordată formării și cercetării și sarcina importantă de a promova o înțelegere a valorii justiției reparatorii, inclusiv prezentări în fața politicienilor și instituțiilor, este o funcție de neprețuit, care, cel puțin probabil, nu este în prezent întreprinsă de către nicio instituție în numele probațiunii.

Concluzii: Centrul de Excelență

Tabelul de mai jos încearcă să traseze sarcinile centrului de excelență față de activitatea instituțiilor și proiectelor curente.

Sarcinile unui Centru de Excelență	Consiliul Europei	CPE	Altele
Stabilirea Standardelor	✓		Agenții naționale de probațiune
Sprijinirea țărilor în atingerea standardelor	✓	✓	Proiecte de înfrățire
Resursă pentru țările care au nevoie de sfat	✓	✓	Proiecte de înfrățire
Încurajarea / punerea în funcțiune a cercetării	?	✓	Agenții naționale de probațiune
Preluarea cercetării			COST și alte câteva proiecte specifice
Diseminarea bunei practici în Europa	?	✓	CATRR, DOMICE, SOMEK și altele
Formare			CJSW, Proiecte de Înfrățire (pentru durata lor)
Promovarea probațiunii	?	?	?

Un centru de excelență pentru probațiune în Europa trebuie să

- se întemeieze pe o alianță între mediul universitar și practică, probabil cu preluarea conducerii de către profesie
- se bazeze pe experiența serviciilor de probațiune din diferite țări (nu ar trebui să fie dominat de o înțelegere națională unică de politici și practici de probațiune)
- să reprezinte preocupările și interesele probațiunii în fața instituțiilor europene, în special UE și Consiliul Europei, și să consilieze membrii din diferite țări cu privire la modul de a încerca să influențeze politica la nivel național
- să acționeze ca o resursă și sprijin pentru țările care dezvoltă noi servicii de probațiune (și, prin urmare, trebuie să fie sensibil la circumstanțele sociale, politice și economice specifice ale fiecăreia dintre aceste țări)

- să dezvolte o strategie de cercetare, să sprijine punerea în funcțiune, să interpreteze și să difuzeze rezultatele cercetării
- să urmărească să dezvolte formarea, atât inițială cât și continuă
- să promoveze pe plan internațional probațiunea și să sfătuiască membrii cu privire la modul în care să acționeze în calitate de promotori în țările lor.

Un punct de vedere bine susținut exprimat în Malta este că un centru ar trebui să permită personalului în Europa să împărtășească idei bune despre practică - nu numai despre politică. Este clar că există o practică excelentă și inovatoare în multe țări din moment ce oamenii găsesc modalități de a răspunde la problemele care sunt împărtășite de aproape tot personalul de probațiune. S-a afirmat că centrul ar trebui să încurajeze identificarea și schimbul de bune practici și să fie un canal pentru schimbul de idei. Întrebări proeminente includ aici: cum ar arăta abținerea în fiecare țară? cum este să fii sprijinit de activitatea de probațiune? care sunt competențele de care are nevoie personalul? *cine* (nudoarce) funcționează? cum li se permite utilizatorilor de serviciu / clienților să se refere la experiențele lor de probațiune pentru a informa activitatea sa?

Deși obiectivul acestei Direcții de Lucru a anticipat că un centru putea fi creat „*cel mai probabil prin intermediul unei rețele virtuale (website interactiv)*”, viziunea aproape în unanimitate a respondenților în acest proiect este aceea că un centru ar avea nevoie de bază instituțională stabilă – un adevărat centru al unui centru, chiar dacă multe dintre conexiunile și rețelele din jurul centrului vor fi transmise în mod inevitabil electronic.

Au avut loc dezbateri cu privire la întrebarea dacă, decât să se încerce a se stabili un centru de *probațiune*, ar fi mai bine a se planifica un centru de excelență în *practicile corecționale*. Multe țări, la urma urmei, consideră probațiunea și penitenciarul ca fiind elemente diferite ale unei singure întreprinderi corecționale. Pe de altă parte, ori de câte ori se unesc penitenciarele și organizațiile de probațiune, există un risc de preluare și posibilitatea ca nevoile distinctive ale probațiunii (în cercetare, formare și filozofie) să fie copleșite de preocupările organizației penitenciarului mult mai mare. Un punct de vedere comun a fost că ar trebui să existe un centru de probațiune, dar că o parte din atribuțiile sale ar trebui să fie pentru a dezvolta legături puternice cu penitenciarul și chiar cu multe alte agenții din interiorul și din afara sistemului de justiție penală. Stabilirea de rețele trebuie să fie parte integrantă a misiunii sale, recunoscând că probațiunea poate realiza numai responsabilitățile cele mai importante în lucrul în parteneriat cu alte persoane.

Este de subliniat faptul că în cadrul discuțiilor și atelierelor de lucru care s-au desfășurat pe parcursul acestui proiecta existat un sprijin puternic – aproape chiar în unanimitate – pentru crearea unui Centru de Excelență European de Probațiune. Entuziasmul pentru acest lucru a fost vizibil mai ales la Conferința Finală din Malta la care au participat factorii de decizie politică și de conducere de nivel superior, precum și practicieni și cercetători, de la aproximativ 20 de țări. Desigur că există diferențe de opinii despre care ar trebui să fie prioritățile unui centru, despre guvernare și finanțarea acestuia, dar oportunitatea și fezabilitatea dezvoltării unui centru sunt convenite.

A fost pe larg recunoscut faptul că niciun centru de excelență nu putea fi creat fără a se alătura în parteneriat cu CPE, a cărei energie, capacitate și reputație i-a permis deja să realizeze multe din sarcinile unui centru. În special, va fi esențială evitarea oricărei noi instituții în competiție cu CPE pentru acțiuni sau finanțare de operare. Într-adevăr, este posibil ca cel mai bun mod de a stabili un centru ar fi prin permiterea CPE să-și asume funcțiile pe care, pentru moment, nu le va întreprinde - poate mai ales în ceea ce privește identificarea nevoilor de cercetare, elaborarea unei strategii de cercetare și dezvoltarea formării personalului. Pașii mai mici sunt văzuți mai bine decât progresele și o dezvoltare incrementală este mai fezabilă și de dorit decât o încercare de a crea un centru *de novo*.

ASREM și proiectele care au venit înaintea sa reprezintă în sine o mărturie elocventă a cât de multe se pot realiza prin cooperare europeană. Schimbul de idei, diseminarea de bune practici, explorarea soluțiilor la problemele comune, crearea de rețele - toate acestea au fost un beneficiu enorm pentru comunitatea de probațiune din Europa. Acestea vor fi parte dintre fundamentele unui centru de excelență. Deși multe dintre aceste beneficii sunt intangibile, prin intermediul unor mecanisme ca acestea - la fel de mult ca sau mai mult decât prin regulament - se vor ridica standardele și cooperarea se va dezvolta. Acesta este modul în care se pot mări respectul reciproc și încrederea și acest lucru reprezintă o condiție prealabilă pentru punerea în aplicare cu succes a Deciziilor Cadru.

Crearea unui centru de excelență ar fi mijlocul cel mai sigur de a promova moștenirea ASREM și a proiectelor asociate care au dus la acesta. S-a remarcat deja că este foarte dificil a se asigura sustenabilitatea în proiecte de acest gen și un centru ar putea *instituționaliza* constatările și realizările proiectului. Proiectul a demonstrat că bunele practici pot fi partajate atunci când sunt transferate cu respectarea contextului și cu angajamentul profesional; produsul Direcției de Lucru 1 va arăta modul în care agențiile de probațiune pot evalua munca lor, în scopul de a identifica și de a spori bunele practici. Aceste realizări ar putea fi consolidate și promovate de către un centru de excelență care ar sprijini probațiunea în aspirația Europei de a consolida drepturile omului și de a reduce dependența de penitenciar.

Direcția de Lucru 4: Concluzii și Propuneri

Există diferențe mari în modurile în care Probațiunea este organizată și gestionată în diferite state europene. Aceste diferențe reflectă diferența în istoria, cultura, structura socială, legislația și economia statelor membre. Deși Consiliul Europei se angajează să respecte această diversitate și nu caută să stabilească niciun fel unic de a organiza o agenție de probațiune sau de a prescrie politicile și practicile sale, Consiliul stabilește parametrii etici care solicită și necesită ca toate țările să apere și să promoveze drepturile omului ale infractorilor, victimelor, familiilor lor, personalului unei agenții de probațiune și ale publicului pe care îl deservește. Aceste cerințe, exprimate în Normele de Probațiune Europeană, sunt destinate pentru a ghida practica. În același timp, creșterea integrării europene, circulația persoanelor pe continent, Deciziile Cadru privind

transferurile internaționale ale inculpaților și infractorilor, precum și responsabilitatea comună de a se asigura că oamenii nu sunt dezavantajați în funcție de naționalitate sau țara de reședință, toți aceștia sunt factori care necesită încredere reciprocă între țări, inclusiv între agențiile lor de probațiune. Aceasta, la rândul său, depinde de gradul de conștientizare a statelor că țările, pentru toate diferențele lor legitime, adoptă standarde comune și că aceste standarde sunt articulate în NPE.

Cercetarea noastră a încercat să identifice câteva dintre provocările legate de punerea în aplicare a Normelor. În special, a fost susținut în acest raport că punerea în aplicare nu poate rămâne la nivelul (formal) din statut și politică, deși acest lucru este important de asemenea, dar trebuie să implice și un angajament (de fond) pentru a lucra în conformitate cu principiile etice pe care le stabilesc NPE. Aceste principii nu pot fi lăsate să stea ca afirmații abstracte, dar trebuie să infuzeze și să ghideze practica.

Atenția a fost pusă pe unele dintre considerațiile că factorii de decizie politică și managerii, în calitate de promotori ai NPE în țările lor, vor trebui să fie luate în considerare. În special, pentru a sprijini punerea în aplicare eficientă a NPE, pe baza concluziilor anchetei noastre, se propune ca

- I. Traduceri de încredere ale NPE ar trebui să fie imediat puse la dispoziție în limbile naționale ale tuturor statelor membre.
- II. Agenția națională de probațiune ar trebui să încurajeze personalul său în studierea NPE și ar trebui să facă textul disponibil cu ușurință pentru aceștia, ca o recunoaștere a faptului că respectarea de fond a NPE implică încorporarea lor în practică: legea și politica nu vor fi suficiente pentru ca NPE să fie pe deplin implementate.
- III. NPE ar trebui să fie introduse în formarea de calificare a întregului personal sau, acolo unde nu există formare specifică de calificare în probațiune, să fie introduse în programele lor de dezvoltare profesională sau inițială. Aceasta ar trebui să includă informații cu privire la beneficiile lucrului la standarde și valori similare în Europa, astfel încât valoarea NPE să fie vizibilă în rândul personalului.
- IV. Factorii de decizie ai politicii și senior managerii ar trebui să compare sau să stabilească un standard între dispozițiile lor legale, politicile și practicile actuale și Normele pentru a se asigura că activitatea agenției respectă cerințele etice ale NPE, dar și ca o contribuție la îmbunătățirea NPE în timp.
- V. Ar trebui realizate încercări dublate pentru ca activitatea și valorile directe ale probațiunii să fie explicate judecătorilor, politicienilor și publicului larg; în special, trebuie să se realizeze o încercare convingătoare pentru a arăta că dezvoltarea relațiilor pozitive, incluziunea socială și ajutorul și sprijinul pentru infractori sunt perfect compatibile cu sarcina de a controla infractorii, a proteja publicul și a reduce recidiva.
- VI. Justiția rasturatorie și medierea sunt văzute ca fiind mijloace din ce în ce mai eficiente în lucrul cu victimele și infractorii și normele privind aceste aspecte ar trebui să fie promovate ca fiind exemplu de bună practică și pentru sporirea legitimității în rândul publicului.
- VII. UE și comunitatea de probațiune din Europa, în strânsă colaborare cu CPE, ar trebui să ia în considerare modul prin care să se stabilească un Centru European de Probațiune de Excelență pentru a promova NPE în Europa și pentru a ghida țările în punerea în aplicare și în consolidarea practicii de probațiune.

Referințe¹⁰

Baker, E. (2010) „Guvernare Prin Infracțiune: cazul Uniunii Europene”, *Jurnalul European de Criminologie* **7** (3): 187-213

Barry, K. și McFarlane, M. (2014) „Parteneriatul dintre Regatul Unit în Dezvoltarea Probațiunii și a Altor Servicii de Justiție Penală și Calea spre Aderare a Turciei” în Mary Anne McFarlane și Rob Canton (eds.) *Transferul de Politici în Justiția Penală: Depășind Culturi, Rupând Bariere*, Basingstoke: Palgrave Macmillan

Bauman Z (1998) *Munca, Consumerismul și Noul Sărac*, Buckingham: Open University Press

Bogschütz, Z. (2011) „Asta se întâmplă pretutindeni, nu-i așa? O călătorie prin sistemele de corecție din Europa” – prezentare nepublicată la Conferința DOMICE (Administrarea Cazurilor în Instituțiile de Corecție) desfășurată în Barcelona 28– 30septembrie 2011

Bonta, J. și Andrews, D. (2007) *Modelul risc-nevoie-reacție în evaluarea și reabilitarea infractorului 2007-06* – disponibil online la <http://www.publicsafety.gc.ca/cnt/rsrctns/pblctns/rsk-nd-rspnsvty/index-eng.aspx> (accesatnoiembrie 2014)

Bottoms, A.E. (2002) „Moralitate, Infracțiune, Conformitate și Politică Publică” în A.E. Bottoms și M. Tonry (eds.) *Ideologie, Infracțiune și Justiție Penală: Unsimpozion în onoarea lui Sir Leon Radzinowicz*, Cullompton: Willan Publishing

Canton, R. (2009a) „Probațiunea Contemporană în Europa: Câteva meditații”, *EuroVista* **1** (1): 2 – 9

Canton, R. (2009b) „Scoaterea probațiunii peste granițe”, *Jurnalul European de Probațiune*, **1** (1): 66–78

Canton, R. (2010) „Normele de Probațiune Europeană: Ce sunt, de ce contează” *EuroVista* **1** (2): 62 – 71

Canton, R. (2011) *Probațiunea: Lucrul cu Infractorii*, Abingdon: Routledge

¹⁰ Vă rugăm să rețineți că deși întreaga documentație citată în text este inclusă în această listă, există unele referințe suplimentare aici care au fost utilizate în cadrul revizuirii, chiar dacă acestea nu sunt menționate direct în corpul raportului.

Castels, F.G. (1998) *Politica Publică Comparativă: Modele ale transformării postbelice*, Cheltenham: Edward Elgar

Castels, F.G. și Obinger, J. (2008) „Lumi, Familii, Regimuri: Grupuri de Țări în Zona Politicii Publice OECD și Europeană”, *West European Politics* **31**: 321-344

Cavadino, M. și Dignan, J. (2006a) „Politică Penală și Politică Economică”, *Criminologie și Justiția Penală*, **6** (4): 435 - 456

Cavadino, M. și Dignan, J. (2006b) *Sisteme Penale: O Abordare Comparativă*, London: Sage

Christie, N. (1993) *Controlul Infracțiunii ca Industrie*, London: Routledge

Cohen, S. (1985) *Viziuni asupra Controlului Social*, Cambridge: Polity Press

Consiliul Europei (1992) *Norme europene privind sancțiunile și măsurile comunitare (SMC) - No. R (92) 16* - disponibil online la <https://wcd.coe.int/ViewDoc.jsp?id=615689> (accesat octombrie 2014)

Consiliul Europei (1992) *Norme europene privind sancțiunile și măsurile comunitare (SMC) - Nr. R (92) 16* - disponibil online la <https://wcd.coe.int/ViewDoc.jsp?id=615689> (accesat octombrie 2014)

Consiliul Europei (2000) *Îmbunătățirea implementării normelor Europene privind SMC – Rec (2000) 22E* – disponibil online la <http://tinyurl.com/ojw8pgu> (accesat octombrie 2014)

Consiliul Europei (2006) *Recomandări Rec (2006) 2 ale Comitetului de Miniștri către statele membre privind Normele Europene pentru Penitenciare* - disponibil online la <https://wcd.coe.int/ViewDoc.jsp?id=955747> (accesat octombrie 2014)

Consiliul Europei (2008) *Recomandări CM/Rec (2008)11 ale Comitetului de Miniștri către statele membre privind Normele Europene pentru delincvenții juvenilisupuși sancțiunilor sau măsurilor* – disponibil online la <https://wcd.coe.int/ViewDoc.jsp?id=1367113&Site=CM> (accesat noiembrie 2014)

Consiliul Europei (2010a) *Recomandări CM / Rec (2010)1 ale Comitetului de Miniștri către statele membre privind Normele de Probațiune ale Consiliului Europei* - disponibil online la <http://tinyurl.com/7gr523w> (accesat octombrie 2014)

Consiliul Europei (2010b) *Comentariu privind Normele de Probațiune ale Consiliului Europei* – disponibil online la <http://tinyurl.com/76t7k3k> (accesat octombrie 2014)

Consiliul Europei (2012) *Colecție de răspunsuri la chestionarul cu privire la punerea în aplicare a celor mai recente standarde ale Consiliului Europei referitoare la tratamentul infractorilor în custodie, precum și în cadrul comunității*, (nepublicat)

Consiliul Europei (2014) *Recomandări privind monitorizarea electronică* - CM/Rec (2014) 4 – disponibil online la <http://tinyurl.com/m9qfjuy> (accesat noiembrie 2014)

Dolowitz, D. (2000) „Transfer de Politici: Nou cadru în analiza politicilor” în D. Dolowitz, R. Hulme, M. Nellis și F. O’Neill (eds.) *Transfer de Politici și Politica Socială Britanică*, Buckingham: Open University Press

Downes, D. (1988) *Contrasts in Tolerance*, Oxford: Oxford University Press

Durnescu, I. și Stout, B. (2011) „O abordare europeană privind formarea în probațiune: O investigație în competențele cerute”, *Jurnalul de Probațiune*, **58** (4), 395-405

Esping-Anderson, G. (1990) *Cele Trei Lumi ale Capitalismului de Asistență Socială*, Oxford: Blackwell

Comisia Europeană (2014) *Raport al Comisiei către Parlamentul și Consiliul European privind punerea în aplicare de către statele membre ale Deciziilor Cadru 2008/909/JHA, 2008/947/JHA și 2009/829/JHA ...* Bruxelles, 5.2.2014, COM (2014) 57 final

Parlamentul European (2012) *Directiva 2012/29/EU a Parlamentului și a Consiliului European: stabilirea unor standarde minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității, precum și înlocuirea Deciziei Cadru a Consiliului 2001/220/JHA* – disponibil online la <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/en/TXT/?uri=CELEX:32012L0029> (accessed November 2014)

Flynn, N. (2012) *Comportamentul Penal în Context: Spațiul, locul și abținerea de la infracțiune*. London: Routledge

Garland D (2001) *Cultura Controlului: Infracțiunea și Ordinea Socială în Societatea Contemporană*. Buckingham: Open University Press

Garland, D. (2006) „Conceptele Culturii în Sociologia Pedepsei”, *Criminologie Teoretică* **10** (4): 419-447

Gilder G (1981) *Bogăție și Sărăcie*, New York: Basic Books

Green, D. (2007) „Compararea Culturilor Penale” în M. Tonry (ed.) *Infracțiune, Pedepsă și Politici în Perspective Comparative*, Volumul 36 din *Infracțiune și Justiție: O revizuire a cercetării*, Chicago: Chicago University Press

Green, D. (2008) *Când Copiii omoară Copii: Populismul penal și cultura politică*. Oxford: Oxford University Press

- Green, D. (2009) „Hrănind Lupii: Punitivitate și cultură, *Jurnalul European de Criminologie* 6(6): 517-536
- Hamilton, C. (2013) „Punitivitate și Cultură Politică: Notițe de la câteva țări mici”, *Jurnalul European de Criminologie* 10(2): 154-167
- Harvey D (2005) *O Scurtă Istorie a Neoliberalismului*. Oxford: Oxford University Press
- Herzog-Evans, M. (2013) „Ce e un nume: Conotații instituționale și de penologie ale etichetării ofițerilor de probațiune în Europa”, *EuroVista***2** (3): 121 – 133
- Hollin, C. (1995) „Însemnătatea și implicațiile „integrității programului,” în James McGuire (ed.) *Ce funcționează: Reducerea Recidivei – Linii Directoare de la Cercetare și Practică*, Chichester: Wiley
- Hough, M. (2007) „Atitudini publice în fața probațiunii” în in Rob Canton și David Hancock (eds.) *Dicționar de Management al Probațiunii și Infractorului*, Cullompton: Willan
- Jesse, J. (2011) „Norme de Probațiune sub probațiune – Linii directoare fundamentale profesionale în legătură cu resursele financiare”, *EuroVista***1** (3): 159 – 167
- Kaptan, E. și Canton, R. (2014) „Rolul limbii și al interpretului în transferul de politici și practici profesionale” în Mary Anne McFarlane și Rob Canton (eds.) *Transfer de Politică în Justiția Penală: Depășind Culturi, Rupând Bariere*, Basingstoke: Palgrave Macmillan
- Lacey, N. (2008) *Dilema Deținutului: Economie politică și pedeapsă în democrațiile contemporane*, Cambridge: Cambridge University Press
- Lash, S. și Urry, J. (1987) *Sfârșitul Capitalismului Organizat*, Cambridge: Polity
- Lijphart, A. (1999) *Modele de Democrație: Forme guvernamentale și performanțe în treizeci și șase de țări*. New Haven, CT: Yale University Press
- McFarlane, M.A. și Canton, R. (eds.) (2014) *Transfer de Politică în Justiția Penală: Depășind Culturi, Rupând Bariere*, Basingstoke: Palgrave Macmillan
- McNeill, F. (2013) „Sancțiuni Comunitare și Penologie Europeană” în T. Daems, S. Snacken și D. Van Zyl Smit (eds.) *Penologie Europeană*, Oxford: Hart Publishing
- McNeill, F. și Beyens, K. (2013) „Introducere: studierea supravegherii în masă” în Fergus McNeill și Kristel Beyens (eds.) *Supravegherea Infractorului în Europa*, Basingstoke: Palgrave Macmillan

- McNeill, F. și Beyens, K. (eds.) (2013) *Supravegherea Infractorului în Europa*. Basingstoke: Palgrave Macmillan
- McNeill, F. și Dawson, M. (2014) „Solidaritate Socială, Evoluție Penală și Probațiune”, *Jurnalul Britanic de Criminologie***54** (5): 892-907
- Melossi, D. (2001) „Cuprinderea Culturală a Controlului Social: Reflecții asupra comparării culturilor italiene și nord-americane cu privire la pedeapsă”, *Criminologie Teoretică* 5(4): 403-424
- Morgenstern, C. (2009) „Inițiative Europene pentru Armonizare și Standarde Minime în Domeniul Sancțiunilor și Măsurilor Comunitare”, *Jurnalul European de Probațiune*, **1** (2): 182 - 141
- Morgenstern, C. și Larrauri, E. (2013) „Norme, Politici și Practici Europene” în Fergus McNeill și Kristel Beyens (eds.) *Supravegherea Infractorului în Europa*. Basingstoke: Palgrave Macmillan
- Nelken, D. (2004) „Utilizarea Conceptului de Cultură Legală” *Jurnalul Australian de Filosofie Legală***29**: 1
- Nelken, D. (2009) „Justiție Penală Comparativă: Dincolo de etnocentrism și relativism”, *Jurnalul European de Criminologie* 6(4): 291-311
- Nelken, D. (ed.) (2000) *Contrastarea Justiției Penale: De aici până acolo*, Aldershot: Ashgate
- Newburn, T. și Sparks, R. (eds.) (2004) *Justiție Penală și Culturi Politice: Dimensiuni naționale și internaționale de control al criminalității*, Cullompton: Willan Publishing
- Nivette, A. (2013) „Legitimitatea și Crimă: Teoretizarea rolului statului în teoria criminologică transnațională”, *Criminologie Teoretică***18** (1): 93-111
- Norris, P.A. (2009) „Familiile Națiunilor, Victimizarea și Atitudini față de Justiția Penală”, *Revizuire Internațională a Victimologiei* 16: 229-255
- Nuotio, K. (2008) „Drept Penal și Cultură de Sensibilitate”, *Retfaerd Argang* 31: 18-44.
- Pratt, J. (2007) *Populism Penal*, London: Routledge
- Pratt, J. (2008) „Excepționalismul Scandinav într-o Epocă de Exces Penal: Partea 1: Natura și rădăcinile excepționalismului scandinav”, *Jurnalul Britanic de Criminologie***48** (2): 119-137
- Pratt, J., Brown, D., Brown, M., Hallsworth, S. și Morrison, W. (eds.) (2005) *Noua Formă de Pedeapsă: Tendințe, teorii, perspective*, Cullompton: Willan Publishing

- Radzinowicz, L. (1999) *Aventuri în Criminologie*, London: Routledge
- Raynor, P. și Robinson, G. (2009) *Reabilitare, Infrafracțiune și Justiție*, Basingstoke: Palgrave Macmillan
- Robinson, G. și Crow, I. (2009) „*Reabilitarea Infracțorului: Teorie, Cercetare și Practică*”, London: Sage
- Robinson, G. și McNeill, F. (2004) „Scopurile Contează: Examinarea Marginilor Practicii de Probațiune” în George Mair (ed.) *Ce Contează în Probațiune*, Cullompton: Willan Publishing
- Robinson, G. și McNeill, F. (2008) „Explorarea dinamicii de conformitate cu sancțiunile comunitare”, *Criminologie Teoretică*, **12** (4): 431 – 449
- Ruggiero, V., Ryan, M. și Sim, J. (eds.) (1996) *Sisteme Penale din Europa de Vest: O anatomie critică*, London: Sage
- Savelsberg, J. (2002) „Culturile de Control în Societățile Moderne”, *Lege și Anchetă Socială* **27** (3): 685-710
- Savelsberg, J. (2004) „Religia, Contingente Istorice și Culturi de Pedepsă: Cazul german și mai mult”, *Lege și Anchetă Socială* **29** (2): 373-401
- Shapland, J., Bottoms, A., Farrall, S., McNeill, F., Priede, C. și Robinson, G. (2012) *Calitatea Supravegherii prin Probațiune: O analiză a documentației de specialitate*, Universitatea Sheffield: Centrul de Cercetare Criminologică – disponibil online la https://www.shef.ac.uk/polopoly_fs/1.159010!/file/QualityofProbationSupervision.pdf (accesat noiembrie 2014)
- Simon, J. (2007) *Guvernare prin Infrafracțiune: Cum războiul privind criminalitatea a transformat democrația americană și a creat o cultură a fricii*, New York: Oxford University Press
- Smit, P., Marshall, J.H., și Van Gammeren, M. (2008) „O abordare empirică a grupării țărilor” în K. Aromaa și M. Heiskanen (eds.) *Infrafracțiunea și Sistemele de justiție penală din Europa și America de Nord 1995-2004*, Raport Nr. 55: 169-214, Helsinki: HEUNI
- Sparks, R. și McNeill, F. (2009) *Încarcerarea, control social și drepturile omului, Lucrare de Cercetare*, Centrul Scoțian pentru Cercetare în domeniul Infrafracțiunii și al Justiției, Politica Consiliului Internațional privind Drepturile Omului
- Stout, B. și Canton, R. (2010) „Către o abordare europeană a educației și formării în domeniul probațiunii”, *Jurnalul Britanic de Justiție Comunitară*, **8** (2): 57 – 68

Tonry, M. (ed.) (2007) „Crimă, Pedepsă și Politică în perspectivă comparată”. Vol. 36 din *Infrațiune și Justiție: O revizuire a cercetării*. Chicago: Chicago University Press

van Kalmthout, A.M. și Durnescu, I. (2008) „Sistemele Europene de Servicii de Probațiune: O privire de ansamblu comparativă” în A.M Van Kalmthout și I. Durnescu(eds.) *Probațiunea în Europa*. Nijmegen: Wolf

van Kalmthout, A. și Durnescu, I. (eds.) (2008) *Probațiunea în Europa*, (2nd edition) Nijmegen: Wolf Legal Publishers

Vanstone, M. (2008) „Originile internaționale și dezvoltarea inițială a Probațiunii: Un exemplu timpuriu de transfer de politică”, *Jurnalul Britanic de Criminologie* **48** (6) 735-755

Wacquant, L. (2009) *Pedepsirea celui Sărac: Guvernul Neoliberal al insecurității sociale*, Durham, NC și London: Duke University Press

Ward, T. și Brown, M. (2004) „Modelul viaților bune și problemele conceptuale în reabilitarea infractorului”, *Psihologie, Infrațiune & Lege*, **10** (3): 243- 257

Ward, T. și Maruna, S. (2007) *Reabilitare*, London: Routledge

Anexe

Anexa Unu

Proiectul ASREM (*STREAM*)

ASREM (Abordare Strategică privind Recidivismul prin Evaluare și Monitorizare) este un important proiect de cercetare european, finanțat de UE și care implică agenții de justiție penală, Ministere și universități din mai multe țări europene. Acesta este condus de către Serviciul Național de Management al Infractorului din Anglia și Țara Galilor. Obiectivul general al proiectului este de a sprijini dezvoltarea unei practici eficiente în Europa în lucrul cu infractorii din comunitate și de a facilita schimbul de dovezi bazate pe bune practici.

Direcția de Lucru 1 (condusă de Jean Hine, Universitatea De Montfort, Leicester, UK) încearcă să afle mai multe despre modul în care această practică este evaluată în întreaga UE. Proiectul anterior [STARR](#) a constatat că există o destul de răspândită practică excelentă în întreaga Europă, dar că evaluarea este inegală: există variații substanțiale atât în măsura cât și în așteptările de evaluare. Cu toate acestea, evaluarea

poate demonstra că proiectele și agențiile și-au atins obiectivele lor și evidențiază modul în care acestea pot fi în măsură să-și îmbunătățească practica. Rezultatele cercetării în această Direcție de Lucru vor fi folosite pentru a dezvolta orientări privind evaluarea în scopul de a ajuta statele membre să învețe unele de la altele, ținând seama de diferitele contexte juridice și sociale în care are loc, și de a-și evalua propria activitate. Această Direcție de Lucru va aborda întrebări cum ar fi: în ce măsură pot agențiile și organizațiile să demonstreze eficiența muncii lor cu infractorii? cum se realizează evaluarea? cine finanțează și realizează evaluările? Exemple de experiență și bune practici vor fi colectate și prezentate ca un „set de instrumente” al metodelor de evaluare bazat pe web, care ar putea fi folosit pentru a dezvolta politici și practici în Europa.

Proiectul are patru componente principale.

Direcția de Lucru 2 (condusă de Joanna Shapland, Universitatea din Sheffield, Regatul Unit și Sue Rex, NOMS) investighează fezabilitatea aplicării și evaluării programului Competențe pentru Angajare și Dezvoltare Eficientă (CADE), dezvoltat în Regatul Unit, într-o altă jurisdicție europeană. Obiectivele sunt de a testa dacă acest model de îmbunătățire a abilităților practicanților în angajarea cu infractorii poate fi aplicat într-o altă țară. Această Direcție de Lucru va explora, de asemenea, modul în care modelul trebuie să fie adaptat pentru utilizarea în această altă țară și dacă abordarea dezvoltată de Universitatea Sheffield pentru a evalua modelul poate fi aplicată într-o altă țară.

Direcția de Lucru 3 (condusă de Ioan Durnescu, Universitatea din București) încearcă să obțină o imagine europeană a evoluțiilor și proceselor actuale în supravegherea unu-la-unu. Acest lucru implică o revizuire a documentației de specialitate, cu accent pe obiectivele și impactul supravegherii unu-la-unu în întreaga Europă. Acesta va ajuta la identificarea modelelor eficiente de practică care pot fi difuzate în întregul proiect ASREM și rețelele continuate la nivelul UE, pentru a asista organizațiile în dezvoltarea și îmbunătățirea supravegherii și practicilor personal-infractor .

Direcția de Lucru 4 (condusă de Rob Canton, Universitatea De Montfort, Leicester, UK) este o încercare de evaluare a impactului Normelor de Probațiune Europeană ale Consiliului Europei. Sunt acestea folosite? Dacă nu, care sunt motivele pentru acest lucru - pot fi identificate și depășite obstacolele? În cazul în care acestea sunt utilizate, cum - și ce diferență fac ele în politici și practici?

În sprijinirea Direcției de Lucru 2, Ioan Durnescu ar fi bucuros să asculte pe oricine care consideră că ar putea contribui la revizuirea sa a documentației. El dorește să primească orice publicații sau studii de cercetare în orice limbă cu privire la eficacitatea supravegherii unu-la-unu. El este interesat de orice impact pe care probațiunea l-ar putea avea asupra condamnării, drepturilor omului, reabilitării infractorului, promovării alternativelor la detenție și așa mai departe.

Pentru a îndeplini obiectivele Direcțiilor de Lucru 1 (Evaluare) și 4 (Norme de Probațiune), Jean Hine și Rob Canton și colegii lor au nevoie să stabilească contact cu oameni din toate țările UE. Experiența noastră este că chestionarele scrise nu sunt cel

mai bun mod de a explora aceste subiecte, deci planul nostru este de a aranja conversații Skype cu persoane fizice în cunoștință dacă putem. Suntem în proces de identificare a persoanelor cu care putem vorbi în fiecare țară și am fi bucuroși să fim abordați de oricine simte că ar putea contribui. Sperăm să vorbim cu persoane care lucrează în probațiune și alte agenții, cu personalul din Ministererele de Justiție și cu cercetători și oameni de știință.

ASREM este un proiect de o importanță considerabilă pentru comunitatea de probațiune europeană și echipa de cercetare are nevoie de sprijinul acestei comunități pentru a-i permite să-și realizeze potențialul. Sperăm că membrii CPE și cititorii acestui buletin informativ vor fi în măsură să ne împrumute experiența și sprijinul lor.

În cazul în care considerați că sunteți în măsură a contribui în oricare dintre Direcțiile de Lucru, vă rugăm contactați ...

Anexa Doi

Textul e-mailului original care a fost trimis unor contacte cheie din toate țările.

Dragă

Vă scriu pentru a vă informa cu privire la un proiect european major de cercetare și pentru a vă cere sfatul și sprijinul dumneavoastră.

ASREM (Abordare Strategică privind Recidivismul prin Evaluare și Monitorizare) este un important proiect finanțat de UE care implică agenții de justiție penală, Ministere și universități din mai multe țări europene și este condus de către Serviciul Național de Management al Infractorului din Anglia și Țara Galilor. Obiectivul general al proiectului este de a sprijini dezvoltarea unei practici eficiente bazate pe comunitate cu infractorii din Europa și de a facilita schimbul de bune practici bazate pe dovezi. Proiectul are mai multe componente, dar cele în care Universitatea De Montfort este implicată și pentru care vă cerem ajutorul dumneavoastră sunt:

Direcția de Lucru 1 – Scopul acestei direcții de lucru este acela de a afla mai multe despre modul în care o astfel de practică este evaluată pe teritoriul UE și de a utiliza această învățare în dezvoltarea orientărilor privind evaluarea care poate ajuta statele membre să învețe ceea ce a fost întreprins în altă parte și să-și evalueze propria lor practică. Anticipăm că există o variație semnificativă în Europa, atât în măsura cât și în așteptările de evaluare și vrem să aflăm mai multe despre abordările evaluării în diferite țări, precum și să apreciem diferitele contexte juridice și sociale în care are loc. Vom aborda întrebări cum ar fi în ce măsură pot agenții și organizațiile demonstra eficacitatea muncii lor cu infractorii, și cine finanțează și desfășoară evaluarea și cum. Vom aduna exemple de experiență care pot oferi exemple utile și de învățare pentru alții de a utiliza în evaluare un „set de instrumente” de bună practică bazat pe web pe care țările l-ar putea folosi în dezvoltarea politicilor și practicilor lor.

Direcția de Lucru 4 este o încercare de evaluare a impactului Normelor de Probațiune Europeană ale Consiliului Europei. Sunt acestea folosite? Dacă nu, care sunt motivele pentru acest lucru - pot fi identificate și depășite obstacolele? În cazul în care acestea sunt utilizate, cum - și ce diferență fac ele în politici și practici?

Pentru a ne îndeplini obiectivele trebuie să intrăm în contact cu oameni din toate țările din UE. Chestionarele scrise nu sunt cel mai bun mod de a explora aceste subiecte, deci planul nostru este de a aranja conversații Skype cu persoane fizice în cunoștință dacă putem. În mod ideal, vrem să discutăm aceste probleme cu persoane din diferite roluri în fiecare țară: inițial, ne gândim la cineva care lucrează în cadrul Ministerului Justiției, cineva care lucrează în agenția de probațiune, precum și cineva dintr-o universitate. Unii membri ai echipei noastre de cercetare sunt fluenți în mai multe limbi așa că am putea să susținem conversații în limba engleză, franceză, germană sau spaniolă.

Așa cum suntem siguri că veți aprecia, identificarea persoanelor celor mai potrivite cu care să vorbim nu va fi ușor de realizat, și începem această activitate prin contactarea unor persoane ca dvs., care sunt cunoscute drept contacte pentru membrii echipei de cercetare. Atunci, cererea noastră este să vă întrebăm dacă am putea corespunde cu dvs. despre acest proiect, vă rugăm, și să vă întrebăm dacă ne puteți ajuta la identificarea altor persoane din țara dumneavoastră, care ar putea fi, de asemenea, dispus să împărtășească gândurile și experiențele lor cu noi.

Sperăm că veți putea împărtăși o parte din timpul dvs. și că ne veți da în beneficiul cunoștințelor și experiențelor dumneavoastră.

Anexa Trei

Acesta este programul întrebărilor pentru conversația inițială pe Skype cu contactele cheie.

Bună ziua. Vă mulțumim că ne ajutați în acest fel. Vă rugăm să fiți conștienți de faptul că am dori să înregistrăm această conversație. Facem acest lucru astfel încât să o putem asculta din nou, dacă este necesar. Înregistrarea va fi ținută la loc sigur și nu va merge dincolo de echipa de cercetare. Este în regulă / avem permisiunea dvs. de a înregistra? (Dacă nu, atunci nu vom înregistra; dacă da, porniți acum).

Dorim doar să confirmăm că sunteți de acord cu această conversație. Vă puteți opri în orice moment și / sau renunța la orice întrebare pe care ați prefera să nu o comentați. Dacă vă răzgândiți mai târziu, vă rugăm doar să ne anunțați și vom șterge înregistrarea.

Orice informație pe care ne-o dați despre politicile și practicile din țara dvs. nu va fi identificată fără permisiunea dumneavoastră expresă. Această conversație Skype poate fi destul de scurtă astăzi pentru că interesul nostru principal este să căutăm ajutor pentru a identifica persoanele care ar putea fi în măsură să ne dea informații mai detaliate. (Nu dorim să intrăm în prea multe detalii astăzi.)

Vă rugăm atunci să începem prin a vă ruga să ne spuneți (numele și) poziția dumneavoastră profesională sau rolul.
Aș putea să reamintesc pentru amândoi cu privire la proiectul ASREM? (Rob Canton a subliniat acest lucru în e-mail către dvs. și este posibil să fi văzut articolul în Buletinul Informativ CPE.) Sunt interesat să vorbesc cu dvs. despre direcțiile de lucru 1 și 4. Direcția de Lucru 1 abordează evaluarea; 4 abordează Normele de Probațiune Europeană. (Spuneți mai multe dacă este necesar.)
Așadar, putem începe prin a vorbi despre evaluarea lucrului cu infractorii în comunitate? Este acesta un aspect al activității / interesului dvs.? Puteți să ne spuneți ceva - în termeni foarte generali - despre modul în care acest lucru este realizat în țara dumneavoastră? [Ajutătoare: Este această activitate monitorizată / evaluată? De cine? Cum este finanțată? Ce tipuri de întrebări sunt abordate? Sunt rapoartele disponibile public? (luați link-uri / copii, dacă este posibil) În ce măsură considerați că politica este informată prin evaluare locală / națională? Prin evaluare internațională?]
Tot cu privire la problema evaluării. Sperăm să vorbim cu câțiva oameni din fiecare țară a UE. În mod ideal, am dori să vorbim cu cineva care lucrează într-o agenție profesională (de probațiune sau altele asemenea), cineva care este responsabil cu politica privind lucrul cu infractorii, și cu cineva care efectuează evaluarea. Puteți să ne sugerați, vă rugăm, pe cine am putea aborda pentru a discuta despre evaluare?
Nume, roluri, adrese de email (Se poate rezolva prin emailuri ulterioare)
Un alt interes pe care-l avem sunt Normele de Probațiune Europeană. Este acesta un aspect al activității / interesului dvs.? Noi încercăm să aflăm ce influență au avut asupra politicilor și practicilor în fiecare țară. În termeni generali, ați putea să ne dați opiniile dumneavoastră despre acest lucru?
Am dori să intrăm mai în amănunt cu privire la aceasta în conversațiile ulterioare. Aici ne gândim la conversații cu, probabil, două sau trei persoane: cineva care lucrează în probațiune, cineva din Ministerul Justiției și cineva dintr-o universitate. Ne puteți ajuta să identificăm pe cineva în țara dumneavoastră care ar putea ști despre acest lucru și ar fi dispus să vorbească cu noi?
Nume, roluri, adrese de email
Știți cumva dacă persoanele pe care le-ați menționat vorbesc destul de bine engleza? Avem un coleg în echipa de cercetare care vorbește fluent limba germană, franceză și spaniolă, care ar putea întreprinde aceste interviuri dacă acest lucru ar fi mai ușor?
Mențiuni cu privire la limbă:
Doar pentru a reaminti: Dacă vă răzgândeți mai târziu, vă rugăm să ne anunțați doar și vom șterge înregistrarea. Vă mulțumim pentru timpul și contribuția dvs.. Ați fi bucuros dacă v-am mai contacta din nou în cazul în care avem nevoie?

Anexa Patru

Acesta este programul de întrebări discutate cu respondenții identificați de contactul cheie inițial.

Direcția de Lucru 4 – Programul Interviuului

<p>Buna ziua. Foarte drăguț din partea dvs. să ne ajutați în acest fel. Am dori să înregistrăm conversația când vorbim, astfel încât să o putem asculta din nou. Bineînțeles că o vom înregistra doar cu permisiunea dumneavoastră. Înregistrarea va fi ținută la loc sigur, și nu va merge dincolo de echipa de cercetare. Vă puteți opri în orice moment și / sau renunța la orice întrebare pe care ați prefera să nu o comentați. Dacă vă răzgândiți mai târziu, vă rugăm doar să ne anunțați și vom șterge înregistrarea. Orice informație pe care ne-o furnizați despre politicile și practicile naționale nu vă vor fi atribuite dvs. sau țării dvs. în raportul nostru final fără permisiunea dumneavoastră expresă.</p>
<p>Acest interviu va fi cu privire la Normele de Probațiune Europeană (NPE). Încercăm să determinăm punctele forte și deficiențele NPE în lumina experiențelor naționale de punere în aplicare. Noi credem că unele țări nu le-au prea folosit, dar alte țări nu le-au folosit deloc.</p>
<p>Știți multe despre Norme? Cât de bine cunoscute sunt Normele în țara dumneavoastră? (Printre factorii de decizie politică, practicieni, cadre universitare?)</p>
<p>În termeni foarte generali, credeți că punerea în aplicare a NPE este o modalitate bună de stabilire a standardelor comune de practică de probațiune în întreaga UE?</p>
<p>Au fost puse Normele în folosință? Dacă da, cum? Au avut o influență asupra legii? Sau politicii? În practică? Ați putea da câteva exemple concrete, vă rog? De exemplu, se poate demonstra că Normele au avut un impact asupra legislației sau politicii sau practicii sau poate în educația personalului? Există alte moduri în care au făcut o diferență? Ce diferență?</p>
<p>(Dacă răspunsul este „nu - nu au fost folosite”, vom sări următoarea întrebare.)</p>
<p>În cazul în care țara dvs. a folosit NPE, există câteva Norme speciale care au fost mai influente decât altele? Există Norme care credeți că ar putea fi îmbunătățite? Care sunt ele? Ce îmbunătățiri ar putea fi sugerate?</p>
<p>Dacă NPE nu au fost folosite, de ce credeți că s-a întâmplat astfel? Au existat dificultăți deosebite care au împiedicat punerea în aplicare a NPE?</p>
<p>(Chiar dacă Normele nu au avut o influență directă), credeți că politicile și practicile de probațiune / sancțiunilor și măsurilor comunitare în țara dumneavoastră reflectă valorile și credințele care stau la baza NPE?</p>
<p>Putem să uităm la câteva exemple concrete, vă rugăm: Norma 1 spune că „Agențiile de probațiune urmăresc reducerea recidivei prin stabilirea unor relații pozitive cu infractorii, în scopul de a supraveghea (inclusiv controla, dacă este cazul), ghida și a-i asista și de a promova incluziunea socială de succes a acestora”. Este acesta modul în care agenția de probațiune din țara dvs. înțelege activitatea sa?</p>
<p>Normele se referă de multe ori la furnizarea de ajutor și sprijin pentru infractori. De asemenea, se referă la îngrijire și asistență socială. Agenția dumneavoastră de probațiune se gândește la activitatea sa în acest fel? Credeți că publicul înțelege acest lucru și acceptă că este parte a atribuțiilor de probațiune?</p>
<p>Norma 37: „Agențiile de probațiune vor lucra în cooperare cu alte agenții ale sistemului de justiție, cu agențiile de sprijin și cu societatea civilă mai largă, în scopul de a pune în</p>

aplicare în mod eficient sarcinile și atribuțiile lor." Agenția de probațiune lucrează în parteneriat cu alte organizații în acest fel ? Puteți, vă rugăm, să dați câteva exemple?

Norma 93 prevede: „93. Acolo unde agențiile de probațiune furnizează servicii victimelor infracțiunilor, le vor ajuta pe acestea în gestionarea consecințelor infracțiunii comise, ținând seama pe deplin de diversitatea nevoilor lor." Agenția de probațiune din țara dvs. lucrează cu victimele? Cum? Credeți că munca sa respectă această normă?

Considerați că mai există cineva în țara dvs. cu care ar trebui să vorbim despre acest lucru?

adrese de email. Aceste persoane vorbesc limba engleză (se poate aranja ca interviurile să aibă loc în limba engleză sau franceză sau germană)

Vă mulțumesc foarte mult.